

Nika Švab et al.

**NEVARNO RAZMERJE DRAMATIKE IN
GLEDALIŠČA***

*Nastanek besedila je sofinanciralo Ministrstvo za kulturo in je pol kolektivnega dela sodelavcev in gledalcev prve sezone dvoletnega projekta Delo in deklica I-V: Drame tlačkank, niz participativnih bralnih uprizoritev. Posnete pogovore je prepisala in uredila Nika Švab.

I. VIKTORIJA

DRAMSKE OSEBE:

Izvajalci:

Avtorica

Teatrologinja

Igralka

Režiserka

Dramaturg/performer

Scenografinja

Producentka

Urednik

Publika:

K.G.1¹

K.G.2²

K.G.3³

Selektor

Dramski liki:

Viktorija

Terapevt

¹ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

² V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

³ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

Tribuna na Novi pošti, torek, 15.11. 2022 ob 19.00. V dvorano skupaj vstopijo Izvajalci, člani publike in hostesa. Posedejo se na tribuno brez vnaprej določenega vrstnega reda. Izvajalci imajo v rokah vsak svoj natisnjen izvod besedila Delo in deklica I-V: Drame tlačank. Na odru je velik bel rolo papirja, na katerega se projicira isto besedilo. Izvajalci bodo brali prvi prizor iz drame in ga sproti komentirali skupaj s publiko (vsaj upamo, da se bo publika vključila). Kdo ali kaj bere je že določeno, vsakemu pripada po ena replika naenkrat. Prav tako bodo Izvajalci prvič skupaj, prvič naglas in prvič sploh prebrali besedilo. Format dogodka je nekaj med Zborom za publiko, če bi le ta bil predstava in med prvo bralno vajo, če bi le ta bila javni dogodek. Avtorica vzame telefon in prižge snemalnik.

AVTORICA: Dobrodošli na prvem večeru v nizu participatornih bralnih uprizoritev. Hvala, da ste prišli in se veselim komentarjev.

TEATROLOGINJA: Hvala tebi.

AVTORICA: Lahko začnemo.

smeh

IGRALKA: A naslov tudi?

AVTORICA: Ja, prosim.

IGRALKA *začne z branjem: Delo in deklica I-V: Drame tlačank. Prva zgodba.*

Viktorija, stara 29 let. Magistra sociologije kulture. Preko različnih razpisov je za določen čas zaposlena že dve leti in pol. Še malo in več ne bo, saj se ji izteka zadnji mesec, potem pa tudi ne bo več dovolj mlada, da bi se lahko prijavila na razpise za mlade. Večinoma deluje v nevladnem sektorju, kjer izvaja podporne programe za razvoj občinstev in vključevanje socialno deprivilegiranih. Stanuje v manjšem mestu pri Mariboru, v stanovanju, kjer sta živela zdaj že pokojna stara starša.

REŽISERKA: A lahko?

AVTORICA: Ja, ja, kar.

REŽISERKA: Da se navežem, ko si nam dala iztočnico za pogovor o uprizoritvenem smislu, pa se mi je zdelo, da je zdaj že takoj vprašanje, a to bere igralka, ki jo igra, ali lik predstavi samo sebe, ali je to nekdo od zunaj, recimo soigralka, a je to voiceover.

TEATROLOGINJA: Odvisno tudi od teže didaskalije verjetno, katere didaskalije so svoj tekst praktično, tiste je bistveno, da se jih postavi na oder. Če pa je to nek podporen tekst, ki ga lahko uprizarjaš, potem pa ni nujno.

DRAMATURG/PERFORMER: Čeprav jaz se res sprašujem, ali so to res didaskalije, čisto zaradi tega, ker potem naprej so didaskalije v kurzivi.

TEATROLOGINJA: Ja, to je tudi res.

REŽISERKA: Jaz tega nisem kot didaskalije brala.

AVTORICA: Jaz tudi ne.

IGRALKA: Meni so se zdele kot neke vrste introdukcije in tudi, če bi bilo igrano, bi vidla dosti smisla v tem, da ta, ki uprizarja, tudi to pove. Ker če pove z neko distanco, lahko pove že dost obarvano podatke, kot "ne bo več dovolj mlada", torej neke zadeve, ki niso samo razpisne, ampak so osebne. Tako se je meni zdelo.

DRAMATURG/PERFORMER: A to misliš tista, ki igra?

IGRALKA: Tista, ki igra, ja. Vloga Viktorije, da si prebere ta uvod. Tako sem jaz to brala, ampak ni pa rečeno. Bi pa se mi zdelo logično, da ma mal psihologije. Jaz bom zmeraj za psihologijo navijala, se opravičujem, ampak se da mal psihologije vtakat, tam kjer ni čustev.

REŽISERKA: Ja ja, saj meni je pa zanimivo predvsem to, ker je vprašanje kdo to pove.

AVTORICA: Ali pa mogoče govori o sebi, pa je vnaprej posneto. Torej igralka vseeno predstavi samo sebe, in je kot voiceover, ampak z njenim glasom.

REŽISERKA: Ja, odvisno je s kakšnim kodom se vstopa v uprizoritev. Pomislek, kako to uprizorit, je že takoj na začetku.

AVTORICA: Bi mogoče še kdo kaj povedal, ali nadaljujemo?

SCENOGRAFINJA: Meni je to zanimivo tudi iz vidika same pisateljice mogoče. Kako začne tkat like.

REŽISERKA: Ja, jaz sem ful fenica te strukture.

IGRALKA: Je pa seveda navezано ne Jelinek, predvidevam.

AVTORICA: Ja ja, po strukturi zelo.

IGRALKA: Pa tudi s temi introdukcijami, s tem, da v bistvu igralka sebe opisuje od zunaj, v bistvu zelo dokumentaristično recimo.

AVTORICA: Ja, tudi v tem, da je znotraj vsake vinjete malo likov in da so one nosilke prizorov.
Teatrologinja nadaljuje z branjem besedila:

Sreda zvečer. VIKTORIJA po napol praznem mestu hiti od avtobusne postaje proti poslovnemu poslopju v centru mesta. Vstopi skozi drsna vrata, po stopnicah v prvo nadstropje in vstopi v prostor, kjer jo že čaka prazen stol. Glasno pozdravi. Odloži stvari, sleče plašč, sname masko in iz nahrbtnika vzame na pol prazno plastenko vode.

VIKTORIJA: Samo po vodo pa na WC še skočim, takoj bom.

TERAPEVT: Kar v miru. Jaz bom ta čas zaklenil.

AVTORICA: Jaz imam tu vprašanje. A se to bere malo creepy?

IGRALKA: Da bo zaklenil?

AVTORICA: Zdaj, ko sem še enkrat brala tekst, se mi zdi, da sem mogoče malo slabo kontekstualizirala tega Terapevta in imam mogoče vprašanje, kako v bistvu nek odnos, ki traja dlje časa in sta v kakršnemkoli odnosu, ti pa hočeš prikazati samo en del tega odnosa?

Članica publike z zamudo vstopi v dvorano.

VSI: Dober večer.

IGRALKA: Meni pa je to zanimivo iz vprašanje svobode ali nesvobode. Ker se je dogajalo v času lockdownov, da smo se zaklenili že samo zato, da smo lahko maske slekli. Zaklepali so nas itak ves čas, potem pa smo se še sami zaklepali, da smo lahko kje grešili in ne bili sankcionirani. Tako da meni je creepy v tem smislu, kot je tisti čas bil, da si zaklenjen, da si locked.

REŽISERKA: Jaz sem razmišljala, da je to tudi vprašanje okolja. Da če imaš vrata, ki se jih da odpret iz obeh strani, potem lahko kdorkoli vstopi noter in če imaš ti tam osebne stvari, hočeš zavarovat prostor. Zdaj, če pa imaš vrata, ki imajo na zunanji strani bunko, pa lahko ti kadarkoli stopiš ven, noter pa ne more nihče, ki nima ključa. Jaz sem potem razmišljala o tem kakšna ima vrata, kje zaklenit, kje ne zaklenit.

DRAMATURG/PERFORMER: Meni ni blo nič creepy, meni je blo pač tko, zakleneš vrata, da naju ne bo nihče motil in vletaval noter med seanso.

AVTORICA: Meni se tudi ni zdelo nič spornega, dokler nisem pred kratkim spet brala teksta in se mi je ta Terapevt enih parkrat zazdel...mja.

IGRALKA: No saj tvoje vprašanje je bilo v bistvu drugačno... koliko je on nam jasen ali nam ni jasen, mogoče je še malo zgodaj za to vprašanje.

AVTORICA: Ja, saj to bo reoccurring vprašanje.

IGRALKA: Jaz se nisem prav veliko z njim ukvarjala, meni se je ona zdela zanimiva, pa itak je naslov zgodbe Viktorija.

K.G. 1: Meni je ful zanimivo, da se ona ne vpraša, zakaj bi on zdaj zaklenu.

AVTORICA: Ja ravno zato... Pač, ko prideš domov, se zakleneš, da kdo ne pride noter.

ČLAN PUBLIKE 1: No, ampak, če prideš v nov prostor, se vprašaš, zakaj grem jaz na wc, on pa bo v tem času zaklenil.

AVTORICA: AJA! Zdaj se mogoče bere, kot da ona ne more nazaj noter!

PRODUCENTKA: Ampak saj se iz teksta vidi, da ona ni prvič pri njem. Jaz ko bi prvič prišla k terapevtu ne bi rekla "ej samo malo, grem po vodo pa na wc".

K.G. 1:Aja, ja potem pa je navajena na to, da se zaklepata.

Smeh

REŽISERKA: Ampak lahko bi bila voda tudi tam, v prostoru, ne.

AVTORICA: Ja, v bistvu, tudi res.

PRODUCENTKA: Mogoče prideš po hodniku noter in so tam ena vrata, ona pa je šla na wc, ki je tudi na tem hodniku in on zaklene vrata na ta hodnik.

REŽISERKA: Ampak jaz sem se malo vstrašila, da bo zaklenu, ja.

AVTORICA: Pa sploh, ker je takoj na začetku.. bom še malo razmislila, če bi lahko kaj drugače formulirala. Mogoče lahko reče samo "kar v miru", ne rabimo vedet, da zaklepa, daj ta podatek ni ključnega pomena za tekst v resnici. Odličen prvi zaključek!

IGRALKA: Če nam narišeš to stavbo, bomo vsi vedeli. Ti jo vidiš, se mi zdi.

AVTORICA: Ja zdelo se mi je čisto navadno, da pač zakleneš prostor, v katerem si, da te nihče ne moti. V ordinaciji na primer, imaš sestro, asistentko, asistenta, karkoli, ki strankam pove, da si zaseden. Če pa nimeš te sestre, asistentke, asistenta,.. pa moraš sam zaščitit osebo, ki se joče, da je nihče ne moti.

IGRALKA: Definitivno bi bilo bolj creepy, če je didaskalija, da on zaklene.

AVTORICA: O ja.

DRAMATURG/PERFORMER: Mhm, absolutno.

AVTORICA: Nadaljujemo?

Glasno berejo dalje.

Viktorija spije preostanek vode in ponovno napolni stekleničko. Odpravi se nazaj v prostor, se udobno namesti na stolu in se zazre v terapevta.

TERAPEVT: In, kaj je novega?

VIKTORIJA: Hm, vse in nič. Nihče me ni pregledal na poti, pa imam potrdilo za prehod občinske meje. Ampak sem ga na roko napisala, ker nimam printerja. Jaz ne vem kdo ga še sploh uporablja, če lahko vse urediš digitalno. Nisem pa prepričana, če je to potem uraden dokument. Čeprav.. zakaj pa ne bi bil, v vsakem primeru bi ga napisala jaz, ne pa neka institucija. Vam ga pokažem, glejte.

TERAPEVT: No, jaz nimam potrdila, pa me tudi nihče ni ustavil. Pa jaz tudi ne uporabljam printerja. No, ampak eni ga. (z glavo pokaže na pisalno mizo, polno papirjev).

VIKTORIJA: Tak mam vsaj izgovor, zakaj moram v sosednjo občino...

DRAMATURG/PERFORMER: Sori a lahk mal prekinem? V bistvu mal ne razumem te replike, kaj hoče Terapevt povedat s tem?

AVTORICA: Da nima potrdila?

DRAMATURG/PERFORMER: Ja. Pač nima potrdila pa nihče ga ni ustavu, kaj a...

IGRALKA: Da se sploh ne ukvarja s tem.

DRAMATURG/PERFORMER: Aha, da se ne ukvarja s tem. Ampak mu verjetno ni treba prehajat meje občinske al jo mora?

AVTORICA: Jo mora, ampak...hja.

DRAMATURG/PERFORMER: Aha ok. Hvala.

AVTORICA: Ampak če smo že pri potrdilih, a se vam zdi, da vprašanje, kako smo živeli v času covida, a je to še zanimivo ali aktualno na nek način? Ne vem, če je minilo že dovolj časa, da bi se z nostalgijo spominjali, kako smo sestavljali puzzle dva mesca, ampak... ne vem. Ful je govora o teh potrdilih, pa se sprašujem, a je to zanimivo?

TEATROLOGINJA: Po moje samo tebi, ker si morala prehajat med Hočami in Mariborom.

DRAMATURG/PERFORMER: Definitivno je to, pa policijska ura blo najhujš, to so si ljudje najbolj zapomnili.

AVTORICA: Policijska ura absolutno.

TEATROLOGINJA: Malo smo pomoje tudi že pozabli vsi in ni več tak aktualno.

SCENOGRAFINJA: Vseeno je to neko obdobje našega življenja, ki si ga bomo pomoje ful zapomnili.

REŽISERKA: Jaz tud mislim, da to vseeno postavi umesti v nek časovni kontekst. Pol ma pa vsak neke asociacije, pa saj je že na začetku zapisano, da je prazno mesto... to da neko informacijo. Sproža pa tud

neko stisko, al eno al drugo. Mi je pa to digitalno urejanje, ki je omenjeno, spomnilo na nekaj, kar sem nedavno spremljala, da se z digitalizacijo nek del ljudi odreže, ker težje dostopajo. Ona sicer zelo pozitivno reče, da super, da lahko vse urejaš digitalno, ampak to lahko sproža neke druge probleme. Asociacija pač, ne vem kaj z njo, ampak ja.

Nadaljujejo z branjem.

VIKTORIJA: Tak mam vsaj izgovor, zakaj moram v sosednjo občino, ker v moji domači občini nikjer ne prodajajo kartuš.

TERAPEVT: Ja ampak potem jo boš morala verjetno kupit.

VIKTORIJA: Bom rekla, da je zmanjkalo teh, ki jih moj printer prepozna.

TERAPEVT porogljivo: Tako se boš zlagala? In to organom pregona?

Viktorija malo zardi, očitno ji je precej nerodno. Razmišlja kaj bi rekla.

REŽISERKA: Jaz bi samo tle komentirala, da se mi zdi zanimiva njegova reakcija, on da neko sodbo...

IGRALKA: Mal frendovsko je.

PRODUCENTKA: Mal preveč domač je, ja.

TEATROLOGINJA: Zanimiv odnos imata.

REŽISERKA: Zanimiv komentar se mi je zdel.

UREDNIK: Meni je zanimivo, ker sem iz večih kncev slišal, da so lahko terapevti taki težaki, šovinisti, ki nekaj podjebavajo svoje paciente in res niso v funkciji tega, da bi komurkoli pomagali. Všeč mi je, da se dost hitro vzpostavi že nek odnos, da je jasno, kakšna je situacija med terapevtom in tem, ki pride. Tako da meni je všeč, da se s temi besedicami že vzpostavi nek odnos, ni pa dovolj eksplicitno, da bi kaj sugeriralo. Tko da I like it, al kaj.

AVTORICA: Ne bi pa na tej točki kdo trdil, pa k temu se bomo pomoje še vrnili, da bi ta terapevt lahko bil kdorkoli? Da nimata dovolj strokovnih pogovorov?

IGRALKA: Ja etično sigurno ni. Kasnej so še ene opazke, »A maš rada da te...« pa tko. Tko da je vprašanje. Jaz sem bolj začutila kasnej, da je bolj oster. No, tega sicer naj še ne bi vedli, ampak kako obupana mora v bistvu ona bit. Da nima prijateljev, da se mora skoz te občine peljat k temu terapevtu, ki pa tud ni najbolj strokoven. Pa tud kaj dost se ne pogovarjata o njej, razen, da ji potem nudi lekcije avtogenega treninga. Ta stiska... Jaz vedno gledam na svobodo ali nesvobodo... Mislim, svoboda ali pa stiska... Ona je v vsakem primeru v stiski. Kot prvo je v stiski, zato gre k terapevtu. Kot drugo pa je tukaj v svojstveni stiski v tem odnosu. Ker zardi. Zardi zarad besede organ?

Neprijetna tišina, potem smeh.

AVTORICA: Ne, ampak zato, ker je neprijetna situacija, ker on izpostavi, da bi ona lahko naredila nekaj narobe. Mogoče pa bi igralka, ki bi to igrala, tudi zardela zaradi besede organ.

REŽISERKA: Meni se vprašanja, ki si jih zastavila, zdijo zelo pomembna.

AVTORICA: Saj pomoje se bom k njim še vrnili, ker se navezujejo na večino teksta.

Nadaljujejo.

VIKTORIJA: Mislim...saj je neškodljiva laž. Verjetno pa bi znalo biti tudi res, ker je moj printer star enih 10 let.

TERAPEVT: Ok...

VIKTORIJA: Včeraj sem bila v Ljubljani, morala sem do ginekologinje in ker sem jo imela res zgodaj, ob 7.45, me je peljala mama, ker bi drugače morala na prvi vlak, ki je ob 4.30, kar je res precej zgodaj in sva imeli s sabo toliko papirologije, kot sem je imela samo še za v Iran. Ker odkar je Schengen, vzameš samo ročno prtljago, telefon in denarnico in lahko greš kamorkoli po Evropi, niti potnega lista skoraj ne rabiš več. No, zdaj pa sva imeli vsaka svojo izjavo, da imava razlog, da prečkava občino in statistično regijo, pa jaz sem potem imela še to potrdilo za zdravstveni dom, da sem zdrava, pa za vsak slučaj, če bi naju slučajno kdo ustavil in vprašal, zakaj pa pri rosnih 29ih potrebujem spremstvo starša na rutinski pregled, pa sem vzela še

kopijo zdravstvenega kartona, kjer so vsi izvidi od nevrologa, ki dokazujejo, da nisem sposobna za vožnjo in da dejansko potrebujem prevoz.

TERAPEVT: Kaj pa če bi te kdo vprašal, zakaj nisi šla z javnim prevozom?

Viktorija spet za trenutek pomolči.

VIKTORIJA: Bi pa rekla, da ne bi pravočasno prišla z nobenim vlakom, razen, če bi šla en dan prej.

TERAPEVT: Mhm.

TEATROLOGINJA: Jaz mam pa eno vprašanje glede štajersščine. Jaz jo ful slišim, pa zdaj ne vem, a se je držimo? Kako si si to zamislila?

AVTORICA: Mislim tud jaz se nisem te štajersščine ful držala, kar v zaključnem prizoru, ki ga mi ne bomo brali, to Viktorija tudi očita Avtorici. Da majo vse nek generičen dialekt, da ni jasno od kod je katera in da bi ona (Viktorija, op.p.) rada, da je jasno, da je iz Maribora in da ne bi rada govorila osrednjeslovenskega dialekt. Tak da dajte brat kolko mate ponotranjen štajerski dialekt, ni ga treba forsirat, lahko pa tudi.

K.G.1: A lah sam neki – jaz sem ful čutu to zapiranje mej in tuki je ena napakca, ker javni prevoz v času lockdowna ni deloval.

AVTORICA: Po božičnih praznikih je. Od sredine oktobra do nekje sredine decembra ni, potem dalje pa je. Mislim, da se je tisti teden pred božičnimi prazniki spet začel. Policijska ura pa je bla še vedno. In to je trajalo do konca drugega lockdowna.

PRODUCENTKA: A je tekst pisan po resničnih dogodkih?

AVTORICA: Mislim v primeru covida...ja.

PRODUCENTKA: Ker mogoče je v teatru lahko mal imaginacije...

Smeh

AVTORICA: Absolutno. Se mi pa zdi vseeno fajn, ker so to lahko preverljive informacije, da so točne.

K.G.1: Mislim, če povzemaš zgodovinski čas, je smiselno, da so.

AVTORICA: Saj to, ker ne gre za nekaj, česar se ne da preverit, al pa da bi blo ful odprto za interpretacijo. Tak je pač blo.

DRAMATURG/PERFORMER: Jaz bi se sam navezal na to, kar smo prej govorili o štajerskem dialektu. Jaz sem najprej ful tebe slišal...

VSI: Jaz tudi, ja.

DRAMATURG/PERFORMER: ... in sem si predstavljal, kako ful hitro govoriš in potem tud ful hitr poveš, ampak to zato, ker te poznam. Zdaj pa se sprašujem, če je to neka druga igralka, o količini teh informacij, ki so tukaj podane. Ker ti vem, da bi čist neki tazga lahko povedala.. ampak ne vem. Ker je ful nekih informacij, ful razlage, cel opis tega stanja... ne vem, sam sprašujem se.

AVTORICA: Meni je zanimivo pri tej Viktoriji, da ko malo ne ve kaj rečt al pa ko je neka neprijetna tišina, potem kar pove vse kar se je zgodilo in naplete kontekst okoli tega, če bi slučajno komu kaka informacija umanjala.

DRAMATURG/PERFORMER: V tem primeru predlagam, da se napiše kot didaskalijo »zdrdra«. Ker če je to nekdo, ki ne pozna, je to celo predavanje.

REŽISERKA: Širše gledano je meni komentar tega kako z javnim prevozom kamorkoli pridet znotraj Slovenije, je velik problem.

TEATROLOGINJA: Jaz bi pa rekla še, da očitno vsi slišimo Avtorico preko tega teksta, ne samo preko štajersščine, ampak preko načina govora, preko prigod, ki so se ti zgodile, pa me zanima, zakaj ne eksplicirat, kako sta ti in tvoja avtobiografija zlepljena s tekstom, ali te je treba prepoznat in kar rečt, ne to pa si ti, ali pa se na nek način odlepit od teksta... Ne vem točno, kaj s to avtobiografskostjo počet.

AVTORICA: Mislim...meni se ne zdi, da bi bile te zgodbe tako specifične, da bi bilo to treba eksplicitno poudarjat. Sama nikoli nisem imela problem na ta vprašanja odgovarjat. Kar se pa tiče sloga, pa je dejstvo, da jaz tako od nekdej pišem, kot nek tok zavesti, kot v končni fazi tudi govorim. In vsi liki so

tako pisani. Pomembno mi je, da jezik ni trd, da ni okoren. Vsaj jaz, ko nekaj berem, lažje vzpostavim odnos do nečesa, kar ni zborna slovenščina in tudi zato sama tak pišem.

IGRALKA: Jaz pa ki je ne poznam oziroma je nisem poznala, pa sem delala Jelinek, sem pa prav v tem prepoznavala to žensko logorejo, to notranje osje gnezdo jaz tud včasih rečem. Ko se kr melje in dodaja in dodaja in se mi tukaj replike zdijo prav kratke. Ko hočeš s petih koncev naplest in pojasnit nekaj in še kar nadaljuješ in nadaljuješ in nadaljuješ. Zelo žensko, v resnici. Tako da jaz sem imela asociacijo na Jelinek, ker ne vem kako ti deluješ.

REŽISERKA: Vmes, ko omeniš Iran, je zanimivo tudi, kakšne asociacije to trenutno sproža.

AVTORICA: Ja, tukaj je Iran v funkciji države, v katero je težko prit, ne pa v funkciji države brez političnih pravic državljanov. Mogoče lahko poguglam, katere države ne zanikajo pravic ženskam in gre ona lahko na... Arubo. Pa za tja pomoje tud rabiš kr nekaj papirjev.

REŽIERSKA: Ne, saj jaz mislim v dobrem smislu, da ima različne asociacije. Sicer ne vem kako s tem, ampak mogoče je že kot ozaveščanje dovolj.

Berejo dalje.

VIKTORIJA: Mislim, ja, je tudi laž, ker s prvim vlakom, ki je ob 4.27 bi šlo skozi...ampak v bistvu sodeč po mojih izkušnjah s Slovenskimi železnicami res obstaja možnost, da bi v Račah stali 25 minut za brezveze pa mogoče še kje in evo, zamudim pregled.

TERAPEVT: Ok.

VIKTORIJA: Začela sem laufat. Mislim... 2x sem tekla do zdaj, tako da mogoče je še prehitro govorit o neki novi navadi, ampak vseeno. 2x v enem tednu. Sem kr ponosna.

TERAPEVT: Pa si se dobro počutila?

VIKTORIJA: Ja. Res je fajn ta občutek prijetne utrujenosti, pa svež jesenski zrak, pa to, da sem nekaj nardila za sebe, da me ni nihče prisilil, pa to, da sem cel krog pretekla, da nisem napol umrla že na tretjini al pa na polovici. Sem bila kr ponosna, no. Samo potem sem povedala tudi staršema, seveda sta bila ful vesela in tudi ful ponosna, ampak res jima nisem hotela priznat, da sta imela prav vsa ta leta, ko sta mi govorila, da me bo tek sprostil. Nekak sem upala, da bom ta unikum, ki bo ohranjal imunski sistem in telesno vzdržljivost s prehranskimi dodatki pa pol ure joge na dan in ne bo potreboval pomolit nosu iz hiše razen za po pošto pa nastavit smeti.

TERAPEVT: V prvi osebi, prosim.

VIKTORIJA: Aja, ja. Nekak sem upala, da bom ta unikum, ki bom ohranjala imunski sistem in telesno vzdržljivost s prehranskimi dodatki pa pol ure joge na dan in ne bom potrebovala pomolit nosu iz hiše razen za po pošto pa nastavit smeti.

SCENOGRAFINJA: Meni je pa ta »v prvi osebi, prosim« ful zanimiv stavek.

TEATROLOGINJA: kateri?

SCENOGRAFINJA: Ta, »v prvi osebi prosim«. Sploh se ne zavzameš, da prej ne govori v prvi osebi.
Nadaljujejo z branjem.

TERAPEVT: In, kako si s tem?

VIKTORIJA: S tem, da tečem ali s tem, da mi je fajn teč?

TERAPEVT: S tem drugim in s tem, da si morala to priznat staršema.

VIKTORIJA: Ja nisem baš navdušena, no. Res sem upala, da to ne bo ena od stvari, kjer jima bom morala dati prav. Ampak se tolažim s tem, da mi še vedno ostane tek na smučeh, ki ga nameravam iz dna duše sovražiti za vse večne čase in me ne zanima, kako krasen občutek je bit sam v gozdu s svojimi mislimi in bregom, ki ga je treba preteč. Meni se to sliši kot najhujša nočna mora, bit sama s svojimi mislimi v naravi.

TERAPEVT: Ja, res je. Upiranje staršem ima nek svoj čar. Ampak tek na smučeh pa je res lep šport, prideš v stik z naravo, samim sabo.

REŽISERKA: Ja, moram tukaj vskočit. Ona tukaj odpre temo, da ji je težko bit sama s sabo, Terapevt pa tle tako reagira, kr zamenja temo. On bi mogoče lahko šel mal bolj globok, mogoče do tja še pridemo. Ta velika količina govorjenja kot neko spopadanje s stisko...

AVTORICA: Jaz sem ga hotela vzpostaviti kot njen kontrapunkt – ona skoz blebeta, on pa odgovarja v kratkih replikah in s tem tudi upočasnjuje tek pogovora in tudi prizora. Zdaj pa vidim, da nisem izbrala najboljših pristopov, ker one res deluje izjemno neprijazno, nestrokovno in overall freh.

K.G.2: To se lahko bere tudi kot nek intimen odnos... meni je to na tej točki še ekspozicija njunih odnosov, ker ne vem, kaj se bo zgodilo, ampak oba sta ful sproščena, ona gre na wc, on zaklene, kot nek partnerski odnos, preko terapevtsko-strokovnega. Jaz njega ne vidim samo kot nestrokovnega, ampak isto neudeleženega, kot je ona. Ona govori stvari, ki niso relevantne, on pa se na isti način odziva. Take obče stvari, kot da »mhm, to bo trajalo zdaj pet minut, potem bova šla pa na terapijo«. Tako jaz to berem.

DRAMATURG/PERFORMER: Jaz se skoz sprašujem, po kateri metodi on dela.

Smeh

UREDNIK: Meni je res vedno bolj všeč ta lik. Hud mi je ta stavek »ki ga nameravam za vse večne čase sovražiti«. Ponavadi je ful močna reakcija na nekaj, da to sovražiš. Ta pa že planira, da bo, res ful dobr, ful specifičen karakter ma ta oseba.

Berejo dalje.

VIKTORIJA: Jaz sem anksiozna in pretirano samokritična, mislim, da imam čisto preveč stika sama s sabo vsako noč pred spanjem, ko reflektiram, ali sem svoje misli leta 2018 jasno artikulirala ob nekem piru po predstavi.

TERAPEVT se nasmehne: Ja, ok, razumem. Kdaj ti poteče pogodba?

AVTORICA: Joj, fak.

VIKTORIJA: Čez manj kot en mesec. Dva tedna, v bistvu. No, malo več. Čez slabe tri.

TERAPEVT: In, kako si s tem? Se je kaj spremenilo?

VIKTORIJA: Ne, nič se ni spremenilo, v redu sem. Edino res si želim, da bi to čimprej minilo, ker mi zdaj še vedno neko tako breme leži na ramenih, tak kot da bi morala delati, kot da je vse normalno, čeprav ni. Mislim, saj delam še naprej, ampak pač ta minimum, no. Nisem pretirano samoiniciativna, tudi ne pripravim se vedno v celoti na sestanek, mislim, saj pol že sodelujem, ampak ne vem no. Čudno je. Res komaj čakam, da pride ta dan, ko bo konec. Pač ja, obremenjuje me, počutim se, da ne delam dovolj, kar je verjetno res, ampak moje delo je res izjemno pogojeno s tem, ali so javni dogodki dovoljeni ali ne in se zato verjetno počutim še manj produktivno. Nekak tak.

TERAPEVT: Kaj pa boš potem?

REŽISERKA: Ja... spet moram ustaviti. Skratka ona tle pove kako je anksiozna, samokritična, v glavnem, da se slabo počuti. In on njo vpraša, kdaj gre s pogodbo naprej, da se izmakne nečemu....

TEATROLOGINJA: Da ji poteče....

REŽISERKA: Ja, no, da ji poteče.... Mislim... no, spet je vprašanje metode, ampak se mi zdi... Če se vrnemo k vprašanju, ki si ga prej zastavila.. No, čeprav mogoče kasneje, da ne skačemo preveč.

TEATROLOGINJA: Mogoče je že v naslednji repliki odgovor, ker ji očitno anksioznost povzroča dela. On jo fokusira.

IGRALKA: Jaz sem isto tako razumela.

TEATROLOGINJA: Vsaj ta zadnja replika, ki smo jo brali to kaže. Vsaj meni.

REŽISERKA: Moj občutek je, da on skoz zavija stran, kokr da bi....

K.G.2: Hm. Zanimivo, ker meni pa se zdi, da se zdaj zgodi prva zaostritev. Kot da se bo pa zdaj ta drama prevesila v vsebino.

TEATROLOGINJA: Ja, meni tudi. Kot da sta zdaj prišla na teren.

PRODUCENTKA: Končno.

TEATROLOGINJA: Kje smo (v tekstu, op.p.)?

Ponovno nadaljujejo z branjem.

VIKTORIJA: Ne vem, potovala, kot sem nameravala, očitno ne.

TERAPEVT: Zdaj tudi uradno ne greš?

VIKTORIJA: Ja ni še uradno uradno, ker uradno letalske družbe odpovejo let 21 dni pred letom, ampak država je zaprta že od marca, vizo je praktično nemogoče dobiti in od včeraj dalje moj let več ne obstaja na spletni strani. Tako da ja, ne grem. Nikamor.

TERAPEVT: Mogoče lahko greš kam bližje, to se bo verjetno prej sprostilo.

REŽISERKA: Mislim, tle on zavije stran. To je moj občutek. Teme, ki jih ona odpre, pa v duhu... Bom...

AVTORICA: Ja, ja... Samo malo..

REŽISERKA: Aha ja...

AVTORICA: Ali na kakršenkoli način vsaj malo izgleda, da bi ji on lahko pomagal iskat preproste rešitve?

K.G.1: Meni se zdi, da se za psihoterapevta premalo ukvarja z njeno psiho.

PRODUCENTKA: Ja.

REŽISERKA: Ja.

TEATROLOGINJA: Jaz mam dostikrat pri njej občutek, da... ne gre tja. Da ne gre na ta teren z njim. Se mi zdi, da razlaga o podrobnostih nečesa, ki nima neposredne povezave s problemom.

PRODUCENTKA: Ampak jaz mislim, da je to naloga Terapevta.

K.G.2: Tako.

PRODUCENTKA: K jaz sem delala tud transakcijsko psihoanalizo in tud k terapevtu sem hodla, ona mora zaznat, ona mora vedet, kje te bo primu in it not v jedro, a veš.

SCENOGRAFINJA: Ampak a na vsaki terapiji? Če maš terapije enkrat na teden...

PRODUCENTKA: Mislim.. ne pa sej.. pač on ne podaja sodb, a veš, kot »A zdaj pa se boš zlagala?« On bi ti reku.. po moji izkušnji.. »A to kar boš naredila, rezonira s tabo?«. On te, če se le da, pusti, da sam prideš do tega.

AVTORICA: Ampak saj če se dlje časa, potem verjetno on ve, kaj rezonira z njo?

PRODUCENTKA: Ne, če bi jaz zdaj vprašala, bi mi isto rekla, kako se bom jaz počutila. Še vedno me to vpraša.

REŽISERKA: Mislim... da ponuja neke odvode, mislim, da je super, če greš še mal dlje sam od sebe...

K.G.2: Sam a je to drama o iskanju idealne terapevtske-strokovne povezave, ali je to drama o njej? Ker do zdaj vem, da je to drama Delo in deklica, to je prva epizoda in mene on sploh ne zanima tok.

TEATROLOGINJA: Mene tud ne.

REŽISERKA: Meni se pa zdi zanimiva situacija same terapije. Jaz si ne morem pomagat in moram malo komentirat v odnosu do celotnega besedila, upam, da to ni preveč. Prvi prizor je v odnosu do celote različen od ostalih, ker v ostalih srečamo like v njihovih službah. Ta je specifičen in ponuja nekaj drugega. Zdi se mi, da je fin okvir in da rezonira z ostalimi liki, vsemi nami in tud s temo, ki se jo obravnava. In mogoče se mi ravno zdi, da ja, je njeno zgodba, ampak da ima še ful več enih plasti. Samo, da se razložim, zakaj sem emocionalna angažirana.

AVTORICA: Ne, super je. Saj jaz tud, pa ne da je pomembno, kaj je hotel avtor, ampak zdelo se mi je pomembno, da je ona random relatable bejbika, ki hoda na terapijo, just like people do. da

ji to pomaga se soočit z njenimi problemi, ampak njega nisem tako napisala in to opažam šele zdaj. Ampak razumem od kod izhajaš in se z veliko večino komentarjev strinjam. Čeprav ja, on ni ful pomemben. Istočasno pa nočem met slabo napisanega lika.

REŽISERKA: Če se na komentar, ki si ga omenil, nekaj o seksističnem terapevtu?

AVTORICA: Hja v moji glavi on ni bil primer seksističnega terapevta, ampak zdaj ko to berem, se s tem ne morem več strinjat.

UREDNIK: Vprašanje je samo, kaj je funkcija te situacije. Meni je vseč že sam to, da se v bistvu vzpostav Viktorija kot nek specifičen karakter, tud ne mot me, da je terapija nek prostor kjer se to zgodi, v bistvu se mi zdi zelo indikativno. Mislim, to ni tok specifična situacija, tud onkraj terapije, ta diskurz je kr močen. Edin ja, mogoč ta Terapevt....nisem še dobil informacije, v kakšni funkciji on je...

ATORICA: A nadaljujemo?

REŽISERKA: Ja, mislim, da sem jaz brala nazadnje. *Nadaljuje.*

VIKTORIJA: Ja, do Graza bom čez kak mesec mogoče že lahko šla, ja.

TERAPEVT: Ja, ali pa v Šibenik. Jaz bom šel tja, takoj ko bo možno.

VIKTORIJA: Ja saj o morju sem tui razmišljala. No, bom vidla kak bo. In kdaj bo to.

AVTORICA: Aha, tukaj pa bi samo rada pripomnila, da je ta tui zatipk in ne dialekt.

Smeh

TERAPEVT: Ok. Če ne boš potovala, kaj pa boš delala?

VIKTORIJA: Vsaj pisat bom imela čas in voljo. Tega se res veselim. Aja, pa eno publikacijo še moram do konca uredit, tega še kar ni konec.

TERAPEVT: Tiste, o kateri si mi že govorila poleti?

VIKTORIJA: Poleti, spomladi, pozimi... Ja, tiste.

TERAPEVT: To pa zdaj že kar traja.

VIKTORIJA: 15 mesecev. Nikoli nisem tako dolgo delala enega projekta. Pogodba za zaposlitev mi je prej potekla.

TERAPEVT: Kaj si pa potem uredila glede plačila? Ker če se prav spomnim, si dobila honorar, potem pa ste nekaj spreminjali in si še pol leta delala?

VIKTORIJA: Nič, pač že preden sem dobila honorar, sem prosila, če mi ga lahko povišajo, ker sem že takrat naredila dvakrat več, kot je bilo predvideno. Potem pa sem dobila plačano že pred poletjem in mi je bilo potem nerodno še enkrat prosit za denar. Ampak sem jim napisala v mejlu, da to zdaj že tako dolgo traja, da se nimam več časa temu posvečat, ker sem si ostale stvari organiziralo tako, da nimam preveč naenkrat in da prosim, če sprejmejo odločitve, da lahko dokončamo to. Ampak to je bilo že konec avgusta. Ne vem, pomirila sem se s tem, da sem jaz to, kar smo se dogovorili, da je moje delo, naredila januarja in potem še enkrat maja, ko so spremenili koncept. Drugih res ne morem prisiliti, da opravijo svoje delo. Saj ne govorimo o moji biografiji, da bi morala bit jaz edina, ki ji je mar.

TERAPEVT: Aha. No, če je tebi to ok.

VIKTORIJA: Ne vem, res nisem hotela še enkrat govorit o denarju, ampak po drugi strani pa imam kar slabo vest, ker potem bi nekdo še mlajši dobil verjetno še nižji honorar, pa res sem veliko jamrala o tem kako dolgo to traja in ste mi vsi rekli, naj si izberim višji honorar, zdaj imam slabo vest, kot da sem vse razočarala in zapravila vaš čas, ker sem vam jamrala, vsi ste mi dali nasvete in jaz nisem potem nič naredila. Ampak meni se je res grozno pogovarjat o financah. Ne vem, nočem, da deluje, da delam samo za denar in da sem pohlepna.

TERAPEVT: No, da si pohlepna bi si težko kdo mislil, ker bi kvečjemu dobila 100€ več. Seveda pa delaš za denar, za kaj pa bi naj delala?

REŽISERKA: Ja, mislim, spet. Se mi zdi, da teme, ki jih ona odpre – nizka samopodoba, noče o denarju govorit, noče drugih razočarat, slabo se počut – to so take simptomatične stvari. In zanjo in širše. Kako zdaj to nagovort, no?

PRODUCENTKA: Samo meni je to ful zanimiv tekst, ker mislim, da se v njem marsikdo najde.

REŽISERKA: Ja in kakšen odgovor pol dobiš? Mislim, ker je vprašanje Terapevta, da se vrnem na vprašanje, ki si ga v začetku dala...

DRAMATURG/PERFORMER: Ja, dobro vprašanje. Pa tud kolko sploh lahko psihoterapija, psihologija na ta individualiziran način nagovarja večje probleme, kot so prekarno delo, stres, revščina,... Meni se je to tuki čist odprl. Ker on razen teh nekih public sploh ne zna tega nagovorit.

REŽISERKA: Ja ja, lahko pa s tem odpreš točno to, kar praviš. Ker psihoterapija je v bistvu zdravljenje nečesa, kar povzroča nek sistem in če to odpreš, se tud lahko odpre še drugo področje, ali je možno ali ni možno... Samo malo se da še bolj globok it, se mi zdi. S stvarmi, ki jih ona odpira.

K.G.2: V smislu, da bi njega širila?

REŽISERKA: Hm, ne vem, verjetno kako se odziva...

K.G.2: Ker meni ona ful samotno izpade. Se mi zdi, da če bi se odzival, na način, da bi reagiral na vse njene stvari, bi to bila ena debata, kjer jaz ne bi dobil tega filing, ki ga imam sedaj – kot da govori s steno, kot da govori sama s seboj, kot da je to človek, kamor je šla čez mejo, človek, ki je niti ne poslušaja in da bo potem šla nazaj domov, kjer bo ona spet sama.

K.G.1: Jaz se tuki ful strinjam. Terapevt bi moral ta pogovor vodit, ker je v stvareh, ki jih ona govori, veliko stvari, o katerih bi se Terapevt z njo moral terapevtsko pogovarjat. Tko maš pa občutek, da se pogovarja z njo kot s kolegico na kavi. Zdaj kok se ona tu razpre in kakšna stiska se tukaj slika, vidi se, da je ta ženska all over the place z mislimi. Ampak ja, premal gre v format psihoterapije, po mojem.

REŽISERKA: Je pa tu tud vprašanje, to kar sta vidva razprla, kam se hoče it. A v eno a v drugo smer?

K.G.2: Saj to, ja.

REŽISERKA: Mogoče vprašanje, kaj so tu želje.

AVTORICA: Jaz bi predvsem rada, da izpade bolj strokovno. Nočem, da ima Viktorija diagnozo, hočem, da je ena od mnogih anksioznih prekarcev, ki ne ve kak hendlat ta stres, nočem, da je bipolarna. Aboslutno pa vem, na kaj letijo pomisleki o Terapevtu. Nočem ga nardit bolj prezenten, mora pa bit bolj strokovn. Ker nočem, da deluje, kot da ona govori steni, kot da nima nič od tega. Idealno, kot sem si zamislila, je to njen me time.

K.G.1: Da nardi neki zase.

AVTORICA: Tako. Ja, ne vem kak nisem tega prej opazla, ampak je res kr grozno.

K.G.2: Zdaj je zelo analogno temu začetku. To je Viktorija, stara je 29 let, sama je. Kot da bi se prenesel ta monolog v ta del. Še vedno je sama.

IGRALKA: Ampak teme, ki jih pa on ponuja, ko sem prej ravno diametralno kot ti razumela tisti stavk, so pa mi »ej, kaj sva se pogovarjala«, »a si tekla«, »a si končala tisto«, proba jo vodit, nekak gurujevsko. A nisva zmenjena, da boš tekla, pa potovala, kaj je zdaj s tem? Čutim, da ima vse nastavke, da bi ji rekel »hodiš k meni, da bova opravla določene naloge«....

PRODUCENTKA *nagovori K.G.3*: Gospa, saj če bi tud vi kaj povedali, se komot vključite.

K.G.3: Veš kaj, ne poznam cele stvari, pol pa...

PRODUCENTKA: Jaz tud ne.

DRAMATURG/PERFORMER: Noben je ne, prima vista beremo.

K.G.3: Sprašujem se, zakaj psihoterapija. Saj mogoče ste to vse že povedali, ampak če hoče človek povedat čim več stvari o svojem delu, a pride k terapevtu? Lahko bi bila tud delavka na Zavodu za zaposlovanje, ki poskuša z njo najt novo službo. Prekarci bi že rabli terapevta, da lahko preživijo. Ampak a lahko govorimo o verizmu? Da bi nekdo, ki ima težave pri svojem delu to hodil reševat k psihoterapevtu? Če pa je vprašanje njenega psihološkega profila, njene anksioznosti, pa je to druga reč. Zdi se mi, da hočeš govorit o teh težavah z delom, ampak to potem prekriva en možen dialog s psihoterapevtom.

TEATROLOGINJA: Čeprav meni pa se zdi to zelo povedno. Ker prekarno življenje na nek način ful povzroča izčrpanost, anksioznost in nas na nek način pomoje to asociira na situacije naših življenj in se pomoje vsi borimo s tem, s tesnobami, negotovostmi, ki so res stvar, ki jo na koncu rešujemo na terapevtskih odnosih. Tako da v tem smislu, se mi zdi go to področje in zelo aktualno. Mislim, da je to prostor za preizpraševanje prekarnosti in je povezano z delom.

K.G.3: Ne, absolutno, saj potem v primeru zgaranosti tja (k terapevtu, op.p.) tud greš. Ampak potem pa mi je preveč. Mislim, v različne smeri lahko gre, odnos s starši, tečem al ne tečem, šport.. ne vem, če intenziviraš.. (Avtorici) oprosti, to je mogoče zdaj že čist preveč z moje strani, mogoče če v to smer intenziviraš stvari. Kaj meni delo sproža, v kakšne zagate me spravlja. Pa ta denar, zakaj delam celo življene? Za tiste tri fičnike? Med tem ko sem šolala ne vem kok let... Ne vem, jaz v bistvu zaenkrat ne vem še, kam hočta prit. Zakaj je ona sploh pri Terapevtu, kak odnos imata... Ampak verjetno to še pride. Glede na to, da pa je stvar povezana z delom, pa bi mogoče lahko šla direkt na glavo...

AVTORICA: Aha, torej da je izključno o njenem delu in manj o nekih njenih...?

K.G.3: Ja, jaz se zgubljam v tem dialogu. Preveč informacij mi je naenkrat. In to različnih. No ampak to sem se spomnila, o eni drugi avtorci, kako sestavlja svoje delo. Ta psiholog bi lahko bla tud socialna delavka, al pa nekdo na Zavodu (za zaposlovanje). Nekdo, ki ima možnost z njo govorit in ji lahko ponudi rešitev. Če pa je že psihoterapevt, pol pa...naj čimprej prideta na ta intenzivn pogovor o njenem delu, da jo Terapevt pripelje do kleča. Sori.

AVTORICA: Hvala. Nadaljujemo?

Nadaljujejo.

VIKTORIJA: Ne vem, za višje dobro, za prepoznavnost marginaliziranih skupin. Saj vem, da delam za denar, ampak če bi hotela delat samo za denar, bi šla za tajnico v javno upravo.

Smeh.

PRODUCENTKA: Tajnica v javni upravi, 700 eurov plače, halo.

Berejo naprej.

TERAPEVT se zasmеji: No, one sicer na delajo za kakšne že, marginalizirane skupine, ampak plač tudi nimajo takšnih, da bi pretrpele ne vem kaj vse.

VIKTORIJA: Mja, vem. Ne vem od kod ta moja fascinacija z administracijo. Še vedno mislim, da bi bila vrhunška tajnica.

TERAPEVT: Verjetno bi bila res dobra, tega pol leta, kolikor bi zdržala.

VIKTORIJA: Res mislite da ne bi zdržala dlje?

TERAPEVT: Prepričan sem, da ne bi. In predvsem ti ni treba.

VIKTORIJA: Torej predlagate, da res opustim to željo?

TERAPEVT: Ne, zahtevam, da jo opustiš! Ukazujem ti. Tebi, ki baje rada ubogaš.

Neprijetna tišina, marsikdo bi rad kaj rekel glede zadnje replike, verjetno podobno, kot že prej. Vključno z Avtorico.

AVTORICA: Let's not even.... Najhujša replika tega dela..

VIKTORIJA: Ok.

Nekaj časa je tišina. Sliši se samo zvok prometa iz glaven ceste. Avtobus pripelje, se ustavi, puhne dim in odpelje naprej. In za njim še en.

TERAPEVT: Kaj boš pa zdaj?

VIKTORIJA: Zdaj, ko končava?

TERAPEVT: Ne, zdaj, ko boš brezposelna in ne boš pošiljala prošenj za tajnico.

VIKTORIJA: Aja. Jah, tak kot vsi. Najprej bom tri mesece na zavodu, ker sem upravičena do nadomestila. Potem pa bom zaprosila za status. Vedno, mislim vedno, večino časa sem bila prepričana, da ga bom nedvomno dobila, šla sem skozi kriterije in skozi svoje reference in bi po trenutnih merilih absolutno morala dobiti plačane prispevke. Zdaj pa me začinja malo skrbet, ker če ne bom dovolj hitro poslala, bo mogoče že gospod minister osebno vsako vlogo preučil in upam, da ni tako zamerljiv, da bi se zavzel za to, da so tako organizacije, za katere sem delala, kot tudi jaz, med podpisniki večine peticij v zadnjih letih...

DRAMATURG/PERFORMER: Kolk odvisnikov..

Smeh

AVTORICA: Sori.

Nadaljujejo.

...Verjetno bom kar decembra poslala, dokler strokovne komisije še obstajajo in upala, da še pred novim letom zasedajo.

TERAPEVT: Ja, to bi znal bit problem. Verjetno oziroma upam, da te stvari ne grejo tako hitro skozi. Birokratskega sistema ni tako lahko prestrukturirat, da bi v roku dveh mesecev bil popolnoma drug način, ampak je pa v danih okoliščinah to zelo razumljiv strah, ja.

VIKTORIJA: Jaz upam, da če se je zbralo dovolj podpisov za ponovitev referendumu o drugem tiru, da bi si tudi tu, če se zgodi, lahko izborili referendum ali pa vsaj neko posebno sejo v parlamentu čez dva meseca.

TERAPEVT: No, jaz si onih od drugega tira sicer ne bi jemal za zgled, jim je pa treba priznat izjemno vztrajnost. Kaj pa boš do takrat? Lahko kaj narediš?

VIKTORIJA: Ne vem, če. Mislim, vem, da ne. Mislim, lahko podpišem še kakšno javno pismo ali peticijo, lahko grem kaj protestirat, ampak zaenkrat je to to.

TERAPEVT: No, potem pa zaenkrat te katastrofične misli odmisli, saj se spomniš kaj sva govorila o plazu. Avtogeni trening še delaš kaj?

VIKTORIJA: Ne, zdaj ga že nekaj časa nisem. Sploh ne vem zakaj, nimam pametnega izgovora.

TERAPEVT: Ok, si bova vzela zadnjih 15 minut za to.

AVTORICA: To je to. To je prvi prizor.

PRODUCENTKA: A smo že konec?

UREDNIK: A to je to?

PRODUCENTKA: Jaz sem mislila, da bomo celo...

AVTORICA: Vsak večer drug prizor.

K.G.3: Aha, to je pa šlo v čisto drugo smer...

AVTORICA: Jutri pa imamo novo likinjo in novo dramsko situacijo.

IGRALKA: Ej a se loh jaz navežem na tisto o odvisnikih prej... Ni mi jasn ta stavk z ministrom: »Da bi se zavzel za to...«

AVTORICA: Da bi opazil...Ne zavzel v smislu zagovorništva, ampak opazil.

IGRALKA: Aha, da bi se tako posvetil temu. Zavzel. Hm, ok.

AVTORICA: Saj mogoče pa to ni prava beseda... Recimo, ko bereš novice in se zavzameš za eno novico bolj, kot za druge.

IGRALKA: Ja, da jo opaziš, se ji posvetiš. Bere še enkrat repliko, tokrat po tiho. Če bi ga morala govorit, bi prosila, če se ene stvari spremenijo, da bi loh logično povedala. Al ena beseda...

Sliši se množično strinjanje. Mhm, mhm, mhm.

REŽISERKA: Čutim ful referenc al na to, kako je blo... Ampak, če odmislim, se malce zgubim, pa niti ne mislim, da bi to mogl bit rešen, se mi zdi to kvaliteta in zanimivo, se mi zdi vse fajn, se pa mal zgubim. Pa ne vem zdej...

TEATROLOGINJA: Meni je zanimiv ta odnos, ker na koncu komentira politiko. Gresta reč stran, v politično debato. Vsaj ona.

AVTORICA: Ja, ampak so povezane z njeno situacijo, ne.

TEATROLOGINJA: Ja, ampak ne gresta v psihologizacijo, ampak v družbeno-politično klimo. Mogoče vsaka terapija ne zgleda čist tak.

AVTORICA: Absolutno. Ampak na vsaki terapiji tud ne jočemo o travmah.

DRAMATURG/PERFORMER: Je pa tud res, da poznam nekoga, ki se je skregal s svojim terapevtom, ker je on ful podpiral Trumpa.

UREDNIK: A terapevt?

DRAMATURG/PERFORMER: Ja, terapevt je podpiral Trumpa in je ful govoril skoz to...

UREDNIK: No, to so te liki..

Smeh.

REŽISERKA: Zanimivo je, da mata onadva nek svoj odnos in je včasih težko vstopit, težko razumet, njima pa je obema jasno.

AVTORICA: Misliš glede statusa?

REŽISERKA: Tud, pa tam pri denarju. Jasno je, da se on spomne, da sta o tem že govorila, jaz pa mogoče ne vem kolko onadva veta... hkrati pa mi je zanimivo kolko sploh rabim vedet. Ker ona recimo res natančno opiše situacije.

AVTORICA: Ampak se ti ne zdi dovolj zgovorno, da se on spomni, da sta o teh problemih že govorila? Kot dramska situacija mislim, da torej ta projekt že ful predolgo traja, da je ona za njega ful premalo plačana in da je očitno ta tema pogosto na tapeti?

REŽISERKA: Kle pridemo glih do tega vprašanja, kaj je s tem Terapevtom. A je tak kot na Zavodu – kje si z delom, kdaj greš na naslednji projekt.. Tu pa mi je zanimivo, da se take življenjske stvari on spomne na tak način, ne da bi vrtal. Da bi probal to negotovost, pa anksioznost, da se sama slab počut, ker noče drugih razočarat, da tega ne nagovori...

K.G.3: Meni je tud zanimivo to, da se pri terapevtu pogovarja o tem, da boš na Ministrstvo za kulturo dal vlogo za plačilo prispevkov... Mislim, realna situacija to ni. Vsaj men se tko zdi. Če pa je to tok travmatično njej, potem pa bi psihologovi oziroma Terapevtovi odgovori morali bit drugačni. Da ona sam govori, govori, govori, kopiči te informacije, ki ni nujno, da jih on sploh razume. Mogoče samo kje kaj sproži, da lahko ona še naprej to logorejo vrže ven. Ampak vsi ti njegovi realistični odgovori, o drugem tiru in to, pa delajo to res mal čudn.

IGRALKA: Ja, jaz sem dejansko isto pomislila, ker rata zlo gostobesedno. Samo če bi te iste tekste dala kr njej, ker ona sama sebe zanika. In te iste pomisleke, če bi jih dala samo njej...ne vem zakaj, zdaj šele sem pomislila na to, da je ta Terapevt meni maser. Ker k takmu Terapevtu ne bi šla, tud, če bi mi ga plačali, ker ga ne rabm. Ta bogi maser... on je ves čas pravzaprav v mišicah. On je dost pasiven, ampak brez njega jaz ne bi govorila. In so prav te » au au« in dalje. In sva si dovolj blizu, da se lahko pogovarjava tud o dnarju in o seksu. Ni teme, ki bi bla tabu, hkrati pa je to ena logoreja.

DRAMATURG/PERFORMER: Kar se men zdi najbolj pomembno tuki, pa kokr si rekla, je bla to tud tvoja intenca, večina njenih težav izvira iz njenih okoliščin. Se prav delo, predvsem neke okoliščine, ki so družbeno pogojene – spol, razred, poklic. In se mi zdi ful fajn, da hodi na terapijo in da delata ta avtogeni trening, ki ji pomaga, ampak izvora njenih težav psihiater ne more

naslovit. V resnici je on popolnoma impotenten. Moje sporočilo je to: »Psihoterapija je blaženje simptomov. Lahko tudi nam pomaga, ampak nekih težav, ki so v tem primeru socialne narave, ne more pač razrešiti.« O tem sem jaz premišljeval.

AVTORICA: Saj njega nikoli nisem pisala kot nekoga, ki bi reševal njene težave, ampak kot nekoga, ki bi ji pomagal živeti z njimi. Še vedno pa nisem najbolj zadovoljna s tem, kako sem to izvedla. Ker recimo ne strinjam se s tem, da bi to bil pogovor, ki bi ga mela na Zavodu, ker po mojih izkušnjah koncepta projektnega dela tam še niso usvojili. Vsak mesec sem mela isti pogovor s svojo svetovalka, ki me je spraševala, komu vse sem poslala že ponudbo za delo in kje bi se lahko zaposlila. In sem bila tak »Kot sem vam povedala že prejšnji mesec, v Sloveniji je zaposlenih dvanajst dramaturgov, lahko vam tudi povem, kdaj bo šel akteri v penzijo«. Potem sem pa začela pošiljati fiktivno prošnje frendom, da mi ne bi zmanjšali nadomestila, ker enkrat so mi ga.

Smeh.

K.G.3: To bi bil dovolj tak formaln... jaz niti nisem vedla, če lahko mi take radikalne posege v tekst predlagali. Če ja, pa mogoče ta z maserjem ni slaba. Še mal bolj absurdno pa zabavno bi blo.

UREDNIK: Meni je drugače vedno bolj všeč ideja, da je to terapija in da ona skoz faila.

K.G.2: Nekaj Woddy Allenovskega ma.

UREDNIK: Ena stvar je tudi, da ta diskurz ni več prisoten samo v terapiji. Maš recimo Oprah Winfrey, ki je ratala institucija tega in ta terapevtski diskurz je ratal ful prisoten todi onkraj tega. Ne vem, zdi se mi, da je verjetn še težje bit terapevt, če že vsi vse izpovedujemo sami sebi, ker »je preveč v stiku sama s sabo« in si pol vse pove. In si predstavljam, da je za terapevta težje izolirati to, kar je res problem. Tle nisem sicer čist razbral kaj točno on proba narediti, res je mal frizer, ampak da je kvazi terapija in ne veš kam bo šlo in skoz malo faila. Všeč mi je ta vmesni del.

PRODUCENTKA: Bridget Jones tretji del.

Smeh.

TEATROLOGINJA: Se strinjam s tem, da je vseprisoten ta terapevtski diskurz in v tem smislu se mi zdi to the point. Ker je vse to v resnici družbeno pogojeno.

AVTORICA: Ja, ker v resnici noben od njiju nima v celoti orodij, da bi rešila njen problem. Ona pa v bistvu tudi faila, ker se ne trudi zares, da bi naslovila neke resne teme... Pač tam blebete. Saj je jasno, da ji te stvari povzročajo stisko do neke mere, ne vzame pa si poguma, da bi povedala, ne kaj se ji v resnici dogaja, pač covid je bil, nobenemu se ni nič dogajalo, ampak da ne bi ovinkarla, ampak da bi povedala »meni je ful naporno hoditi sem vsak drug ponedeljek, skoz me je strah teh policajev, a se lahko dobiva preko zooma«. Tudi ona je zlo nekonstruktivna v artikulaciji svojih problemov. Mi je pa ful zanimivo to zdaj brat dve leti kasneje, ker ko sem ju pisala, sta se mi zdela oba tako konstruktivna in to the point...

Smeh

AVTORICA: A bi še kdo drug kaj povedal?

Tišina.

K.G.2: Jaz sem se vprašal, kako se bo ta tekst staral, v primeru korone. Ker to je neka pereče. Ker mi postane tudi nepomembna ta korona in to mi je všeč, da se ne ukvarjam s tem.

AVTORICA: Ja, hkrati sem pa se spraševala tudi koliko konteksta je treba okoli tega ministra pa drugega tira vzpostaviti... Ker če predpostavim, da se to igra za abonente na velikem odru, to je 300 ljudi, a bo čisto vsem abonentom jasno, kaj je za bodoče samozaposlene pomenilo, da si je minister vsak teden zmišljeval kaj je s temi komisijami. In potem, če predpostavimo, da se to igra v tujini, a oni razumejo zakaj je drugi tir, kaj to je.

K.G.1: To je drugo besedilo o covidu, ki sem ga jaz slišal in tukaj tole ma ful boljše nastavke, kot prvo.

Smeh.

AVTORICA: O, hvala.

K.G.2: Res ma.

K.G.3: Sam Vaskota boljš, da čimprej vsi pozabimo. Drugače pa manj specifične stvari, to s komisijami pa drugim tirom je tud vprašanje, če je tok splošno.

AVTORICA: Če nima nihče več nič za povedat, vas vabim, da se podružimo ob napitku in nadaljujemo debato. Hvala.

Aplavz, veseli vzkriki. Avtorica izklopi snemalnik. Odidejo iz dvorane.

II. LENA

DRAMSKE OSEBE:

Izvajalci:

Avtorica

Igralka

Režiserka 1

Režiserka 2

Režiserka 3

Dramaturg/dramatik

Dramaturginja/dramatičarka

Scenografinja

Publika:

K.G.1⁴

K.G.2⁵

K.G.3⁶

K.G.4⁷

K.G.5⁸

K.G.6⁹

K.G.7¹⁰

K.8.8¹¹

K.G.9¹²

Direktor nacionalnega festivala

Dramski liki:

Lena

⁴ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

⁵ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

⁶ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

⁷ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

⁸ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

⁹ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

¹⁰ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

¹¹ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

¹² V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

Tribuna na Novi pošti, sreda, 16.11. 2022 ob 19.00. V dvorano skupaj vstopijo Izvajalci, člani publike in hostesa. Posedejo se na tribuno brez vnaprej določenega vrstnega reda. Izvajalci imajo v rokah vsak svoj natisnjen izvod besedila Delo in deklica I-V: Drame tlačank. Na odru je velik bel rolo papirja, na katerega se projicira isto besedilo. Izvajalci bodo brali prvi prizor iz drame in ga sproti komentirali skupaj s publiko (vsaj upamo, da se bo publika vključila). Kdo ali kaj bere je že določeno, vsakemu pripada po ena replika naenkrat. Prav tako bodo Izvajalci prvič skupaj, prvič naglas in prvič sploh prebrali besedilo. Format dogodka je nekaj med Zborom za publiko, če bi le ta bil predstava in med prvo bralno vajo, če bi le ta bila javni dogodek. Avtorica vzame telefon in prižge snemalnik.

AVTORICA: Dobrodošli na prvem večeru v nizu participatornih bralnih uprizoritev. Danes bomo nadaljevali z drugim prizorom. Hvala, da ste prišli. Pravila igra mislim, da poznamo: imamo zasedbo, ki bere in kadarkoli ima kdo, pomislek, komentar, karkoli za povedat, se to nagovori. In enako velja za publiko, ko bi želeli kaj vprašat, povedat.

REŽISERKA 1: Eno vprašanje: a se sme tebe kot avtorico tudi kaj spraševati, al se delamo, da nisi tu?

AVTORICA: Lahko.

REŽISERKA 2: In tud Avtorica lahko kaj vpraša.

AVTORICA: Lahko kaj vpraša in tudi bo. Mislim, da lahko začnemo.

Začnejo z branjem.

Lena, 31 let. Četrto leto je vpisana v razvid samozaposlenih v kulturi za samostojno opravljanje specializiranega poklica producentke. Dela za različne festivale. Večinoma se ukvarja s pridobivanjem sredstev, v času dogodkov pa skrbi tudi za logistiko prihodov, nočitev in prevozov.

REŽISERKA 1: A lahko neki vprašam? Ker je očitno avtobiografsko, me zanima, zakaj odločitev o imenu? A je to čist izmišljeno ime al si se spraševala al dat svoje ime?

AVTORICA: To sem se predvsem pri prvem pa petem prizoru spraševala, ki sta bolj avtobiografska. Za temi imeni je sicer neka logika, ampak zdaj, ko sem to spet brala, se nisem mogla spomnit zakaj oziroma kaj sem hotela z njimi sporočati. Vse so poimenovane po nekih zgodovinskih ali literarnih likih, se pa res ne spomnim več zakaj se mi je to zdelo pomembno.

Nadajljujejo z branjem.

LENA sedi za računalnikom. Ura je pozna, nekje okoli polnoči.

LENA: regijsko povezovanje

Vključevanje ranljivih skupin

Interdisciplinarnost

Grajenje skupnosti

Trajnostni razvoj

Razvoj občinstev

Vzpostavljanje lokalnih kontekstov

Aktivacija mladih

...

Kolektivizacija

Revitalizacija javnih prostorov

...

...

...

Ustvarjalne dejavnosti

Digitalizacija arhiva

Spletna platforma

...

....

...

Partnerska mreža

...

...

Kurator vsebin? Vsebinski kurator?

DRAMATURG/DRAMATIK: Sori, kakšni so kuratorji, ki niso vsebinski? So konceptualni ali za kaj?

AVTORICA: Mja to izvira iz izraza content curator in se praviloma uporablja v kontekstu digitalnih vsebin. In to je tudi dalje vprašanje kako kontekstualizirati neke novejšje poklice. Ker drugače si pač samo kurator.

REŽISERKA 1: Ampak to je producerski kurator? Ne vsebin, ki se vežejo na predstave? Ne kurator uprizoritvenih umetnosti?

DRAMATURG/DRAMATIK: Jaz ne razumem, kaj je content, ki ni vsebina. Kurator je vedno vezan na vsebino...

AVTORICA: Ja, ampak recimo content curator se uporablja v smislu kaj bo recimo neka nevladna organizacija objavila na svojem Instagramu.

DRAMATURG/DRAMATIK: Aaa v tem smislu.

AVTORICA: Čeprav tu je potem tudi vprašanje, ker v slovenščini ima vsebina ful močno konotacijo, da je vsebina že konkretna in do neke mere strokovna, ne pa karkoli, kar ti objavljaš na instagramu. V angleščini pa je content karkoli.

DRAMATURG/DRAMATIK: Ok.

REŽISERKA 1: Nek material pač. *Bere dalje.*

Vzame v roke v telefon, odpre messenger in začne tipkati sporočilo:

< Ej, a content curator je po slovensko res kurator vsebin?

A ni to malo preveč... trd izraz? >

Telefon kmalu zapiska:

**< pač ja, res je kurator vsebin.
mislim,**

**če bi jaz mel službo content curatorja in prišel nazaj v slovenijo,
ne vem kaj bi povedal da delam. sori, pač res se ne sliši isto. >**

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Zakaj je pa v moškem spolu?

REŽISERKA 3: Ker se pogovarja z moškim.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Kdo pa je to?

AVTORICA: To je pa en njen prijatelj producent, tudi iz nevladnega sektorja.

Nadaljujejo z branjem.

< ja vem, jaz tudi ne bi bila kuratorica vsebin...

katerih vsebin sploh, vsebina je vse...

ta razpis je vsebina, jaz zdaj kuriram vsebino...al kaj >

< ok ja, ampak saj poklic ostaja enak, tudi če ga v angleščini poveš >

REŽISERKA 1: Sori, jaz ne razumem te replike.

REŽISERKA 2: Ja da to, kar kurator...

REŽISERKA 1: Ne, mislim, men se kurator vsebin pa vsebinski kurator isto sliš. A to je ta polemika, ki smo jo mel zdej?

AVTORICA: Ja. Je pa spet podobno vprašanje, kot sem ga imela včeraj, kar smo se pogovarjali o staranju tekstu na primeru covida, kako bo na primer čez 5 let, ko bo content curator mel

ustrezen slovenski prevod in bomo to uporabljali na redni bazi, koliko so te replike še zanimive ali merodajne. Drugo vprašanje pa so tudi neke uprizoritvene strategije, za uprizarjanje dialoga preko socialnih omrežij – a se to projicira, ...?

REŽISERKA 1: Ampak saj to je isto ko pismo, al ne?

AVTORICA: Ja ne vem, mislim...

REŽISERKA 1: Jaz si to predstavljam, da pač prejemnik prebere. Meni je isto, pač tekst na nekem mediju, ki ni govor. Al kaj.

K.G.1: Ej jaz bi te samo vprašal to kar si rekla glede staranja nekih teh izrazov. A si, ko si se to pripravljala, mogoče pogledala kaj so neki primeri besed, ko mam še zdaj čisto obče sprejeto slovensko besedo, ki pred 10, 15 leti še niso obstajali v slovenščini, kako se je potem ta beseda v nekih tekstih spreminjala in se prilagajala?

AVTORICA: Saj kurator vsebin se uporablja že v slovenščini, ampak se sprašujem ali v vseh kontekstih. Ker ja, si kurator vsebin, če se odločaš, kaj bo objavljeno na socialnih omrežjih nekega zavoda. Ampak a bi rekli, da si kurator vsebin, če upravljaš s programom Stare elektrarne ali Nove pošte? Al si potem samo kurator?

REŽISERKA 1: Pa a se ne uporablja »uprizoritveni kurator« al neki v tem stilu? Pač v smislu selekcije vsebin, pripravljanja sezone, za festivale, ...

REŽISERKA 2: Ko smo že pri staranju, ko smo tudi včeraj govorili o staranju na primeru korone. V tem primeru pa se mi zdi bolj stvar strokovnega izraza, da je povezan s stroko. Nekomu, ki se s tem ukvarja, to velik pove, nekomu, ki je mal bolj odmaknjen, si predstavljam, da mal manj... Se mi zdi povezano ne tok s staranjem, ampak da je strokovni izraz.

REŽISERKA 3: Ampak a ni ful hilarious, da se prav ljudje, ki se s tem ukvarjamo, največ sprašujemo o tem? Kaj točno je že kurator? Kaj to pomen v bistvu? Vseeno ta debata ostaja relevantna.

REŽISERKA 2: No pol je pa točna ta debata zanimiva. Kaj to sploh je.

REŽISERKA 3: Kaj točno vsebina sploh je, a ni vsebina vse?

DRAMATURG/DRAMATIK: Mislim to vprašanje vsebine je zanimivo, ampak jaz bi počakal še malo, preden se vključim, ker se tekst tudi igra s tem kaj je vsebina, da se lahko odpre vprašanje vsebine razpisa, ki postane vsebina dramskega teksta, ki je spet razpis,.. tako da ta igra, vezana na vsebino, mi je zanimiva. Ampak ajde, berimo dalje.

REŽISERKA 1: Ja mogoče je ena taka beseda všeček al pa like. Ko smo poslovenil, pa se kr dost uporablja in ni več čudna.

AVTORICA: Pa bi rekla, da res ni čudna? Mene vsakič, ko nekje preberem »brez kvarnikov, prosim«, malo zmede, potem pa se spomnim, da je to spoiler.

REŽISERKA 1: Kaj?

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Kaj??

K.G.1: A res? To mam mi prav besedo?

AVTORICA: Že ful dolgo. Od pred covida ziher.

K.G.1: Stvarno? Meni je ključnik recimo ta, ki se je ne morem navadit.

REŽISERKA 1: Kaj pa je ključnik?

K.G.1: Hashtag.

REŽISERKA 1: Ok. *Bere dalje.*

< ej res tenks za to informacijo, res nisem vedla!...

Smeh v publiku, v dvorani z zamudo vstopi Direktor nacionalnega festivala in stoji ob tribuni, polovica dvorane ga sploh ne vidi.

...fora je pač v tem,

da je v različnih okoljih okoli enih poklicev že več konteksta ustvarjenega, ne...

v sloveniji na področju content curatorja tega konteksta pač ni >

LENA si natoči kozarec vina, zmota cigareto in gre na balkon. Tam sedi nekaj časa, kadi in po malih požirkih pije vino. Okoli nje je čista tišina, niti okoliški psi ne lajajo in pobegle mačke ne cvilijo. Trda tema je, le preko polja na glavni cesti sveti cestna svetilka. Čez nekaj časa se vrne nazaj za računalnik, v odprt wordov dokument. Nekaj časa gleda kurzor, kako utripa na prazni beli strani. Odpre Youtube in začne iskat najustreznejšo playlisto. Relaxing Jazz Piano Studio, Winter Night Jazz Music, WORK&COFFEE – Good Mood Jazz and Mellow Bossa Nova Channel, Chopin – Relaxing Classical Music, Deep Focus – music for Studying, Concentration and Work. Izbere zadnjo. Globoko vdihne. Spet odpre Wordov dokument in ga hitro zapre ter odpre Gmail. Nobenega novega sporočila. Tudi na MMC so novice neposodobljene, kar je res presenetljivo za nedeljo ponoči. Lena zapre Google in se vrne v Word. Spomni se, da mora poklicati zdravnika za podaljšanje recepta. Jah nič, bo najprej to uredila, da lahko potem v miru dela. Oba namizna koledarja da pred sebe in si zapiše to do za cel teden: pokliči zdravnika + lekarna, Pošta, referat korekture, DARILO MEJL!!!, pograbi listje. Vstane in si natoči polno steklenico vode. Zdaj nima več izgovorov.

LENA: Z letošnjo edicijo festivala nameravamo povezati mestno središče z ne samo ostalimi mestnimi četrtmi, temveč tudi z okoliškimi občinami. S tem želimo naše vsebine postopoma razširiti čez regijo in jih narediti bolj dostopne lokalnemu prebivalstvu, ki našega dela mogoče še ne pozna. Poleg jedrne ekipe, bodo z nami na festivalu prostovoljci, ki ali potrebujejo reference, nove delovne izkušnje, ali se želijo integrirati v okolje, ali pa se želijo angažirati na drugih področjih. Kot vsako leto do zdaj, bo z nami sodeloval tudi pester nabornih mednarodnih študentov, saj nadaljujemo s povezovanjem s fakultetami iz držav nekdanje Jugoslavije. Študenti bodo poleg spremljanja programa skrbeli tudi za odzive – v formatu, ki jim bo najbolj odgovarjal oziroma se jim bo zdel najbolj konceptualen, glede na zasnovo posamičnega dogodka, bodo na festivalskem blogu objavili t.i. creative response, kreativen odziv na videno in doživeto. To bo lahko esej, kolaž fotografij, video, gif, strip,... Pustili jim bomo popolno kreativno svobodo, da se lahko izrazijo znotraj lastne vizije in dojemanja.

REŽISERKA 1: Aha, to je pa zdaj mejl?

AVTORICA: Ne, to ona zdaj piše razpis.

REŽISERKA 1: No, ampak je napisano na računalnik, ni nekaj kar glumi.

AVTORICA: Ja je tud eno od vprašanj, kako to uprizorit. Al gledamo žensko za računalnik, ki ima računalnik priključen na projektor in gledalci spremljajo kako on piše razpis in se to sproti projicira na ekran na odru. Al pa ona to govori. Mislim lahko je pa tud pripovedovalec in samo spremljaš žensko, ki piše in hodi manično ven kadit. Sem se pa v tem prizoru spraševala glede dolgčasa na odru – kako dolgo ga lahko gledaš, kaj so neke faze, ki jih vmes prehajaš.

REŽISERKA 1: Ker kokr jaz razumem, mi v real timu gledamo osebo, ki v svoji sobi tam mal prčka po računalniku pa mal prčka po mizi...

DRAMATURG/DRAMATIK: Ampak veš kaj je v tem smislu zanimivo. V tej situaciji, če ti sebi vzameš pravico, da nisi ti in da vzameš publiki toliko časa, je nekaj, kar se pričakuje. Kar je meni zanimivo je, da je to situacija, v kateri ta lik nima nikakršnega drugega življenja. Kar je neka radikalna pozicija, ki je meni istočasno ali veliki minus ali pa veliki plus, če se to dovolj radikalno postavi. Ker je malo troll situacija, če pogledaš, koliko kreativnosti in energije ti vzame pisanje razpisov, birokracije in teh gluposti, koliko malo ti ostane za pisanje, pleasnje, kaj drugega. Pa za to isto rabiš ful časa in kreativnosti, zakaj potem to ne bi bla vsebina teksta? Druga stvar pa me

zanima še, kako bi delovalo, če bi bil cel tekst tak? Da maš uro, dve tega? In se ukvarjaš s strukturo, jezikom,... nimajo pa nobenega notranjega življenja. Jaz sem delal pol leta v oglaševalski agenciji, nimam problema s tem, ampak po pol leta sem šel, ker sem ugotovil, da mi semantični svet razpade, da postane brezsmiselno. Toliko krat v dnevu sem napisal »ljubezen«, »revolucija« v kontekstu neke ščetke za zobe, da sem ugotovil, da to dejansko vpliva na mene. In nisem hotel, da se mi to zgodi, da živim v svetu, ki je izpraznjen na ta način. Ampak da se vrnem na tekst, tu obstaja nekaj, s čimer bi se dalo igrati. Pa to ni kritika neodvisne scene, ker to je resnica neodvisne scene, sploh zdaj ko izginja in jo zamenjujejo kreativne industrije. Ne pravim, da mam neko rešitev ali predlog, kako bi stvari boljše delovale, je pa to dejansko resnica neodvisne scene in nekaj, kar smo mislili, da je kul, progresivno, revolucionarno, je v resnici to. Da vse, kar smo delali, je postala gentrifikacija kulture in vsi smo producenti. Pa nimam nič proti produkciji...

AVTORICA: Jaz sem se tudi danes o tem spraševala, tik preden smo začela. Ko za status samozaposlenega prijavljaš poklice, a ne bi poklic producenta bil nekaj, kar ti avtomatsko pripada? Oziroma kar avtomatsko dobiš, glede na to, da ko sam sebe prijavljaš na razpise, opravljaš producersko delo. In potem sem se tudi spraševala, če bi jaz čez tri leta, ko bom podaljševala status, a lahko napišem, da ma reference za producentko, ker sem samo sebe prijavila na dva razpisa?

REŽISERKA 3: Odvisno kok si bla uspešna, če si dobila dva razpisa od prijavljenih desetih, pol ne. :D

Smeh

DRAMATURG/DRAMATIK: Če bi nekdo rekel, da umetnik, ki nima za 120 strani tega sranja, ni umetnik, to v bistvu niti ne bi bila baš radikalna izjava. To je samo dejstvo. Kar hočem reči, če govorimo o uprizoritvenem potencialu teksta, bi jaz to delal kot opero. Ena ali dve uri, recimo, če režira Janežič potem osem in da se postavi na največjo možno instanco, najbolj glamurozno, bogato. In to bi blo super. Evo, to je to.

REŽISERKA 3: Mene je ta izjava malo inspirirala, ker se mi zdi, da smo v življenju birokracije nasploh, ne samo v umetnosti pa ne samo na neodvisni sceni. Ker če nimaš tega jezika v sebi, tud člouk ne morš bit, ker na vseh področjih rabiš birokratsko pisat al za socialno pomoč al za banko za kredit. Povsod je v bistvu točno to, uzema ti ustvarjalnost na vseh področjih, tvoj zasebni čas...

DRAMATURG/DRAMATIK: Ampak mislim, da ima vseeno umetnost to neko avro, nečesa kar ni birokracija. In v tem pride, za mene, do nekega lepega konflikta.

REŽISERKA 3: Ampak saj isto ljubezen.

DRAMATURG/DRAMATIK: Absolutno, ampak za mene so to najbolj zanimivi momenti, med nečim totalno realnim in nečim totalno glupim. Super mi je, da tu ni moraliziranja o jeziku. Predstavljaš si, da si lektor, ki dobi ta tekst. Kaj se tu lektorira? Super bi blo, če se iz tega nekaj zgodi.

REŽISERKA 2: A lahko še jaz nekaj rečem, glede vprašanja uprizoritvenega potenciala? Ta prizor je v primerjavi s prvim, ki je izrazito dialoški, v tem prizoru lik ne rabi niti spregovoriti. In bi mi blo zanimivo, če bi jaz kot gledalka lahko spremljala ta njen proces. Zdi se mi, če se vrnem nazaj k naštevanju, ona bere razpis?

AVTORICA: Ne, to si zapisuje buzzwords, ki ti vedno pridejo prav.

Smeh.

REŽISERKA 2: Ker sem se spraševala, a vidi ona ta open call tekst, a ga jaz tud lahko vidim... In bi mi blo zanimivo, kot gledalki, videt ta screen, ki je prazen ali pa poln, ko klika vmes med youtubi in to do-ji in kaj mora privat narest, message lahko dobi na telefon, mogoče je to še en zvok, ki ga dobi in maš potem prizor multitaskanja in skakanja... pol je tega loh še več in lahko maš celo dramo, ki jo spremljaš na telefonu. To. Pa še, da mi je zanimivo razmišljat o didaskalijah, kaj ona počne, saj do tega še pridemo. Ene stvari so napisane kot opis atmosfere, počasi pa

prehajajo ene tud v misel, ne. In mi je tud zanimivo razmišljat, o tem kako to misel spremljat. Mogoče je pa njen drug njena misel. Nekak te nivoji se mi zdijo zanimivi. Pri pisanju nisem čist vidla, a to ona piše al bere. In če to ona piše, je lahko res v real timu in potem je ta njena stiska, ko to piše...

AVTORICA: Ta je edini prizor, ki je že bil javno predstavljen in sem ga v bistvu v real timu izvajala. Didaskalije sem brala, kot so pisane, besedilo razpisa pa sem sproti pisala. Oziroma ne besedilo, prijavnico. In ga apropiirala glede na razpis, pač na tega za Avtorski opus, ki sem ga takrat malo pred tem dokončala. Tud recimo finančno konstrukcijo sem sproti delala, in se ni ujemalo. In sem dodala 50e tu, 100e tam v tabeli in čakala, da razpredelnica obarva črno. Kaj pa je z didaskalijami, pa me tudi zanima mnenje drugih.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Jaz sem mela še eno misel, in sicer, a ne bi blo zanimivo, če bi ta tekst, ki ga ona piše za razpis, bil ta tekst, ki si ga prijavla za ta razpis. Hkrati pa sem tud pomislila, da te buzzwords in prazen birokratski jezik je nekaj, kar je ful očitno. Mi se temu smejimo, ampak hkrati vsi to delamo, ker moramo. Pri prijavi na razpise je ful večji tud to, kolk ljudi je vpletenih v to. Ne gre samo za to, da ti nardiš opis in finančno konstrukcijo, ampak rabiš tud milijon nekih potrdil, pol morš klicat nekoga, da ti da nek podatek, ki ti pol vse spremeni. Pač ful je neke kombinatorike in se mi zdi, da bi se to ful dobr dal vključit v tekst sam. Razumem idejo dolgčasa in mislim, da je prav, da je prizor dolgočasen, ravno zarad konteksta je lahko tri ure dolgočasen, je pa premalo, da se bere samo skoz to kaj ona dela v didaskalijah. Kaj je v bistvu cel ta mode pisanja razpisa. Kako moraš recimo skrčit neko vsebino na 1500 znakov, kako moraš ovrednotit kok je tvoje delo vredno in se ukvarjat al sem vredna 100 al 1000e, zakaj je ta več vreden od mene... ful je nekih vprašanj znotraj razpisov, ki bi lahko še bli vključeni noter in bi to potem bil lahko samozadosten tekst, ne pa samo prizor.

DRAMATURG/DRAMATIK: A lahko samo še jaz nekaj, kar je vezano na didaskalije. Je gledal nekdo predstavo od Nature Theatre of Oklahoma, Life of Times? To je crazy, vzeli so dnevnik od ene ženske, ki absolutno v ničemer ni zanimiva. Najbolj dolgočasna, najbolj običajna oseba. In v dnevniku ona piše, da je zjutraj vstala, kaj je delala,... najbolj običajne stvari. In oni so obdržali vse uh, ah, eh, hmm, in iz tega nardil mjuzikl, ki traja 6 ur. In v tem, kar je nekemu najbolj običajno življenje, se zgodi neka magija, uprizoritvena magija. In to je super. Mi se skoz smilimo sami sebi, kako nam oni jemljejo ipd, in meni bi bla super ofenzivna strategija. Oni naš libido, kreativnost jemljejo s tem, kar moramo delat in mi pristanemo na to igro. Ampak ta jezik, ki smo ga od njih dobili, uporabimo, da nardimo nekaj, kar je totalna poezija. Mislim, da je to konceptualno totalno odlična, nadrkana fora. Da se naredi neka uprizoritvena poezija s točno tem birokratskim jezikom. V tem smislu ona odpira word, powerpoint, razpredelnico in je totalni show. E, to.

REŽISERKA 2: A propo dolgčasa, ne. Jaz tega procesa ne vidim kot dolgočasnega, ampak kot skrajno dramskega in dramatičnega.

DRAMATURG/DRAMATIK: A ta prizor?

REŽISERKA 2: Ne, proces pisanja.

DRAMATURG/DRAMATIK: To kar smo prej govorili, so v bistvu medčloveški odnosi.

REŽISERKA 3: A misliš ta vprašanja, koliko sem vredna in to?

REŽISERKA 2: Kar hočem rečt je, da je meni ta proces pisanja, to kar v bistvu komentiramo, iz tega kam lahko gre in kaj ponuja, da to za nekoga...

REŽISERKA 1: A misliš proces pisanja?

REŽISERKA 2: Ja, proces pisanja, njena notranja stiska artikuliranja ideje, vse teme koga dobit, komu še kaj rečt, ktere informacije še rabiš. Ne samo, da je dramatična, in to je povezano tud z njenim odnosom do tega, kar ona piše, ker se ne morem čist odločit al to ona piše za nekoga, a je to neka naloga, služba... kolk njej pomen to kar piše. Ker če je to nekaj, kar njej ful pomen, je to

prva artikulacija ideje, vizije, projekta, ki bo. Kokr je proces pisanja aplikacije res...mučen, pa dolgotrajen in kompleksen, je tud prva faza nekega premisleka, plana za naprej.

AVTORICA: Saj ravno zato, ker je ful dramatično in stresno pisat razpis, probala ustvarit nek ambient, ki bi ta stres čim bolj minimaliziral. Da je dramsko dogajanje čim bolj dolgočasno. Ponoči se dogaja, ko ne more nikogar poklicat, da ji pošlje nek letter of intent. Ker me je res zanimalo, kak dolgo lahko nekaj gledaš, nekaj tako statičnega. Ker meni, če gledam take prizore, mi je ful zanimivo. Potem mi postane malo dolgčas in si mislim, da bi počasi pa lahko blo konec. Potem, če še kr vztrajajo v tem, da se nič zares ne zgodi al pa če je samo nek tok zavesti, pa mi začenja postat spet zanimivo in se sprašujem, kak dolgo se bomo lahko gledali.

REŽISERKA 1: Saj mogoče lahko še malo naprej preberemo.

DRAMATURG/DRAMATIK: Nice try.

Smeh.

DRAMATURG/DRAMATIK: Še ena stvar, če se vrnem na neodvisno sceno, glede dramatičnosti in nedramatičnosti pisanja aplikacije, to je jebeno delo. To je od nekoga posel. Če govoriš s kom iz neodvisne scene o tem, to je kot da govoriš o svojem otroku. Tako se združiš s svojim delom, da ga ne moreš odložiti, tudi zato, ker si sam svoj delodajalec. Ne moreš, da ne delaš in to je nek super prostor za samoeksploatacijo. In to je nekaj, kar mi delamo za denar, ne delamo iz ljubezni. Ok, mogoče obstaja ljubezen, ampak predvsem to delamo, ker brez tega ne moremo preživeti. Na drugem nivoju pa maš kaj vse človek je. In tukaj so stvari tako združile, da v bistvu nič drugega ne obstaja. Kako mora bit dramatično delo blagajničarke? Super je, da ja dramatičen. Ampak kar tebe zanima je, kaj se dogaja njej. In sigurno je bolj sitno delo, če ti cel dan delaš klik klak na blagajni. Ampak kaj me tukaj zanima je, to kar je neobstoječe. Praznina česar je napisana.

AVTORICA: Je hotel še kdo kaj reči, al nadaljujemo z branjem?

Nadaljujejo z branjem.

Naš program je zastavljen interdisciplinarno, vsak predstavljen projekt bo hibrid vsaj dveh praks, prav vse pa se neposredno odzivajo na čas in prostor, v katerem živimo. Razpirali bomo topike, ki se navezujejo na lokalne kontekste avtorje??...

AVTORICA: Aha, pomoje IN avtorje.

... in avtorje, na njihovo pozicijo, ki jo sami v svojih delih seveda konstantno preizprašujejo in na intersekcionalnost le te. Vsi avtorji so del manjšin, večina ne samo ene. Pomembno se nam zdi, da se predstavi raznolika in vključevalna reprezentacija svetovne populacije, saj lahko le tako razvijamo empatijo, širimo svoja obzorja in postajamo bolj dovezetni za probleme, s katerimi smo sicer manj soočeni.

LENA bere kaj je napisala in gre sama sebi na kurac. Kr nekaj, to vsak napiše, vsi bi radi bli kreativni pa se regijsko povezovali, mislim BRA-VO, to je res mindblowing idea. Srečna je, da mora vsaj napisat samo en razpis in ne brat 376 prispelih vlog, ki so bolj ali manj vse enake in vse so prezentirane kot da so odkrili toplo vodo. Fak, brat skoraj 10000 strani bullshita, raje se ustrelji. Dobro, to verjetno ne, ampak res se ji ne bi dalo bit v tej komisiji. Mislim, dostikrat sta že zadnji dve izbrani zadevi pogojno izbrani, pol veš, kak slabo morajo bit napisane one, ko v prvem krogu izpadejo. Ofak, kaj če bomo to mi? Največja sramota ever...

Povezali smo se z organizacijami, ki so se s tem v preteklosti že ukvarjale in tako prav vsem gostom ponudili toliko informacij, kot jih je le mogoče dobiti. Partnersko društvo, ki deluje na področju trajnostnega razvoja in revitalizacije javnih prostorov, bo ponudilo dogodke na prostem, ki so sicer reden del njihovega programa, za potrebe našega festivala, pa jih bodo predrugačili, posodobili in nanj tematsko navezali vsebine. Za hrano in pijačo bo poskrbela lokalna zadruga, ki nedaleč stran vzgaja

lastne pridelke. Skupaj z njimi bodo naši prostovoljci hrano tudi pripravili in jo postregli.

Bravo LENA za trajnostni razvoj in lokalno pridelano in pripravljeno hrano. Ker vsi ostali festivali pa še vedno strežejo svinjino na plastičnih krožnikih, ne? Pa daj spomni se kaj novega no, to je eno samo recikliranje in kolažiranje. To je ta trajnostni razvoj, ne...

REŽISERKA 1: Jaz to absolutno berem, kot da to ona dela za nekoga drugega. Pač piše ta razpis, ampak nima faking pojma kaj napisat.

DRAMATURG/DRAMATIK: Zakaj absolutno piše za nekoga drugega? Ker ko pišeš svoj razpis, ne pišeš bullshita?

REŽISERKA 1: Ja, ampak maš neko osnovno idejo, s katero štartaš. Ni tko, da maš razpis in kaj bomo zdaj napisali.

AVTORICA: Ja, ampak je tud vprašanje, kako predstaviti neko novost, kako do nje prit. Kak v poplavi vseh idej, ki se druga od druge razlikujejo res v niansah, kak ločit med njimi? Ker zdaj, ko to berem, bi lahko to bil katerikoli festival v Sloveniji. Vem, da ko sem to pisala, sem mela v mislih enega specifičnega, zdaj pa bi v bistvu to lahko bili čisto vsi. Ker kako se spomnit, kako dobit gorund breaking idejo in kako pogosto se to sploh zgodi. Ker če delaš kot producent, sploh če delaš za društvo, kak met tolko idej na leto, da si z vsemi ful zadovoljen in si za vsakega prepričan, da je vrhunski. In naslednji mesec napišeš nov razpis in ta ti je spet vrhunski. Spet mi je uspelo, ta je še boljši kot prejšnji, take ideje še nihče nikoli ni imel.

REŽISERKA 1: Koliko jaz razumem, ona piše evropski razpis in zdaj išče kaj je specifična tega festivala, za katerega dela. In mora najt neko tržno foro za financiranje.

REŽISERKA 3: Hkrati pa zadostiti vsem omejitvam in zahtevam, ki jih maš na razpisu. Ker noro idejo napisati, ne bi blo tok težko, če ti buzzwordi ne bi bli obvezni, da te sploh sprejmejo v financiranje.

AVTORICA: Absolutno. In ne pravim, da noben producent nikoli ni mel genialne ideje ali da nihče, ki se je kadarkoli prijavil na razpis, ni navdušen nad tem, kar prijavlja. Ampak, kot sem rekla, če ti to počneš vsak mesec. Isto kot v vsaki drugi službi. Tud noen režiser ni zadovoljen s čisto vsako režijo, noben dramaturg,.. včasih pač..

REŽISERKA 1: Saj ne govorim, da mora bit vse genialno, ampak da v teh parametrih, ki so ti jih postavili za te nebuloze.

K.G.1: Ja, ker ko pišeš razpis, greš itak najprej pogledat, kaj je kriterij ocenjevanja...

K.G.2: Exactly.

Direktor nacionalnega festivala odide isto tiho, kot je prišel.

K.G.1: ...in pač prilagodiš glede na to. Potem pogledaš, kaj so strategije na tem področju v regiji, mestu, kjer delaš in na koncu prideš do dost generičnega rezultata.

REŽISERKA 1: In te se pol na koncu financira, ne pa genialne ideje.

AVTORICA: Nadaljujemo?

REŽISERKA 2: Mhm. Bere.

Omogočen bo tudi prevoz na dogodke: ob nakupu karte za dogodek, obiskovalcem avtomatsko pripada tudi povratna karta s festivalskim avtobusom, ki bo prilagojen tudi za invalide. Na dan dogodka bomo poklicali vse imetnike kart, jim predlagali zbirno mesto in v kolikor jim le to iz takšnih ali drugačnih razlogov ne bo ustrezalo, bo vedno obstajala možnost pobiranja na domu. Žal tokrat to ne bo možno za celo državo, zato pa bo imetnikom kart iz ostalih statističnih regij omogočena brezplačna vožnja po obstoječem voznem redu javnega prevoza.

LENA tega zadnjega odstavka sploh ne bo komentirala.

LENA vstane in se malo pretegne, naredi par vaj joge in spije kozarec vode, nato se vrne za računalnik.

**OBRAZEC C: FINANČNA KONSTRUKCIJA
FINANČNA KONSTRUKCIJA PROGRAMA**

1. ODHODKI: 150.000 €

1.1 NEPROGRAMSKI STALNI STROŠKI:

1.1.1 stroški prostorov za pripravo/izvedbo programa: 2000€

1.1.2 stroški pisarniških prostorov: 3000€

1.1.3 stroški dela redno zaposlenih (bruto zneski): 72000€

1.1.4 stroški dela pogodbeno zaposlenih (bruto zneski): 3000€

1.2 PROGRAMSKI STROŠKI

1.2.1 stroški posameznih programskih enot: 70.000€

2. PRIHODKI

PREDVIDENI PRIHODKI SKUPAJ

2.1 sredstva iz javnih virov: 100.000€

2.2 koproducenti: 5000€

2.3 sponzorji: 0€

2.4 lastni prihodki (vstopnine ...): 5000€

< ej... veš, ko se prijavljaš na creative europe

in moraš tam napisat koliko maš matching fundsov...

in mi vsi kot matching fundse navajamo sredstva iz drugih razpisov..

a ni to malo siva ekonomija? >

< zakaj? >

< jah, ker matching fundsi bi naj bli lastni stroški,

torej ne vem, zaslužek od šanka, vstopnin, članarin, ipd...

s čimer povprečna nvo v sloveniji niti za eno letno plačo ne nabere...>

**< jah samo če bi upoštevali pa res izključno samo lastne vire od zaslužka,
potem se pa praktično nihče ne more na noben evropski razpis prijavit...>**

LENA se ponovno zazre v računalnik, v poskakujoč kurzor v Wordu. Od utrujenosti se ji pred očmi že megli. Zmanjša svetlost ekrana in spije kozarec vode. Ne pomaga. Natoči si še en kozarec in zmota novo cigareto, nastavi si glasbo, pop iz prehoda tisočletja, to jo vedno poživi. Gre na balkon in narahlo poplesuje. Med tem, ko kadi, razmišlja o svojih opcijah: spat, prespat napisano in jutri s treznejšo glavo nadaljevat ali pa še ene pol urce stisnit, da dokonča osnutek, ne manjka ji več veliko, potem pa spat in prespat napisano. Nobena opcija ni optimalna, če bo šla spat, bo še vsaj pol ure v postelji premlevala odločitev in tik preden bo zaspala, jo bo prešinila najgenijalnejša ideja, ki so jo financerji kadarkoli prebrali in do jutra jo bo pozabila. Ampak zdaj res še komaj gleda, vsakič, ko zazeha, in to se zgodi pogosto, ji uide solza. Bo jutri nadaljevala.

AVTORICA: To je recimo ena od teh didaskalij, ki niso zares opis dogajanja al pa nek režijski napotek...

DRAMATURG/DRAMATIK: Njene misli.

AVTORICA: Ja, ampak tud niso nekaj, kar bi ona govorila.

DRAMATURG/DRAMATIK: Ampak neka praznina tu res je. Glej to repliko »med tem, ko kadi, razmišlja o svojih opcijah.« Razmišljal sem, kaj bodo njene opcije. Da pusti fanta, da se je preveč zredila, da bi menjala službo... o čem razmišljaš, ko si na pavzi? Pa ne razmišljaš o službi, pizdo

materno, no. Če kadiš med pavzo od dela razmišljaš o delu, je to neka informacija, ki je v tekst namenoma dana in ta informacija me vzpodbuja, da razmišljam na kak način bom to bral.

REŽISERKA 1: Ampak jaz ne berem tega, kot da gre ona na pavzo. Dovzetno ta prizor pač opiše samo del njenga lajfa, ki je vezan na ta razpis.

DRAMATURG/DRAMATIK: Exactly, točno to govorim. Da je ta informacija ključna, ker je iz njenega življenja izrezano vse, kar ni delo. In meni je to najboljši primer za to, kao vzameš si pavzo in razmišljaš spet o službi. Kot da nič drugega ne obstaja. Al te zebe, ti je toplo, si osamljena... kaj je tvoja človeška substanca? Če je tvoja substanca to, da si skoraj že postala ta diskurz, je za mene ta informacija ključna. In če bi ga režiral, bi štartal iz tega.

REŽISERKA 3: Svoje življenje, ki ga ima, je že na začetku pustila na papirju. Lajf, ki niso razpisi. Torej, zdravnik, lekarna, pošta, neko darilo, pograbit listje...

DRAMATURG/DRAMATIK: To ni življenje, to je to do.

REŽISERKA 3: Ja, ampak nekaj je.

DRAMATURG/DRAMATIK: Ampak ni substance, to lahko tud robot nardi. Robot lahko gre na pošto. Tu ni nobene duše.

REŽISERKA 1: Meni je malo Kafka vibe. Iskreno, prva reakcija mi je bla »dej fak, get a life, zakaj pišeš o razpisu«. Ampak mi je postalo ful zanimivo, čeprav še vedno, faking razpis daješ v dramski tekst.

AVTORICA: No, saj to. Ostali del razpisa še lahko ona pove al nekaj, ampak kako uprizorit finančno konstrukcijo? Po drugi strani pa me je ful drugih stvari razmišljalo, recimo kak realistično uprizorit neke dolgočasne poklice, ki so project based producent.

DRAMATURG/DRAMATIK: Boljše vprašanje je ZAKAJ to uprizarjat.

AVTORICA: Tudi, ampak ful veliko nas je v tej situaciji. V gledališču se ukvarjamo s ful veliko temami, hočemo jih verodostojno predstaviti, in na primer projektno delo je ful prisotno.

REŽISERKA 1: Ker je ultimativno boring in meni je to kvaliteta. Da se ful pogledat, kako to ni boring. Ampak se mi zdi ful kvaliteta, da je to boring za popizdit.

DRAMATURG/DRAMATIK: Ampak to ni boring, to je res frustrirajoče. Nervira te, tekst te samo jebe. To ni nek arhivist, ki malo nosi knjige sem in tja in na vsake tolko nekaj fotokopira. Ta tekst je napisan, da te frustrira. Ampak zakaj? Zato, ker govori, o eni resnici, ki je pomembna in prisotna, mi pa se z njo ne ukvarjam. Ki pa je realno vsaj 10% našega življenja. To je frustrirajoče, ker je to potlačena resnica.

AVTORICA: Veš kaj bi šele bilo frustrirajoče? Če spremljamo njo, po tem, ko je oddala razpis. Delaš na projektih, oddelala je svoj projekt. Če maš status (samozaposlenega v kulturi, op.p.), tebi teče delovna doba tud, ko nimaš projekta in si samo doma, pa malo hodiš na kave. In potem ona čaka to pošto. Spije to kavo, bere mmc, gre do nabiralnika, pregleda, če je kaj noter, ni nič. Odnese smeti in gre nazaj noter. Pregleda mejl, tud nič. Dolgčas projektne delo v umetnosti ma ful potencialov.

K.G.3: Moje vprašanje, pri tem, ko si rekel, da je frustrirajoče, je to, kolk se folk identificira s to vsebino. Ker meni, ki še nikoli nisem pisala razpisa...

REŽISERKA 1: Pejt vn iz prostora.

Smeh.

K.G.3: Meni je to ok. Prej mi je blo samo boring, ker nisem štekala, zdaj pa mi je..ok.

AVTORICA: Ampak mogoče bi ti blo frustrirajoče, če bi ti dobila to za igrat, a bi te frustriralo?

K.G.3: Ej ne vem. Jaz ma to težnjo, da če gremo v to, da gremo pol v večji ekstrem in te mene to kot igralko tud zanimo. Kot bralki mi je to mal boring za brat, ampak če to nekam spraviš.. Mislim, zdaj sem šele dojela, kaj se sploh dogaja.

REŽISERKA 1: Mene tud zanima glede dolgčasa, kolko tega razpisnega jezika bi lahko prenesli. To bi lahko blo petkrat daljše.

DRAMATURG/DRAMATIK: Ne vem, če bi bilo lahko petkrat daljše. To je ena grenka tableta, da nevedna publika po petih minutah odpade. To bi blo dramaturško delo, naredit to zanimivo. Isto kar sem govoril prej govoril o marketingu. To je delo, ki je čisto brez duše. In to delo producira umetnost, ki bi se naj ukvarjalo ravno z dušo. To ni samo dolgočasno, to je konflikten tekst. Kako boš posilil publiko, da to posluša do konca? Jaz temu pravim dramaturgija izdaje. Če delaš nekaj tako agresivnega, kot je to, jim moraš skoz nekaj dajat, kar jih zanima, kot ples. Od tu mam tud idejo o operi, mjuziklu.. Če bi gledal nekoga, kako sedi za računalnikom, grem ven.

AVTORICA: Torej tebi bi se zdelo bolj gledljivo, kar smo govorili prej o klicanju za potrdila,... ker meni bi to bilo najbolj frustrirajoče.

DRAMATURG/DRAMATIK: Ne, ne. Jaz ne bi delal tega teskta bolj gledljivega, ker mi ta dolgočasnost ni najboljše vprašanje, ampak mi je ta konfliktnost. Ta tekst bi tretiral kot dramski tekst. Kao scenosled. Bi pa šel ven iz realizma.

K.G.4. vzame jakno in vstane s tribune.

AVTORICA: Evo, a propos doglčasu.

K.G.4 pride do Avtorice. Ej a boš ti men to poslala? Jaz bi to prebral. Čau. *Odide.*

REŽISERKA 1: Saj bom kratka. To kar si prej rekel, da smo mi umetniki šli v te poklice zato, da bi se izognil tovrstnega pisanja in birokracije in je res frustrirajoče, da je nam, ki nam to ni... mislim, iz prve smo verjetno slabši v tem kot kdo drug.

REŽISERKA 2: Jaz sem hotla pa sam rečt, da vidim v teh komentarjih, ki me ful pritegnejo, njen odnos do tega, kar počne. Ta njen notranji boj je nekaj, kar me ful pritegne. Zdaj malo tud razmišljam o različnih medijih, morda je lahko na slušalkah in se lahko tako spremeni uprizoritven kod. Ali pa je samostojna enota. Rada bi jo slišala. Eno je po zvočnikih, morda pa prav v ušesu.

REŽISERKA 1: Če je na slušalkah, se mora prav dret.

Smeh.

REŽISERKA 2: Ja, lahko tud kriči.

Smeh.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Vprašanje je tud, kaj bi se uprizarjalo, kaj pa je napisano. Ker to, kar sem prej govorila o zunanjih faktorjih razpisa, nisem mislila, da bi se to moralo uprizorit. Meni se zdi, da ta tekst je klasična drama, v vseh pogledih. In iz tega vidika se mi zdi, da bi lahko bilo prisotno več tega. Ampak ko pa pride neka ideja za uprizarjanje tega teksta, pa se lahko vzame samo besede, ne vem, finančna konstrukcija. Tuki je pa zdaj vprašanje zate, a te zanima kako to uprizarjat ali kako ga izboljšat. Ker to sta dve različni stvari.

REŽISERKA 1: Kolikor sem jaz razumela, oboje.

AVTORICA: Ja, oboje, po drugi strani pa mogoče, če moram izbrat samo eno, me zanima bolj kako izboljšat besedilo in predvsem slišat vaše pomisleke.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ker koliko sem jaz razumela ta projekt, je rpva faza diskusija, druga pa nadgradnja. Ampak men se zdi, da ta zanimiv del, sledi po tem, ko bo tam neka strokovna komisija, ki bere ta jezik in govori ta jezik in kaj se bo zgodilo, ko bodo oni to bral.

K.G. 6, K.G.7, K.G.8, K.G.9, odhajajo iz tribune in z dvorane.

AVTORICA: Jaz se od tega, kako to uprizarjat, hočem distancirat as much as possible, ker ne vidim svojega dela na tak način, da bi morala... ni pisano kot nekaj, kar bi se uprizorilo integralno. Bolj je kot nek mušter al pa scenosled. Ful mi je pomemben dialog z ustvarjalci in publiko, kar je tud razlog, da smo tu.

REŽISERKA 3: Ampak če je to sam mušter, kako ga lahko pol sploh izboljšaš? Oziroma zakaj bi ga. ker se je zdaj izkazalo, da ma potenciala za 700 različnih uprizoritev.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Saj to, a bi popravljala tekst, al iščeš načine za njegovo uprizarjanje. Meni se tu zdi, da ne vem zakaj bi popravljala tekst. Za Gruma? Meni je ful zanimivo, da se zdaj že pol ure pogovarjamo o dolgčasu, zakaj se sploh še pogovarjat o tekstu.

REŽISERKA 2: Jaz tega dolgčasa še zmeraj ne vidim. Ti ga tud omenjaš, meni pa nekaj...

IGRALKA: Jaz danes izpustim čisto vsako iztočnico, ko se mi zdi, da bi lahko neki rekla. Se bom probala kr vrniti na tisto, kar je bil moj filing in s kakim zornim kotom sem nanj gledala. Tud se mi zdi, da če apliciraš na Jelinek, da mora bit ta količina besed ful večja. Pa spet sem pri svobodi in nesvobodi. Kot je ona včeraj ujeta s korono in občinami, tako mora ta končat nekaj, česar noče. Kot da je v nekem labirintu, pa ne more ven prit. Al bo šla spat, pa bo jutri na istem. Al bo šla še malo po ovinkih, pa se ji bo zdelo, da je tam. Meni je najbolj to zanimivo, prav skoz to prazno slamo. To mi je ful všeč in bi tega več. Pa ne za ta razpis, ki ga itak lahko s prejšnjih petih skupaj spraviš, ampak kako samo sebe rešit. A bo muska, a bo cigaret, a bo joga, kaj ji bo pomagal, da preživi ta lajf.

REŽISERKA 3: Meni se pa ona, Lena, iskreno ne zdi, kot da je v ful stiski.

AVTORICA: Ja, ona je v stiski isto, kot vsak, ki ma nek deadline.

REŽISERKA 3: Pač malo gre na čikec, malo se smili sama sebi, ni se mi zdelo, da ne ve al bo preživela.

DRAMATURG/DRAMATIK: Ampak če se na to navežem, na Jelinek. Kaj bi se mi lahko od Jelinek naučili. Imaš strukturo, ne baviš se s psihologijo, ni duše, to nas ne zanima, baviš se s strukturo. Njo treba, da definira jezik. Ker potem, ko maš jezik, pride vse ostalo. Če govorimo o Jelinek. Druga stvar je, da bi Jelinek bila okrutna do Lene. Ti se nisi od nje dovolj distancirala, ampak Lena dela nekaj narobe. Ni samo žrtev, ona piše iz fazona, da ve, da je to sranje. Ne samo ona, ti si to sranje. Zdaj govorimo o Jelinek. Jezik, struktura njo do te mere definira, da ne morem nič drugega videt. Mislim, da bi to moralo bit bolj okrutno do Lene in tu je mnogo prostora za to. Ampak poglej na kak način ona razmišlja o sebi »nobena opcija ni optimalna...«. Kot da so to opcije za nek projekt, ne za njo samo. Kako naj bo najbolj produktivna govori dejstvo, da bi rada šla spat, da bo bolj produktivna. Njeno intimno življenje je strukturirano kao razpis, pizda. Tu mislim, da bi morala it dlje in bit bolj brutalna do nje, do sebe.

REŽISERKA 1: A preberemo do konca?

AVTORICA: Dajmo. Predzadnja replika.

Nadaljujejo z branjem.

Da ne pozabi – piši partnerjem za koproducentske izjave, inštituti letter of intent, CVji festivalske ekipe in partnerskih društev, MERCH, POSTPRODUKCIJA – s katerimi festivali iz tujine bi se povezali, s katerimi že sodelujemo in bomo sodelovanje ohranili, vzdrževali, nadgradili. Kaj bodo podporni programi? Pogovori – v živo in posneti avdio, v živo in posneti video, podcasti, intervjuji, bodo objavljeni v tiskani ali na spletu... Fak, kolko je še tega, če zdaj nadaljujem, do jutra ne bom končala vsega.

V vodi si raztopi CBD kapljice in jih popije. Dokument shrani v »CE21-23 draft 1«, ga naloži na Drive in ga pošlje na svoj mejl. Nikoli ne veš, kdaj bo nastopil dan, ko se ti zruši operacijski sistem.

Nekaj časa je tišina.

REŽISERKA 2. Mogoče a propros tega, kak odnos ma ona do tega razpisa. Kok je borbe s tem.

REŽISERKA 3: Jaz sem potem razmišljala, ko si rekla, da potem čaka na rezultate, na to pismo. A bodo spremenili moj odnos, do tega razpisa? Če napiše komisija »evo, to je genijalno, tu mate 2.000.000e, zaposlite nekoga, da vam piše razpise, zaposlite jih deset« in ona je pol ful navdušena. Al nas tud jebejo ti razpisi, ker dobiš po pošti potem napisano, da vaša vloga žal ni bila sprejeta. Po tistem, ko si se ti ful jebal. Ful me zanima, a to kaj spremeni, kako gledam na vse, kar je ona napisala in na to borbo.

AVTORICA: Zdaj če smo že pri avtoreferencialnosti, meni recimo vsakič, ko čakam neko kuverto iz Ministrstva, gre vse narobe in potem do te kuverte ne morem še vsaj pet dni. In mi je to vsaj še enkrat toliko stresno, kot razpis sam. To je recimo material še za eno dramo.

REŽISERKA 3: Torej je potem tud opcija, da pričakuješ, da ti napišejo da, sprejeti ste.

AVTORICA: Absolutno, ampak na neki točki bi rad samo zvedel, da je tega konec in se lahko premakneš dalje.

DRAMATURG/DRAMATIK: Ampak kot jaz berem ta tekst, to je njen lajf. Točno to. Da ni tega, da si anarhist, da si za revolucijo, katere pozitivne lastnosti si vpišem. To je dejansko tvoj lajf.

K.G.5: Razmišljam o tem, kaj si rekel, da je ona to sranje. Mi dejansko nimamo informacije, koliko razpisov napiše. A je to nekaj kar dela na dan, ali ta razpis mogoče piše zaradi sebe in to dela prvič. Mogoče je pa to sladka situacija.

AVTORICA: Bi kdo še kaj povedal?

K.G.1: Ej, jaz mam eno vprašanje. A si branja namenoma dala v razpisno obdobje?

AVTORICA: Ne, to se mi je pomotoma zgodilo. Ker ko smo se pogovarjali za termine in je bila vlada še v menjavi in pri Vaskotu nismo nikoli vedli, a razpisno obdobje bo ali ne oziroma kdaj bo. Se mi je pa lepo posrečilo.

K.G.1: Ker v Ljubljani v bistvu so še razpisi. Moram rečt, da ko sem prvič bral ta tekst pred dvema letoma, mi je blo malo nostalgično brat o razpisnem obdobju, zdaj pa ko sem bral te buzzworde, kar je nekomu dolgočasno, meni pa to sproža napad panike. Ker maš nek čisto generičen tekst in sem bil tko »mhm, ta stavek sem že uporabu, tega še moram..«. Ful vidim, kako časovni kontekst, kdaj to postaviš, ful različno vrže s tire.

AVTORICA: In to je meni tudi zanimivo, kako neki konteksti soustvarjajo tvojo interpretacijo in izkušnjo. Ker ko sem to pisala, mi je bla to ena bejba, ki pač piše razpis. Zdaj pa sem oddajala zahtevke včeraj in sem tud skoz razmišljala, a mi je Katja Jančič že kaj pisala, a je vse ok s poročili,...

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Katja Jančič bi morala dobit nek shutout, mislim, da bi bila vesela.

AVTORICA: Aboslutno. Hvala, Katja! Če je to z vaše strani to, se vam zahvaljujem za udeležbo in sodelovanje in vas vabim na neformalno druženje v preddverje.

Aplavz, veseli vzkriki. Avtorica izklopi snemalnik. Odidejo iz dvorane.

III.MAŠA

DRAMSKE OSEBE:

Izvajalci:

Avtorica

Igralka 1

Igralka 2

Producentka

Dramaturginja/dramatičarka

Scenografinja

Publika:

K.G.1¹³

K.G.2¹⁴

K.G.3¹⁵

K.G.4¹⁶

K.G.5¹⁷

K.G.6¹⁸

K.G.7¹⁹

K.8.8²⁰

K.G.9²¹

Selektorica

Dramski liki:

Maša

Oseba na drugi strani računalnika

¹³ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

¹⁴ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

¹⁵ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

¹⁶ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

¹⁷ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

¹⁸ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

¹⁹ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

²⁰ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

²¹ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

Tribuna na Novi pošti, četrtek, 17.11. 2022 ob 19.15. Dogodek se začne z zamudo zaradi tehničnih težav. V dvorano skupaj vstopijo Izvajalci, člani publike in hostesa. Posedejo se na tribuno – Izvajalci v polkrog ob robovih tribune, publika pa med njih. Izvajalci imajo v rokah vsak svoj natisnjen izvod besedila Delo in deklica I-V: Drame tlačank. Na odru je velik bel rolo papirja, na katerega se projicira isto besedilo. Izvajalci bodo brali prvi prizor iz drame in ga sproti komentirali skupaj s publiko (vsaj upamo, da se bo publika vključila). Kdo ali kaj bere je že določeno, vsakemu pripada po ena replika naenkrat. Prav tako bodo Izvajalci prvič skupaj, prvič naglas in prvič sploh prebrali besedilo. Format dogodka je nekaj med Zborom za publiko, če bi le ta bil predstava in med prvo bralno vajo, če bi le ta bila javni dogodek. Avtorica vzame telefon in prižge snemalnik.

AVTORICA: Dober večer, pozdravljeni na tretji participatorni bralni uprizoritvi. Danes bomo spoznali dve osebi v delovnem razmerju, ki sta na Zoom sestanku. Bralci prvič skupaj berem besedilo, tako da ni nobenih že obstoječih dinamik. Besedilo se projicira na platno, da boste lažje sledili. In ko se komu na kateri koli točki poraja kakšno vprašanje, premislek, komentar, ga naj kr brez zadržkov pove.

PRODUCENTKA: Pa besedilo bi se morala na večje predvajati. Nismo tko malomarni, ampak zaradi tehničnih težav je to rešitev.

AVTORICA: Tako, hvala za pojasnilo. A bi kdo od publike mogoče imel tekst v vezani obliki pred sabo, če slučajno ne vidite dobro?

K.G.1: V redu je.

IGRALKA 1 začne z branjem.

Maša, 28 let. Arhitektka. Po končani srednji šoli je odšla na študij v tujino, kjer je kasneje tudi dobila službo (registrirala s.p., če smo natančni). Naučila se je lokalnega jezika, seveda pa obvlada tudi angleščino. Živi v predmestju srednje velikega evropskega mesta, v pisarno biroja, kjer dela, se vozi z vlakom. Zadnje čase seveda večinoma dela od doma. Še dobro, da ima psa, da jo vsaj dvakrat na dan spravi iz hiše.

MAŠA vstane iz postelje in se najprej odpravi v kuhinjo, kjer v dezvo natoči vodo in jo pristavi na štedilnik. Medtem ko čaka, da voda zavre, gre v kopalnico. Obraz si umije z mrzlo vodo in si umije zobe. Vedno uporabi tudi zobno nitko in med umivanje zob vedno sedi na robu kopalne banje. Ko konča, si na čistilno gobico nanese tonik, podrgne po obrazu in nanese kremo. Pod oči si nanese korektor, da zakrije podočnjake in trepalnice namaže z maskaro. V tem času voda že zavre. Odstavi dezvo, v vodo primeša dve zvrhani veliki (in nikakor, nikoli, pod nobenim pogojem ne čajni) žlici vode. Kavno trikrat zavre in jo pusti nekaj časa stat, da se usedlina usede, vmes pa poje banano. Natoči si kozarec vode, spije prehranske dodatke – kolagen, cink in seveda vitamin d - in za konec v veliko skodelico natoči še kavno in malo riževega mleka, ravno toliko, da je kava takoj primerne temperature za pitje. Sede za računalnik, prebere prejeto pošto in novice in pije kavno. To traja kar nekaj časa, vsaj pol ure, saj redno spremlja tako MMC kot Dnevnik. Ko prebere vse, kar jo zanima in odgovori na pošto, ji ostane še natanko dovolj časa, da gre pred sestankom na stranišče in po vrč vode. Par minut kasneje se z vklopljenima kamero in mikrofonom že prijavlja na Zoom in čaka, da se sestanek začne.

OSEBA NA DRUGI STRANI RAČUNALNIKA:

Jaz mam zdaj sestanek, ja, zdaj začenjamo.

Ok, bom jaz popoldne delal z njimi, ja. Ok. Ok. Ja.

Hej, dobro jutro!

MAŠA:

Dobro jutro. Kako je?

OSEBA NA DRUGI STRANI RAČUNALNIKA:

Ah, saj veš... otroci so doma, vsi smo doma, pes je doma,

oba morava delat, pa s tamalimi delat domače naloge. Pa ti?

MAŠA:
Pa...gre.

OSEBA NA DRUGI STRANI RAČUNALNIKA:
No, vsaj nekomu, lepo tebi. Torej, dajva kar začeti,
mogoče bova imela 40 minut dovolj.
Je kaj novega od zadnjič?

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Jaz mam eno vprašanje. Zakaj ta oseba ni definirana?

AVTORICA: Misliš v spolu?

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Zakaj nima imena?

AVTORICA: Ker sem hotela, da je iz teksta jasno, da gre za nekoga, ki je Maši nadrejen. Se pa spomnim, da sem se dolgo odločala, katerega spola bi ta oseba naj bla. Zdaj je tako, da so protagonistke ženskega spola, njihovi kontrapunkti pa so vsi moški. In zdaj se mi to več ne zdi najpametnejša odločitev in si želim, da bi Oseba na drugi strani računalnika bila ženska. Mislim, da pa je nisem poimenovala, da je jasno, da ne rabi bit nujno dramski lik. Da je lahko prosta odločitev ali se ta oseba sploh pojavi na odru, ali je posnetek, ki se projicira. Bi pa lahko...

IGRALKA 2: Spustila ta »imela« in je potem nedefiniran spol. Če oseba ni vidna. Ker bova imela, pove, da je oseba moškega spola.

AVTORICA: Ja. Mislim, zanimivo mi je, da ma potem ta lik otroke in se z njimi ukvarja. Ampak res so vsi kontrapunkti moški in vsi so vprašljivega karakterja. In nisem hotela črno-belo slikat, da smo ženske vedno ful boge in nas nihče ne jemlje resno in vedno so moški ti, ki nas zatirajo. Ta bi recimo komot bla ženska.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Saj lahko bi bla brez spola. Ker druga replika je brez spola.

K.G.2: Maša ma slab štedilnik.

AVTORICA: Maša na kahalno ploščo kuha, ja.

K.G.2: Ja, nekaj zelo specifičnega.

PRODUCENTKA: Zakaj pa nisi na začetku povedala, katero mesto je to?

AVTORICA: Ker je lahko kjerkoli.

IGRALKA 2: Maš lokalnega jezika tudi...

PRODUCENTKA: Ker če rečeš v Parizu in če si že bil v Parizu....

IGRALKA 2: Jaz pa sem skoz mislila, da je Belgija. Odkar sem prebrala besedilo, vidim to Belgijo.

AVTORICA: No, pa dogaja se v času lockdowna, v dnevni sobi si lahko kjerkoli. Nisem pa tud hotela preveč definirat, ker bi se počutla, kot da se moram bolj poglobit v to, kakšne so s.p. ureditve v posamičnih državah in sem si rekla, da naj bo to delo nekoga drugega in se odločijo sami, ona ma s.p., karkoli pač to pomeni v Belgiji, Berlinu, Beogradu, Dunaju, kjerkoli.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Zakaj pa specifično bere samo MMC in Dnevnik?

AVTORICA: Ker jaz berem MMC in Dnevnik in mam do tega dostop. Pa takrat sta tud Dnevnik in Večer začela združevanje, karkoli se s tem dogaja, Delo pa se mi zdi malo...meh.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Kaj pa Mladina?

AVTORICA: Mladina je tednik, to ni del vsakdanje rutine.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ok. Saj sam vprašanje.

IGRALKA 2: Meni je kr vseč ta odločitev.

Berejo dalje.

MAŠA:
Ne zares, večkrat sem klicala lastnika nepremičnine, da preverim,
če je oddal papirje, ni se mi nikoli javil.

To se sicer ni zgodilo prvič,
pričakujem, da me bo čez cca en mesec panično klical,
zakaj zadeva še ni dokončana.

OSEBA NA DRUGI STRANI RAČUNALNIKA:

Mhm, razumem. Prosim te samo, da ne pozabiš,
da ta projekt delamo pro bono in da ni naša prioriteta.

MAŠA:

Seveda, to mi je popolnoma jasno.
Bi pa absolutno rada s tem čimprej zaključila.
Tudi zato, ker je pro bono.

OSEBA NA DRUGI STRANI RAČUNALNIKA:

Seveda bi to bilo idealno, ampak saj sama vidiš, da se
tip ne odziva. On je ta, ki nas je kontaktiral, očitno pa
to tudi njemu ni prioriteta, če v letu pa pol še vedno ni oddal
niti ene vloge, mora jih pa oddat pet.

MAŠA:

Ok, od zdaj dalje ga ne bom več kontaktirala,
če nas bo potreboval, ko nas bo potreboval,
bo že poklical.

OSEBA NA DRUGI STRANI RAČUNALNIKA:

Super. Kako pa kaže z izračuni meritev?

MAŠA:

Tega še nisem dokončala, žal.
Začela sem delat na tem, to absolutno,
ampak prvič delam kaj tako obsežnega,
tudi v finančnem smislu in sem najprej dva dni
pregledovala stare analize, pa neke vzorce,
pač zdelo se mi je najbolj pomembno, da se res pripravim,
da imam vse postavke v tabeli že nastavljene,
da ko enkrat začnem računat, lahko v miru in
predvsem previdno delam samo to, brez pregledovanja
starih analiz in iskanja podatkov o terenu. Do naslednjega
tedna bi morala imeti že vsaj večino, če ne vsega pripravljenega.
Upam, da ne bo prepozno?
Sem sicer govorila tudi s statikom partnerjev in oni do ponedeljka
sploh ne nameravajo začeti s tem projektom in bodo predvidoma
konec meseca končali, tako da nismo v zaostanku.
Mislim, preden oddamo, bomo seveda morali vsi skozi vse.

OSEBA NA DRUGI STRANI RAČUNALNIKA:

Aha, razumem. Sicer sem pričakoval, da bova danes lahko
že šla kaj skozi, v končni fazi sem te zato tudi povabil
na sestanek, ampak če še nimaš, potem bova pač naslednjič,
saj drugega ne preostane. Pa še to –
načeloma se mi zdi super, da si v redni komunikaciji s partnerji,
ampak samo zato, ker imajo oni gužvo in se s tem še ne ukvarjajo,
to nikakor ne pomeni, da imaš ti razlog, da odlašaj in jih čakaš.
Samo to.

MAŠA:

Ne, nikakor ne bom.

Se opravičujem, če se tako razume.

OSEBA NA DRUGI STRANI RAČUNLANIKA:

**Opravičilo sprejeto. Res ne pozabi, da si pri nas šele dve leti,
da ti predajam res pomemben projekt, ki bi ga bil marsikdo res vesel
in bi se mu v celoti posvetil, ker takšne priložnosti ne pridejo vsak dan, kaj dan,
niti ne vsako leto.**

**V vsakem primeru bom jaz odgovoren za tvoja dejanja in če
bo šlo kaj hudo narobe, se bi znalo zgoditi, da bomo na slabem glasu,
dobivali slabše projekte, finančno manj stabilni in saj veš, verjetno morali
tudi odpuščat.**

MAŠA:

**Še enkrat se opravičujem,
res sem hvaležna, da ste ta projekt
zaupali meni in absolutno se bom potrudila
po svojih najboljših močeh.**

AVTORICA: Ok, še eno vprašanje. Pač jaz sem si njo zamislila, kot nekoga, ki je vdana v usodo, zna prepoznati izgubljene bitke... Zdaj pa se mi zdi taka, boga revica žrtev. Pa me zanima, če jo tudi vi tako berete?

IGRALKA 1: Mašo?

K.G.2: Men se zdi pragmatična.

IGRALKA 1: Šment, men se zdi, da se jaz tudi tko obnašam v situacijah. Čeprav mislim, da je to tudi malo millennial sensitivity. Se mi zdi, da je to neki, kar mam skupno, sploh naša generacija. Ker kadarkoli se pogovarjamo z nadrejenimi, smo vedno ful spoštljivi, ful podrejeni. Zahvališ se za vse, poveš, da ti to ful pomeni. Sicer ta Maša res velik dela za pro-bono.

K.G.2: Jaz mislim, da ni dovolj definiran, da bi mi lahko to ocenjevali. Preveč je spremenljivk.

K.G.3: Težko je govoriti o nekih njenih realnih stanjih, če dobimo vse informacije samo skozi ta dialog z nadrejenim. Kjer vedno igraš igro, ki se od tebe pričakuje. Poznamo jo samo v odnosu do njene kariere in v odnosu do njenega nadrejenega.

IGRALKA 1: Jaz mam v bistvu še en problem z Osebo na drugi strani računalnika, s to repliko »Ne pozabi, da si pri nas šele dve leti...«. Zdi se mi blazno razlagalna in mislim, da bi v uprizoritvi to letelo ven in bi z drugimi sredstvi to prikazali. Ker zdaj ji on pove stvari, ki jih ona že ve, bralec jih pa ne ve in se mi zdi nepotrebna replika.

K.G.2: Plus, če si v neki organizaciji že dve leti, maš že nek staž.

PRODUCENTKA: Ni nujno.

K.G.2: Ni nujno, ampak ljudje dandanes hitro menjajo službe. Sploh v zahodnem modernem svetu.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ful je premalo passive aggressive ta Oseba na drugi strani. Zdi se mi, da če je v funkciji nekega nadrejenega, neke osebe, ki izvaja mikro pritisk, da bi mogel biti bolj skozi način kako govori, in ne tok skozi vsebino replike. Ja, ful je je razlagalno, hkrati pa je premalo osornosti, tko neverbalno.

K.G.1: Jaz sem pa zaznala njeno stisko iz vašega branja.

IGRALKA 2: Aha, mogoče sem to narobe interpretirala. Jaz sem to privezala na tisto introdukcijo, kjer se mi je zdela tak control freak. Zdela se mi je kot ženska, ki hoče met vse zelo urejeno. In da ji nekdo reče, kako da tega še nimaš, je to zanjo frka. Mi smo sicer dogovorjeni, da naj ne bi barvali glasu, tudi če smo igralci, da bi probal čim bolj nevtralnno govoriti. Ampak sem jo začutila kot nekoga, ki je zlo organizirana in za svojo varnost čuti.. da rabi vse stvari vedeti, da rajš desetkrat preveri vse stvari.

SCENOGRAFINJA: Jaz je pa sploh nisem tko začutila. Ampak bolj tko, kt da ma ful krivde. Da mogoče pa res ne dela dovolj. Kao zdaj bo šla gledat malo serije, pa bo pol delala.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Men pa ravno nasprotno. Iz te začetne replike se mi zdi, da je ful control freak. Točno dve žlički, ta skincare routine ma vedno isti, točno MMC in Dnevnik bere.. Ful ma ta ritual, ampak ta ritual je ful oropan neke...

IGRALKA 2:.. užitka.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ja, užitka. Je vitamin d, pa kolagen, kot da cel lajf dela sam to, kar mora oziroma kar naj bi.

K.G.2: In še eno reč bi jaz ful poudaru. Če je kolagen, sigurno tud posluša VAL 202.

Smeh.

IGRALKA 1: Zakaj pa?

K.G.2: Ker oni majo vsak dan ta plačani oglas, kjer ena ženska 10 min razlaga o tem.

PRODUCENTKA: A, vem kera, ja.

IGRALKA 1: Men se tud zdi, da je control freak, ampak predvsem iz te replike na prejšnji strani. Kjer opisuje, kaj vse je hotla nardit, pregledat vse vzorce, stare analize, da se lahko najprej predpripravi in šele potem bo lahko začela računat...

K.G.3: Ampak to govori šefu. To ni nujno resnica.

AVTORICA: Meni se zdi, da vse, kar se zdaj pogovarjamo, da ima v bistvu skupne elemente. Ker kot generacijo, nas milenijce res vidim tak. Ne bom govorila za ostale generacije in nočem rečt, da so vse delale z levo roko. Al pa recimo za nekoga, ki je na začetku kariere, evo. Da je zlo simptomatično, da se bojiš, da si v kakršnikoli situaciji lahko odpuščen, da se izogibaš konfrontacijam in da poveš, da »nisem še nardila napake, delam vse na tem, da je ne bom, pripravljena sem na vse«. In da v bistvu svoje življenje prilagajamo temu, na nek način.

SCENOGRAFINJA: Ja, ker je ful pritiska, da te lahko vedno zamenjajo. In je skoz »delej, delej, delej«.

K.G.4: Ampak ironija tega je, da te pol obtožijo, da ne delaš dovolj hitr in da nisi dost produktivn. Ker si tak perfekcionista, da delaš milijon stvari, da bo zihr vse prav. Pol si pa kao neučinkovit zarad tega.

IGRALKA 1: Razumem, da to kar govori šefu, ni nujno resnica. Ampak mislim, da smo mi v teatru, pa verjetno tud v vseh poslih, tolko obrmenjeni, da moraš konstanto ful ponujat, bit skoz pripravljen, prit na prvo vajo in že pokazat kaj vse si nardil.

K.G.3: Ampak veš kolkokrat se je meni zgodilo, da sem to blefiral. Prišel sem na prvo vajo in govoril in govoril o tekstu, ki ga sploh še nisem prebral. Zakaj bi mi verjeli temu, kar ona govori? Mogoče je res, mogoče ni, ampak to je njeno delo. To je zelo specifičen kontekst. Mogoče pa ona cel čas igra neko igrico. Jaz nikoli nisem pošten s svojimi delodajalci.

Smeh

K.G.3: Kaj, a sem rekel kaj čudnega?

IGRALKA 2: Jaz sem ravno hotela rečt, da mogoče zato, ker si moški.

K.G.3: To je res grdo, kar si zdaj rekla o ženskah.

IGRALKA 2: Ženske smo vzgojene, da smo pridne. Milenijka ali ne.

IGRALKA 1: Nas mogoče družijo, da ste nam vbil v glavo, da nismo good enough.

K.G.3: Mogoče, ja.

K.G.2: Mislim... ne. Neb se čist strinjal. Vsaj jaz ravnam drugače.

IGRALKA 1: Absolutno je to grda posplošitev, ne pravim da vsak moški in vsaka ženska. Sploh ne. Specifično to Mašo trenutno tko čutm, ampak jo kolega že čuti drugače.

PRODUCENTKA: Kolega, od zdaj dalje bova posle drugače sklepala.

K.G.3: Pa dobro, to je gledališče, ne moreš verjet vsemu, kar slišiš.

AVTORICA: Pa še ena stvar, ki mi je tukaj zanimiva je, vsaj tako sem jaz dojemala zoom sestanke. Predstavljam si, da se ta prizor dogaja v prvem lockdownu, ko smo zoome še jemali smrtno resno. In si se uredil, pripravil, pač kot da bi bil v službi. Prej maš zajtrk in ko se začne zoom, delovni čas uradno

teče. Potem tam nekje maja... pa sem že mela izkopljeno kamero, pa mikrofona, vmes zlagala cunje, pa posodo.

PRODUCENTKA: Jaz sem tud hodnik med enim sestankom prebarvala.

IGRALKA 2: Jaz sem južno kuhala med vajami.

Nadaljujejo.

OSEBA NA DRUGI STRANI RAČUNALNIKA:

Vse razumem, tudi, da si mlada in se še loviš. Ampak trud ni vedno dovolj, tako da bodi res natančna. Sama veš, da se ti napake zaradi površnosti rade zgodijo in jaz res ne bom imel časa vsakega izračuna popravljat za tabo... Če bi ga imel, bi lahko tudi ta del projekta izpeljal sam, se ti ne zdi? Zdaj pa imam polne roke birokracije, financerjev, poročil in ti res ne zmorem gledat pod prste vsakih pet minut. Da tega, da smo itak že v minusu, ker nam gradbišča spet stojijo, sploh ne omenjam, še tu moram iskat neke luknje, kako nam zagotoviti dovolj sredstev. Pa še zato mi zmanjkuje časa, ker se je eni učiteljci zdelo super, da bi združili biologijo in telovadbo in morata tamala nardit vsak svoj herbarij in po gozdu iskat rože.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: To je men spet ful razlagalna replika.

K.G.3: Oversharing.

K.G.2: Pač model je douche. Kreten.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ja, ampak a bi ta douche res govoril o svoji tamali pa herbariju?

AVTORICA: No, to je malo moja fora. Ker smo se na vseh sestankih pogovarjali o tem, česa kdo ne more nardit, ker ma zdaj otroke doma in mora z njimi delat domačo nalogo.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: To je res. Ampak že ta prva replika, jaz moram to, pa uno,..

K.G.2: Pač slab manager je. Tko se ne pogovarja. To ni konstruktivno sploh.

AVTORICA: Ampak jaz ne bi rekla, da je konstruktivnost njegov cilj. Jaz ga berem, kot da je njegov cilj v tem pogovoru njej povedat, da je lahko srečna, da ima to službo in počaščena, da ji je dal ta projekt. In da, ko bo šlo kaj narobe, da je lahko odpuščena.

K.G.2: Ja, hkrati pa prelaga ves stres že vnaprej in ji plasira neke napake, ki se bodo zgodile. On si vizualizira, da bo zajebala. Tko kot manager, pač tko se ne dela.

IGRALKA 1: Napisano je blazno razlagalno, ampak v esenci se ji zdi, da je točno. Ker on gre iz nekega pokroviteljstva v karanje, potem ji da ultimativni bitch slap, da »bo pa sam«, pol pa v bistvu igra žrtev. To so neki vzorci, ki jih v realnost mammo vsi. Ampak v esenci je manipulacija ful točna, ampak se mi zdi, da replika ni namenjena njej, ampak bralcem. Da vam natančno opišemo situacijo. Kar bi se dalo v resnici z drugimi sredstvi, s pasivno agresijo, s podtoni...

K.G.2: Predvsem je tu pomembno, da je to v kontekstu Zooma. Ker če bi blo to na platformi, kjer moraš tipkat, tega nikoli ne bi tko napisal. To lahko samo poveš. Pa navržeš vzroke tko mal. Ker natipkal jih nikol ne bi.

K.G.3: Jap.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Meni je že ta replika, da je še mlada in se še lovi, čisto dovolj povedna. To je točno to. Na tak način se starejši moški pogovarjajo z mlajšimi ženskami.

IGRALKA 1: A gremo naprej? *Gre naprej.*

MAŠA:

**Se popolnoma zavedam,
da ste v težki situaciji in res nočem**

vašega dela še dodatno oteževat.
Zavedam se tudi preteklih napak, zato
bi se jim rada tokrat izognila in si vzela dovolj časa, da
lahko enkrat, ko končam, grem še enkrat vse čez in preverim,
da je res vse ok, preden to oddam.

OSEBA NA DRUGI STRANI RAČUNALNIKA:

Ja, le preveri preden oddaš, seveda, saj to je standardna praksa.
Res si ne moremo privoščiti, da bi pred temi partnerji izpadli kot zadnji amaterji,
kar bi se nam v tem primeru res znalo zgoditi,
ampak upamo, da se nam ne bo.

Veš kaj bova, jaz bom do naslednjic razmislil, če bi mogoče
lahko kdo še kdo delal s tabo, ampak ne skoz, ker toliko časa nima
nihče trenutno, ampak vsaj toliko, da gresta skupaj skozi izračune,
ko boš končala. Pa da preveri formule,
ko jih boš zastavila.

MAŠA:

Po moje to res ni potrebno,
ker bom že tako vam sprti poročala,
dogovorjeni pa smo tudi, da s partnerji
skupaj finaliziramo izračune. Nočem, da
mora kdo delat še moje delo, ker res vem, da
imajo skoz gužvo z drugimi zadevami.

OSEBA NA DRUGI STRANI RAČUNALNIKA:

Seveda nihče noče, da tvoje delo dela cel biro, a misliš,
da sem jaz to predlagal, ker si želim, da bi se vsi ukvarjali z enim
projektom, ostalo pa bi vse mirovalo? Ampak če
se pokaže potreba, potem je to pač treba rešit.

AVTORICA: Jaz bi še enkrat nagovorila to, da ona izpade res čisto nekompetentno in kot nega boga pikica in žrtev. In če bi morala to gledat v predstavi, bi mi šla absolutno oba izjemno na živce.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ampak jaz mislim, da take bejbe res obstajajo.

AVTORICA: Absolutno. Sprašujem se, če si želimo to gledat ali brat. Ali bi mogoče raje videli bejbo, ki je v isti poziciji in je bolj suverena in se zna na pram njemu postaviti in se zaveda svoje vrednosti. Zakaj mu recimo ne reče, da če ji ne zaupa, da gre lahko ona delat kam drugam?

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Jaz mislim, da takmu tipu nikoli ni nič dovolj dobr. In da bo skoz nek problem. Ker je ona v poziciji mlade ženske in on ve, da si to loh prvošč. Hkrati pa recimo ta replik »veš kaj bova«, to je tko kt da bi se z otrokom pogovarjal. To je men najhujša stvar, ko mi nekdo začne v dvojini govort, kaj bova midva. In se mi zdi, da s takim tipom, tud če bi se mu postavla po robu, ne bi nič dosegla. Tko da mogoč je to tud njena strategija.

AVTORICA: Ja, na tak način sem jo pisala. Da ve, kaj pričakovat in nima previsokih pričakovanj, da bi jo recimo kdo pohvalil ali kaj takega. Zdaj pa se kot gledalka in kot ženska v družbi sprašujem, če si želim gledam like, s katerim se identificiram, al bi raje gledala nekaj, kar to preseže. Mi je mogoče tuje, ampak me istočasno opolnomoči, inspirira. Pa ne, da hodim v gledališče, da se naučim kak bit na sestanku... Ampak, da je neka emancipacija v liku vseeno.

K.G.3: Lik je tak, kot ga potrebuje drama. Lahko povečaš ali pomanjšaš lastnosti, glede na to kaj od njega rabiš. Ker nihče od nas ne pozna celote, ti ne moremo odgovorit. Mogoče da rabi drama prav ta lik. Kaj pa družba potrebuje, pa ni nujno isto, kar si želi. Jaz si absolutno ne želim gledat pedofila. Ampak če je v drami pomemben za družbo, potem pač naj bo tam ta pedofil. Ampak to so partikularni problemi.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Recimo, če jo primerjamo z Leno od včeri, gre za podoben svet, ampak Lena je vsaj skoz didaskalije mera ful neke samoironije. Tle pa nimamo tega in je sam to, kar se pogovarja s šefom. Mogoče da zarad tega ni tok jasno, a je to kok se ona obnaša fejk za službo, kolk pa je ona taka skoz.

K.G.2: Jaz bi sam neki.. ena manjša diskrepanca je tle noter. Maša je pragmatičn člouk. Ona dela na svoji karieri in te projekti so ji pomembni in za njeno kariero. In ta Oseba na drugi strani računalnika je neka eminenca, ki je pomembna za njen CV. Na nek način. In tle mi je ta diskrepanca... da neka eminenca ne bi, oziroma vsaj jaz ne bi, šel na neko osebno noto otrok in orisovat privat situacije, da jaz ne morem reševat nekih osnovnih stvari.

K.G.3: Mi ne vemo, če je on neka eminenca. Mogoča je ona odvisna od kokaina in ne sme zgubit te službe. Ampak mislim, da maš prav, da je na ta način submisivna in mora obdržat ta job.

AVTORICA: Mogoče pa je ona nesamozavestna in ne ve, da lahko gre kam drugam.

K.G.3: Ja, mogoče. Realno ne vemo.

IGRALKA 1: Jaz je nisem dojemala kot nesposobno. Meni se Maša ne zdi, da bi bla odvisna, ampak res ne vemo. Ja, bolj nesamozavestna, ampak v resnici ona sploh ni ničesar kriva! Njej se ti ljudje ne oglašajo. Ona se ful trudi, ful je pripravljena, hotela je počakat, da se pripravi, da se slišijo, ampak je edina. On je pa čisti manipulator in agresor. Ona je v bistvu ful nase prevzela krivdo in tako se pač vedno pogovarjaš z agresorjem, ker drugače se ne moreš z njimi pogovarjat. Meni je vedno olajšanje brat, ko vidim, da je še nekdo tak kot jaz. Ful mi je lep ta identifikacijski moment.

K.G.2: Ampak mi ne vemo, kakšna vrsta institucije to je, mi premal vemo, v resnici.

IGRALKA 1: Ampak zarad mene on ne rabi bit šef najboljšega arhitekturnega biroja na svetu, ker si mi nadrejene včasih zbiramo tudi v ljudeh, ki sploh niso nadrejeni.

K.G.2: Predvsem pa si jih vedno ne izberemo.

PRODUCENTKA: A gremo dalje? *Gre dalje.*

Na drugi strani računalnika zazvoni telefon. Oseba na drugi strani računalnika se javi. Ne sliši se več nobenih glasov, vidimo samo sliko, kako Oseba na drugi strani računalnika klika po zaslonu. Mine par minut. Počasi ne vidimo več niti Osebe na drugi strani računalnika, ampak samo sliko njegove dnevne sobe. Zdaj to traja že skoraj 15 minut.

MAŠA ves ta čas sedi pred računalnikom, pred sabo ima odprt planer in beležko, v katero bi si zapisala nove/pomembne informacije o delovnih obveznostih. Gleda v ekran in čaka, da se sestanek nadaljuje. Zdaj tako sedi že dovolj časa, da je ugotovila, da mora res na stranišče. Ampak kaj pa, če bo zamudila? Se spodobi sredi sestanka na WC? Čeprav, a je to še vedno sestanek? Mogoče ga je pa konec? Kdo bi vedel. Zdaj je že 15 minut, verjetno več. Nič ne sliši in nič ne vidi. Eden od otrok je vmes v dnevno prišel po eno knjigo in potem skupaj s knjigo odšel iz vidnega polja. Je to to? Mislim, verjetno ne, saj se menda posloviš, ko nekaj zaključiš? MAŠI zapiska telefon. Najboljša prijateljica ji piše, da je po dveh tednih končno končala z urejanjem podnapisov za video.

< čestitam.

Jaz sem pa na videoklicu sama že 15 minut >

< ? kaj to pomeni sama, a nihče drug ni prišel?>

< ne ne, skoz je blo mišljeno, da bo individualni sestanek.

Ampak zdaj sem sama sama. Šefu je zazvonil telefon in

ga že 15 minut ni. Pa na mute je dal mikrofona in

Niti slišim ne, če bo počasi končal...

Pa vidim ga ne, sploh ne vem, kam je šel.>

< Torej obstaja dejanska možnost, da je pozabil na tebe...>
<jap. A naj odložim? Mislim zdaj bo itak počasi že 40 min
in me bo vrglo ven. Kaj se naj nazaj prijavim?>

< ej, pojma nimam.
Ko je meni takrat na razgovoru za službo
bodoča šefica odtavala na drugi konec mesta,
sem kr sedela tam in čakala.
Pa še ful me je lulat. Ampak ona je potem prišla nazaj.>

Smeh v dvorani.

< pomoje se nazaj prijavi,
ker te mora on itak spustit noter na klic.
In greš takrat vmes lulat in on se bo
tud takrat spomnil, če ti še ma kaj za povedat.>

< u, dober predlog. zdaj je itak še manj kot minuta.>

< glede na to, da me za totalno nesposobno in je prepričan,
da bo zaradi mene firma morala v stečaj, bi sicer lahko nehal
zapravljat moj čas, da lahko dejansko delam, ne pa da poslušam njega
in o šolskim obveznostih njegovega otroka. >

< ne govori, jaz polovico svojega delovnega časa
posvečam sestankovanju
oziroma konsolidaciji mnenj,
kot smo to poimenovali na sestanku
o sistematizaciji našega delovanja. >

< ja, res se dosti boljše sliši.
Ok, 40 minut je mimo,
končno lahko grem lulat,
vse me že boli. >

< sporoči mi, kak se bo zadeva razpletla. >

< glede sestanka valda, ne lulanja >

AVTORICA: A če bi kdo od vas moral to režirat, igrat,.. je to zanimivo uprizoritveno? Ker v tem prizoru se recimo res nič ne zgodi.

K.G.2: Al pa se ogromno zgodi. Mikro ekspresije maš na obrazu ko je razgovor in ko ga ni. Če bi jaz bil na njeni strani, bi pred ekran postavil list papirja in gor napisal »went to bathroom. Call me if you need me.«

AVTORICA: Zdaj mi je malo žal, da nisem napisala, da Maša med čakanjem nakupuje preko spleta in screen shara in potem se šef na neki točki vrne in to vidi. Pač da bi bla malo manj popolna in boga.

Smeh.

K.G.3: Meni je ta nuja lulanja ful všeč. Ker je to neka potreba telesa, ki ga v bistvu do teke točke v prizoru ni. Kot da komunicirata dve poziciji. Njuna telesa, biološka, pa do te točke lulanja sploh ne obstajata. Tako da to je neka prepreka, kako bi se sploh to uprizorilo.

AVTORICA: Ampak saj tu je lahko obratni pristop kot pri razlagalnih replikah. In ne rabi ona ful s telesom nakazovat, da jo lulat. Ker meni je tud vseč ta beseda, ker je zelo infantilna in jo rada slišim od odraslih ljudi.

DRAMATURGINJ/DRAMATIČARKA: Čeprav meni je scanje še boljše. Ker je prav v jeziku tega, kar rečeš na Zoomu.

K.G.3: Ful bi me zanimal film tega. Tud ta pes, ki ga na začetku omeni, ti otroci, v glavenm ves ta svet, ki se dogaja okoli njiju.

K.G.2: Jaz to vidim na odru. Na polovico bi dal platno, dve računalniški mizi oziroma sobi bi v kotu 45 stopinj dal, kamere bi pustil, da bi se onadva dejansko lahko gledala, plus dal bi projekcijo na zadnjo steno na polovico. In to kontra. Torej na njeno stran njega in na njegovo stran njo.

K.G.3: Mislim to je čist neizvedljivo, ker ga ni teatra, ki bo nardil med enim in drugim prizorom tako menjavo. Tako da je tud to vprašanje celote. Onadva bi to lahko komot govorila. Gledat nekoga, kako tipka, je bljak. Razmišljam.... Ker je format v ospredju, dramska situacija je dost klasična. Onadva si to govorita, vmes hodita gor in dol...Da je potem vprašanje razlike v odnosu, ko si v kadru in ko nisi. Tu bi se isto lahko zgodila neka igra.

IGRALKA 1: Meni je blo zlo fino to brat, pa sem se prepoznala in vse to. Ampak iskreno mi je bolj zanimivo to, česar ni. Recimo ta stiska z lulanjem. To se mi zdi zanimiva dramska situacija. Al pa res to screensharanje. Da maš dramsko situacijo okol tega, da je šefica vidla njene porniče. Kot gledalki, bi mi bil to bolj zanimiv konflikt, kot pa en Zoom pogovor med šefom.

K.G.2: Še bolj zanimivo bi blo, če mi ne bi vedli, če je šefica to vidla.

IGRALKA 1: Ja, ampak ona ima celo stisko zarad tega. To je men bolj zanimivo.

IGRALKA 2: Vidiš, meni je pa bolj zanimivo, da ona samo obstaja in ne ve, če sploh obstaja. Tako kot igralc, ki nima gledalca, ni več obstaja. In to je men pr tej sceni najbolj zanimiv. Kako je, ko nekdo stopi izpred kamere in ga več ni. Ti pa si oziroma nisi prepričan al si al nisi. Bi mi blo pa ful zanimivo spremljat še več akcije, ki bi jo sam didaskalije opisovale. Bolj filmično, ja, ampak spet bom šla nazaj k Jelinek. Besede, besede, besede. Še besed. Pa ne rabijo igralske besede, lahko so o stanjih. Kr to so neprijetne situacije, k te nekdo izklopi.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Men ta screensharing ne bi bil tok zanimiv, ampak bi mi bil bolj če bi recimo to na odru gledali, da bi samo mi videli, torej gledalci, kaj pa šef scrolla.

K.G.3: Kaj pa bi lahko on scrollal, da bi blo zanimivo?

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ne vem. Mogoče al pa telefonski pogovor, da slišimo. Ker na Zoomu skoz performáš.

K.G.3: Pa na Zoomu skoz vsi scrollamo, to vsi vemo.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ampak ne govorim samo o scrolanju. Ampak kaj se pogovarja, ko dobi ta klic? Ker ja, on je douchebag in je v funkciji douchebaga, ampak ona je trenutno men tud bolj funkcija, kot lik.

AVTORICA: Ja, recimo da ga Telemach kliče, on si ne izklopi mikrofona, se pa umakne in ga skoz malo slišimo.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Meni bi blo ful zanimivo, če bi bil on ful submisiven v odnosu do svoje žene. To bi mi blo ful smešn.

K.G.3: So what? Saj to nima veze kak je on v odnosu do svoje žene.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ja pogovarjamo se, kaj bi lahko bil ta prizor onkraj komunikacije na Zoomu. Kaj pa je tisto, kar je okoli. Če nočeš gledat sam posnetka dveh ljudi, ki sta na Zoomu, s čim se ukvarjat? Z njeno stisko? S scrolanjem in kaj kdo gleda? Ta okolica, psi, otroci?

SCENOGRAFINJA: Mene najbolj pritegne to, da je ona doma, v lastnem domu in si ne upa lulat.

Smeh.

IGRALKA 1: To je zarad odnosa s šefom.

SCENOGRAFINJA: Ja itak, ampak vseeno si doma. To je tvoj safe place. In tvoj dom je kar naenkrat preplavljen s šefom. Ne moreš se premikati, v pižami si spodaj in se ne moreš premakniti na wc.

K.G.3: Pa to je super. On govori in govori, ona ga ne more prekiniti, vzame lonc z rožo in lula med tem, ko on govori.

Smeh.

K.G.3: In ona ves ta čas kima, poslušala in vmes pššššššš, lula. Ali pa da jo naredimo še bolj submisivno in ima monolog o tem kako jo on preklinja, ono najhujše stvari na svetu, ki jih ne bom zdaj povedal, ker bo to transkribirano in poslano na Gruma. In da je nek razlog, pa ne rabi bit kokain, da je njej ta služba res pomembna. Ker to ni samo millennial stvar, ampak ima materialne razloge za to, da rabi to službo.

K.G.1: Jaz se ful strinjam. Isto sem pomislila, da se dramska situacija začne šele, ko je dramski lik postavljen v neko nemogočo situacijo. In mi je škoda, da se to zgodi šele zdaj. Zakaj ni ona že od začetka v frki? Ne vem, pozabla lulat in ma skoz ta problem, da mora piškit.

K.G.2: Kava prime, ko kava primer. Jaz mislim, da glede na njen pragmatizem, da ona mora postaviti nek znak pred kamero.

AVTORICA: Saj to, ker na Zoomu maš ta chat ob strani, komot bi napisala »šla sem na stranišče, se vrnem takoj«. V resničnem življenju to ni zares nemogoča situacija. Ampak ona je nesamozavestna, da bi si pridržala pravico, da gre opraviti osnovno fiziološko potrebo.

K.G.3: Mogoče se ona s tem ukvarja v realnem prostoru. Izklopi si mikrofona in si govori, da mora lulat. Pa se pogovarja sama s sabo »a si glupa, pojdi lulat«, »nee, to je ful pomembno, ne morem zdaj«. To so neki mehanizmi, s katerimi se lahko igraš. Ker to je nesmiselno, ni pa nepredstavljivo. Jaz sem že bil v takih situacijah, ko sem moral na wc, sem pa mislil, da ustvarim boljše sliko o sebi, če cel bled in napet tam stojim in ne grem na wc. Ker si mislim, da si s tem pridobivam neke plus točke o svoji predanosti delu, a v resnici sem pač idiot. To nam je vsem poznano.

IGRALKA 1: Jaz se strinjam s tem in tudi mislim, da bi jo moralo že ful prej lulat. Ker ta situacija ne vodi nikamor, nima gradacije, že od štarta je jasno, da bo tako potekal njun pogovor, on njo nekaj obtožuje, ona se opravičuje in vsaka replika enako. S tem, da na več načinom obrazloži kako je v bistvu ona zajebala. In to neko lulanje in da ne more it, ti vzpostavi neko frko, da maš sploh kam za gradirat. Tu je nek dramski potencial. Mene bolj zanima odnos med njima, ne pa kaj kdo od njiju scrolla.

K.G.2: Jaz pa mislim, da dokler mata onadva ta pogovor, ki je iskren in fokusiran. Če pa se on začne pogovarjat po telefonu in scrolla, pa ni več prisoten.

IGRALKA 1: Ampak jaz mislim, da šef v tem telefonskem pogovoru meni ne more dati nobene informacije, ki bi mene dramsko ful presentlo. Tudi če vara ženo, če je ne vem kaj zajebal.

K.G.2: Ja, on je irelevanten. To je ta kontradiktornost, da je ona v tem domačem prostoru, kjer se počuti varna, kjer ma svoje rituale in vse. Ampak ona je v svojem najbolj domačem prostoru ujetnica ene situacije, v kateri sploh ne vem, kaj narditi. Ker njega ni. On je šel. In ona ne ve, če se bo kdaj vrnil. Njej pa je to tok eksistencialno pomembno, da ona kar vztraja v tem položaju. In jaz bi tudi reku, da je ona v tem položaju, kjer bi dejansko lahko scala v vazo.

K.G.3: Mogoče, ja. Ampak obstaja še ena zanimiva fora. Mogoče, da to ni nek obični sestanek, ampak se sprejema neka pomembna odločitev. A bo odpuščena ali ne... in POTEM gre on na ta klic. In tu se ustvari suspenz. Potem pa se pojavi otrok. In otrok sedi na Zoomu. In otrok ji tam nekaj kaže, govori. In ona doživi neko spoznanje od šestletnega otroka.

K.G.2: Pa še zmeri jo scat tišči.

K.G.3: In potem se on vrne in ona mu reče, da bo dala odpoved. Ne vem, kr nekaj govorim.

IGRALKA 2: Ta suspenz je zanimiv, da ni o procesu, ampak da ona pričakuje neko odločitev. In se potem izmakne, ker se prekine.

K.G.3: Ker potem, če njega ni, ona še bolj intenzivno čaka.

IGRALKA 1: Manjka v bistvu nek konkreten dramski zaplet. Ker zdaj je pač pogovor, s katerim se lahko poistovetiš in mam to frko z lulanjem in maštamo na ta prizor neke stvari, ki bi ti nardile zaplet. Ne da ga ni, ampak je premalo vznemirljiv, da bi bil meni kot gledalki zanimiv.

AVTORICA: Kaj pa kot ustvarjalcem? Si želite tekstov, v katerih že eksplicitno piše, kaj se zgodi? Ali so vam zanimivi tudi teksti kot ta, kjer se sicer nič ne zgodi, ma pa ful opcij, vseeno vas očitno na nek način inspirira in potem vi lepote material nanj?

K.G.3. Drugo. Vse kar mi zdaj razmišljamo, so predlogi za samo ta prizor, kot da je celota. Ampak ni. Mogoče da za dramo ta prizor res mora bit tak. Vse, kar smo mi zdaj govorili je generalno narobe, ker ta prizor ni celota.

IGRALKA 1: Če pa bi bil to prizor v filmu, pa bi deloval tak kot je.

IGRALKA 2: Absolutno. Ampak saj če je to res kot Jelinek, pol tud ne rabiš klasične dramaturgije. Meni se sploh ne zdi potrebno. Beseda pa vakuum vmes, tam je največ. In tud ni treba, da jo determiniramo. Lahko preberemo tud drugač, saj v končni fazi imamo orodja za to.

AVTORICA: Ja, saj v končni fazi se da tud ful stvari črtat. Lahko ona šefu skoz samo neko kima, ko pa govori, pa govori samo »fak, mene ful lulat. Fak, mene ful lulat. Fak, mene ful lulat.« In se vmes dogaja karkoli, lahko je na uvodni vaji, lahko je med predstavo.

IGRALKA 2: Ja, ampak smo pa spet v zaporu. Kjer si ujetnik, nič kriv, nič dolžen. Al si ujetnik prostora, človeka, medija.. to pa družji vse te zgodbe.

K.G.2: Definitivno je bil lockdown kot koncept ful uporaben, kot moderna družba ga še nismo doživeli v taki obliki in je kot tak definitivno inovativen.

IGRALKA 2: Presenetljiv, precej.

AVTORICA: Počakamo, da se ena od igralk vrne s stranišča.

IGRALKA 1: A ste slišali, da sem lulala?

AVTORICA: Saj si tud nakazala, da boš. Ok, ali bi še kdo rad kaj povedal a propos tekstu?

K.G.2. Mislim, da bi jo vsi zaključki opredeljevali ta dva karakterja. Vse kar lahko rečem je, da je moški na drugi strani douche, to vemo. Je pokroviteljski, meša osebne scene, kjer jih ni treba. Ona je pa po tekstu submisivna, ampak jo vseeno vidim kot pragmatično. Jaz jo vidim, kot da se ona zaveda, da neko blazno trmoglavljenje in zoperstavljenje ni konstruktivno napram njemu. In da ona globoko v sebi ve, kako bo zadevo izpeljala. Ampak ve tud, da s tem človekom nekako mora funkcionirat.

AVTORICA: Pa bi bil ta šef slabši ali boljši, če bi bil ženska?

PRODUCENTKA: Isto.

IGRALKA 2: Mogoče bi bilo boljše za igrat. Mislim, da bi bli manj tipizirani odnosi.

PRODUCENTKA: Čeprav ženske smo sposobne multitaskinga, če bi bla ona, bi ji napisala »ej sori, mam telefon«.

IGRALKA 1: Ženska bi ti omogočala več pasivne agresije, ker se mi zdi, da smo bolj mojstrice v tem. Sicer pa nima tok veze.

AVTORICA: Saj mogoče sam za neko splošno percepcijo. Ker meni je ful težje prenest, če je neka ženska ful stroga al pa pokroviteljska do mene. Ker od moških ne pričakujem, da bodo empatični. Kar je mizogino na svoj način, ampak me pri ženskah bolj prizadane. Ker pričakujem, da je nekdo, ki je šel sam skoz to, bolj empatičen do ljudi v podobnem položaju.

IGRALKA 1: Jaz sem bla v takih situacijah izključno z ženskami nadrejenimi, tak da mogoče bi blo bolj točno. Ampak to so moje izkušnje, ki jih tud ni tolk.

K.G.2: Ženske na vodilnih položajih v veliko primerih prevzamejo masculine energijo in se tako tud obnašajo. In niso nič drugačne, kot moški, včasih celo hujše.

SCENOGRAFINJA: Meni se je pa ta model res zdel lejmi, beden. In se mi je to malo dopadlo. Da ta lejmi dominira.

K.G.4: Jaz sem ga tud tko dojela. Nek popušak in ona zarad njega ne upa lulat. Pač nek kreten. Ampak je njeno preživetje toliko odvisno od njega, da zarad enga kretena, ki niti ne reče »ej sori, telefon mam«, ne upa niti faking lulat.

K.G.2: Ja ona ma eksistencialen problem.

K.G.4: Ona realno nima nobenega razloga, da bi ga spoštovala, glede na to kako on z njo komunicira. Ok, ne vemo nobene druge situacije, ampak ja, pač en kreten, ki je nad tabo, od katerega je odvisno tvoje preživetje, on pa nima nobenga spoštovanja do tebe. In pač si tok... ona preseže pragmatizem. Ko si ne upa lulat, dejansko pokaže, da se ga na nek način boji. Tko da meni je iz tega situacija bla zanimiva. Niti ne kot neke eminence, ampak pač kr nek model, ki je kreten, ona pa se mu ne upa zoperstavit.

K.G.2: Jaz to probam dat v kontekst, da je ona nekje v tujini, še zmeri na nekem začetku...

K.G.4: Ja, eksistencialno je odvisna od kretena.

K.G.2:... in na ta način on lahko vpliva na njen lajf. In ona prek njega mora nekak it in zarad tega je, taka kot je. Ker se ji je v določenem primeru to zdelo najboljše. Zato se mi zdi, da je ona pragmatična. Ona je pomoje mnogo bolj zvita, kot je tuki predstavljena. Vsaj jaz si tako Mašo predstavljam.

K.G.4: Ja vsi si želimo bit načelni pa tem kretenom povedat, kaj jim gre. Ampak če bi se znašli tej situaciji, jaz vem, da bi bla ista kot ona. In to mi je najbolj bedno. Jaz tud ne bi šla lulat. Najbrž bi se poscala v gate.

AVTORICA: Jaz tud.

K.G.3: Mogoče pa je situacija kakšna je, ampak nista arhitekta, ampak je on lastnik šiš kebaba, ona pa pri njem zaposlena. In dialog isti kot je. In on celo vreme secka meso.

K.G.2: Imamo veliki projekt, 100 kebabov.

Smeh.

K.G.2: It's never boring.

AVTORICA: Dajmo na tej duhoviti točki zaključit, hvala vsem za sodelovanje in udeležbo, upam, da se vidimo na katerem od prihodnjih večerov.

PRODUCENTKA: Hvala tebi.

Aplavz, veseli vzkriki. Avtorica izklopi snemalnik. Odidejo iz dvorane.

IV. PATRICIJA

DRAMSKE OSEBE:

Izvajalci:

Avtorica

Igralka

Režiserka

Scenografinja

Urednik

Publika:

K.G.1²²

Kritik, član prejšnje žirije za Grumovo nagrado

Dramski liki:

Patricija

Eliza

Otrok 1

Otrok 2

Mož

²² V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

Tribuna na Novi pošti, petek, 18.11. 2022 ob 19.00. V dvorano skupaj vstopijo Izvajalci, člani publike in hostesa. Posedejo se na tribuno – Izvajalci v polkrog ob robovih tribune, publika pa med njih. Izvajalci imajo v rokah vsak svoj natisnjen izvod besedila Delo in deklica I-V: Drame tlačkank. Na odru je velik bel rolo papirja, na katerega se projicira isto besedilo. Izvajalci bodo brali prvi prizor iz drame in ga sprti komentirali skupaj s publiko (vsaj upamo, da se bo publika vključila). Kdo ali kaj bere je že določeno, vsakemu pripada po ena replika naenkrat. Prav tako bodo Izvajalci prvič skupaj, prvič naglas in prvič sploh prebrali besedilo. Format dogodka je nekaj med Zborom za publiko, če bi le ta bil predstava in med prvo bralno vajo, če bi le ta bila javni dogodek. Avtorica vzame telefon in prižge snemalnik.

AVTORICA: Dober večer, pozdravljeni na četrtem večeru v nizu participatornih bralnih uprizoritev. Danes bomo spremljali influencerko v njenem delovnem dnevu. Kar njo naredi drugačno od ostalih likinj v tej drami je, da se za prekarno delo odloča sama. Kar je nekaj, kar je meni relativno tuje. Me zanima, koliko je to prišlo ven in koliko se bomo pogovarjali o reprezentaciji novih poklicev.

REŽISERKA začne z branjem.

Patricija, 36 let. Nekoč je bila uspešna športnica, a se je na eni od tekem huje poškodovala. Operacija in okrevanje bi trajala dobri dve leti, potem pa bi morala še vsaj eno sezono trenirati in igrati z največ polovično obremenitvijo. Zato se je raje odločila, da se posveti študiju ekonomije. Sedaj, dobrih 5 let po diplomu, ima s.p., ukvarja pa se z digitalnim marketingom, specializirana je za izdelke za otroke in dom. Ima dva otroka, 4 leta stara dvojčka. Mož je vodja projektov pri enem izmed večjih podjetij. Kmalu bosta praznovala 5 obletnico poroke in odplačala 50. kredit

REŽISERKA: A misliš 50.obrok kredita, verjetno.

...za hišo.

AVTORICA: Tu bi mogoče kar vprašala, če je sploh pomembna informacija, da je bila včasih športnica? Zdelo se mi je, da moram upravičiti to, da se je odločila študirat ekonomijo...

IGRALKA: Ker si ljudje tega ne morjo sami izbrat, al kaj? *Smeh.*

REŽISERKA: Jaz to razumem, da izpostaviš, da ji je nekaj že propadlo v lajfu. V tem smislu, da to ni bil njen cilj, mela je drugačen načrt in to je zdaj propadlo in je mogla najt neko drugo strategijo.

AVTORICA *s pozitivno presenečenim tonom:* Aha!

REŽISERKA: A loh še neki vprašam? Zadnjič, ko smo brali tisto drugo bejbo, Leno, je bila ona edin dramski lik. Pa me zanima, kako si se odločila, da opišeš samo eno osebo na začetku, ker tle nastopa več likov.

AVTORICA: Ja, ker je v bistvu o njih. One so protagonistke in ker majo ostali liki ful manjše vloge.

REŽISERKA: Pa majo te vinjete tud kakšne naslove?

AVTORICA: Njihovo osebno ime je naslov. Aha, pa še to - seveda pa je na kateri koli točki tudi publika vabljen, da se vključi s komentarji, predlogi, pomisleki.

REŽISERKA: Ker jaz to berem kot neko kratko biografijo kot pa predstavitev lika. Ker v bistvu poveš neko njeno izobraževalno pot, ne poveš kako zgleda, ne poveš nekih drugih karakteristik, vsebin karakterja.

AVTORICA: Ma ja, meni se zdi, da to kako zgleda, da je v drami, meni kot bralki, se mi ne zdi pomembno vedet, kak dramski lik zgleda. In mislim, da je lažje nardit neko vključujočo zasedbo, ker nisi obrnjen al pa opredeljen do postave, višine, barve kože, barve las,.. Je pa tudi vprašanje, če je to potrebno za marginalizirane skupine to izpostaviti.

IGRALKA: Ja mal je odvisno kam bo tekst naprej šel. Ne vem, če je ta informacija bitna, tako da ne vem, če mi manjka. Čeprav zdaj iz tvojih komentarjev razumem, da ni niti malo.

REŽISERKA: Jaz neko vizualno karakterizacijo dojamem tud kot neko stereotipizacijo al pa pač spraviš lik v nek tip. Meni je čisto isto, če ti za nek lik napišeš, da je debela, kot pa da je bla športnica. Meni se to ne zdi kot nekaj, kar bi moral pri zasedbi upoštevati, ampak nekaj, kar ti kot avtorica daš.

AVTORICA: Ampak a bi rekla, da ko se zasedba dela v teatru, da se to sploh ne upošteva?

REŽISERKA: Ne vem, pomoje ne.

K.G.1: Men je čist kul, da daš noter, da je šla študirat ekonomijo. Pa da je bla športnica. Ker kot športnica, je verjetno premogla neko borbenost, tega, da se v ključnem področju odločiš, al boš nardil to al ono potezo. Na športnem igrišču al pa v lajfu. In mi v tem oziru ta opis deluje kot super celota, bi pa šla naprej, če lahko.

AVTORICA: Lahko.

Smeh, nato berejo dalje.

PATRICIJA sedi v svoji moderno opremljeni kuhinji in pije kavo s spenjenim mlekom, ki jo je pripravila na kavomatu. Poleg sebe ima odprt računalnik in v roki telefon, s katerim se snema.

»Hej hej. Zadnjič ste me spraševale o tem kaj uporabljam zaen sesalec.. Pač midva sva fuul ampak res ful dolgo mela nek res star sesalec, ki sem ga jaz dobila od moje mami, ko je ona kupla novega. Pač enih 15 let star je bil vsaj, pomoje še malo več. Pa sva bla načeloma ful zadovoljna z njim, samo zdaj pri dveh otrocih pa psu pa midva res veliko sesava in ker mam dve nadstropji, je valda treba tud po stopnicah sesat in tisti sesalec je bil reees težek pa treba je blo vmes skoz izklapljat pa prestavljat kabl po vtičnicah in sva se odločila, da bova raje kupla novega. In pač po možnosti takega, ki bo valda lažji pa mel daljši kabl. In pol jaz najdem tega Dysona, ki je na akumulator, pač napolniš ga in potem 45 min sesa brez teh kablov, visok je meter pa pol in me ne vseka v križu med sesanjem, pa lahek je samo kilo pa pol in odkar mam to, je meni sesanje prav v užitek. Kr prej mi je blo kr muka, ampak zdaj pa je to res mimogrede, ful ni več tak podvig kot je bil prej. Je pa malo dražji, naš model sicer ni najnovejši, je pa bil mislim da znižan na malo manj kot 600e, kar je realno čisto ok cena za neko tako stvar.

Aja, pa garancije ma tri leta, kar je res ful, mi pa smo še pač doplačali za pet let garancije. Pa še eno prednost ma, in sicer ta sesalec ni na vrečke, ampak v bistvu to posodico samo izprazniš, umiješ filter in je to to. In je pol to še en strošek pa tud opravek manj. Je pa res ful preprost za vzdrževanje, ta filter sušiš 24 ur nekje, da se res posuši, polni se pa tud ene štiri urce pomoje, tak da jaz vedno najprej zjutraj posesam, umijem filter, sesalec pa dam polnit čez noč, da se slučajno kdo ne spotakne ob njega, ker se nam je valda že tud to zgodilo. To je to, zdaj šibam dalje, danes pa sprejemam vprašanja glede multipraktika, ker to sem tud že večkrat zasledila, da vas zanima. Pa ne pozabit na nagradno igro dol v komentarjih!«

IGRALKA: Zlo se čuti, da je avtorica Štajerka.

AVTORICA: A se čuti tudi, da je avtorica ponosna lastnica prej omenjenega Dysona?

IGRALKA: Jaz mislim, da ja. Ker maš neke specifikke s temi kabli, ki so lahko samo iz izkušenj.

AVTORICA: A bi mogoče rekli še kaj na temo promocije kapitalizma in konzumerizma?

Tišina. Po nekaj časa začne Scenografinja brat naprej.

Zapre računalnik, odloži telefon in naredi požirek kave. Pokliče psa in ga spusti ven. Sede za mizo v letni kuhinji in si prižge cigareto. Kadi in pije kavo, v tem času pa kuža zunaj teka, laja in lula. Ko Patricija popije in pokadi, gre noter. Vrata na vrt zapre, da pes ne za njo. Gre do garderobne sobe, se obleče in v kopalnici svoj videz dokonča z makeupom. Pred odhodom pokliče psa noter, ga obriše, da ne bo popackal cele hiše,

vzame telefon in ključe od avta vrže v torbico, ter se odpravi. Vozi se precej dolgo, dokler ne prispe do industrijske cone. Pred nekim večjim poslopjem parkira avto. Vzame torbico in vstopi v stavbo.

REŽISERKA: Jaz bi se mogoče sam tle obrgnla.. Pač men se zdi ful izrazito filmski jezik, bolj kot filmski scenarij kot pa dramsko besedilo. Mislim, že sam to, da smo ene 6 lokacij zamenjali v pol strani teksta. Kaj ti je bla neka osnovna motivacija? Ker to je recimo neki, kar najbrž ne uprizarjaš, ker to ful časa traja. Kaj ti je blo neko osnovno vodilo pri ustvarjanju te vsakdanje atmosfere? Ker je v nekem gledališkem smislu ful neekonomično.

AVTORICA: Predvsem se mi je zdelo ful zanimivo, da napišem neko platformo, ki bi ponujala čim več svobode ustvarjalni ekipi, ki to postavlja na oder. Tudi v smislu, da bi to lahko blo ful stvari predvajanih, mogoče maš nek univerzalen prostor in se potem ful tega predvaja na oder. Hotela sem v glavnem ponuditi čim več opcij, katera pa bi bila izbrana, če katera sploh... nimam pa neke svoje idealne.

REŽISERKA: Ker ta prizor traja ene pol ure pomoje...

AVTORICA: Ja, pa še tri lokacije bomo zamenjali. Tak da razumem, da v tem smislu ne moreš tega uprizarjat na realistični način, ker bi morala vsakih 5 minut priti nova ekipa scenskih delavcev, ki bi nastavljala fejk drevesa, ker sta zdaj v parku. Potem bi morali to odnest, pa nastavit zimski vrt oziroma letno kuhinjo. In potem to spet spremenit, ko smo v dnevni sobi... Ne vem, se pa tudi sprašujem, če je to potrebno? Zakaj mogoče ne raje izbrat nekih bolj univerzalnih pristopov, sploh pa ona vedno pove, kje je. Pač če reče oziroma se snema in reče »čau, pijem kavo v dnevni sobi«, a mora bit tam kavč? Ali ji pač verjamemo na besedo, da je ona v dnevni sobi, ker nam je to povedala?

K.G.1: Meni je pa ful všeč ta kontrast, da si ona vzame ful časa, da nekaj opiše na ljudem na videu. Potem skadi čik, spi je kavo... V tem smislu se lik ful gradi, zdaj al si jaz predstavljam to naravo al ne...

AVTORICA: Kaj pa kot publika raje gledate? Neko realistično scenografijo?

REŽISERKA: Jaz nisem v nobenem primeru mislila realistično, ampak izrazito manjkanje nekega dogodka.

AVTORICA: Absolutno, saj nekega dogodka v klasičnem dramskem smislu v nobeni od vinjet ni. Vse so neki izseki iz vsakdanjega življenja. Ker me je ful zaznamovalo ne samo covid, ampak tudi življenje projektnih delavcev. Ker samozaposlenim, ko nam teče delovna doba, je to tudi vmes dva tedna, ko nič ne vadiš, nimaš premiere, nimaš predstav. Maš vznemirljiva obdobja, ko ful delaš, ful vadiš, si med ful ljudmi, ful se ti dogaja. Potem maš pa en mesec, ko nič ne delaš, uradno si pa zaposlen in si uradno v službi. Malo si doma, malo bereš, malo se družiš... lahko pa tudi ne.

IGRALKA: Sicer se ti v redni zaposlitvi v gledališču to prav tako loh zgodi.

AVTORICA: To je tudi res.

IGRALKA: Ni nujno, da greš iz projekta v projekt. Eni tudi po celo sezono ne igrajo. Tako da to ni nujno specifika samozaposlenih.

Kritik, član prejšnje žirije za Grumovo nagrado: Ampak kolk je pa tudi samozaposlenih, ki majo hišo z dvema nadstropjema?

IGRALKA: Samozaposlenih v kulturi, se absolutno strinjam.

AVTORICA: Ampak ona ni samozaposlena v kulturi.

IGRALKA: Saj to hočem povedat. Ona je influencerka, to je pa čisto drugi ball game, kar se tiče denarja.

AVTORICA: Ja in tudi kar se tiče biznisa, kulture biznisa. Ko sem to pisala, sem followala ful nekih influencerk, kar me še vedno tepe in mi jih skoz priporoča. No in ko mam jaz recimo dneve, ko sem ful utrujena in nič ne morem, gledam njih, ki so »vse te bo počakalo, ne skrbi, najprej poskrbi za sebe«. In si mislim, super, ja, če maš fajn naročnika, daj. Ampak kaj naj jaz, ko je treba

oddaj zahtevke pa poročila? Vse te na vseh področjih pač NE počaka. Ene stvari pač moraš narediti, ko jih je treba narediti. Tudi, če imaš ful težke dneve.

IGRALKA: Po mojih izkušnjah je ta bejba za to reklamo za Dyson dobila par jurjev.

REŽISERKA: Plus sesalnik!

IGRALKA: Ja, deali so različni, lahko je dobila tudi samo Dysona, ampak ja. Načeloma znajo bit izven Slovenije to kr ornk zneski. Patricija predvidevam, da je Slovenka, tko da ona verjetno ne bi tok dobila.

K.G.1: Ker je Slovenija manjši trg.

Berejo dalje.

PATRICIJA: Ojla!

neprepoznaven glas iz daljave: O, hej.

PATRICIJA: Eliza? Kje si?

Neprepoznaven glas iz daljave, ki očitno pripada osebi, po imenu ELIZA: Tukaj pri kolesih!!

PATRICIJA: Aaaa, ok, mislim, da te vidim. Pridem!

Nekaj časa, njeni koraki odmevajo po skladišču. Nato se ustavi.

Hej! A si ga izbrala?

ELIZA: Ej ne, v bistvu sem hotela tebe počakat, da poveš kateri je najbolj...fotogeničen?

PATRICIJA: Hm, jaz bi izbrala kr črnega, ker če bova tega naravne barve fotkali zdaj zunaj med tem listjem, bo to ful enih odtenkov bež barve. Črn je pa tak, nevtralen, na vse paše, pa ker je skoz razprodan, dejansko skoraj nimamo fotk, ko je v uporabi, so samo te na spletu, ko pa si težje predstavljaš kak velik je. A veš kaj mislim?

ELIZA: Ja ja, valda. Saj to je itak tvoja odločitev, ne. Jaz ti itak totalno zaupam.

PATRICIJA: Tenks. Ja nič, dajva te ostale pospraviti, pa pol počasi kr greva, kr naju čaka še ene pol urce vožnje, če ne nabaševa na gužvo. Daj mi tega črnega kr, ga bom dala na stran. U, pa škatlo za ziher tudi. Tenks.

Eliza in Patricija pospravita še ostala otroška kolesa, Eliza vzame v roke črnega, Patricija pa s telefonom na hitro posname še skladišče. Na video dopiše »nova roba« in doda gif škatle, ki se odpira.

PATRICIJA: Ok, pičiva. Kaj si delala čez vikend?

ELIZA: Sploh ne sprašuj, res. Maček je nekje na vrtu požrl nek star gnil storž al nekaj, ni mi jasno kak mu je to uspelo in potem sem valda bla cel dan pri veterinarju in potem celo noč hodla preverjat al je bruhal al je vse ok... V nedeljo pa sem potem mela generalko in je to blo to.

PATRICIJA: Ja šit, no. Torej odštevaš do petka, a?

ELIZA: Ne vem, odštevam do nekega magičnega dne, ko bom cel vikend v tišini spala in nekdo mi bo na hrbet polagal vroče kamne za sproščanje mišic.

PATRICIJA: Ej, štekam, res. Moja tamala je zadnjič prišla domov iz vrtca in rekla, da ona pa ne bi več v vrtec hodila, ampak bi kr preskočila do tretjega razreda, ker se takrat začneš učiti resne stvari in da ona, pazi to, nima časa za take otročje stvari, kot je risanje vzorcev in poslušanje pravljic. In potem je rekla, da ma pa ona novo najljubšo igro in da bi se igrala glavna mesta. In jaz jih valda ful nisem vedela, mislim, saj večino jih, ampak od Laosa recimo ne vem. In pol me je skoz popravljala in mi govorila, »da to pa bi res morala vedet, halo mami, če vem jaz, no, pol morš tudi ti«. In čisto vsakič, ko nisem prav odgovorila, sem to slišala. Sploh nočem vedet kaj bo v puberteti, res.

AVTORICA: Hm, zanimivo je slišat, koliko mašil uporabljam. Ful bi jih črtala. Pa ful slovničnih napak opažam.

IGRALKA: Jaz sem se tud ful borila s tem, da me je motl, da ni osrednjeslovenski pogovorni jezik, pol sem se pa ustavla, pač zakaj bi moral bit?

K.G.1: Jaz recimo vidim, kako bi se dalo ta jezik brat v ljubljansčini, celjšini... ni tak napačn, ma eno živo noto v sebi.

AVTORICA: Valda, pa absolutno se da to vedno modificirat.

Sliši se vsesplošno pritrjevanje.

K.G.1: Pa tud v tiskanih knjigah so tiskovne napake.

REŽISERKA: Mene recimo moti, ker se mi zdi, da hoče bit realistično, ampak ni. Dvomim, da se nekdo res tak pogovarja. Ful je tko.. ne glede na to, kje sta, ena pove neko informacija in druga vse o tej informaciji nazaj in pol ta prva spet vse o tej informaciji nazaj... Ni nekega žmohta v tem smislu, če se hoče skidat neko realistično upodabljanje. Hkrati pa vsebina hoče bit ful realistična.

AVTORICA: Vidi se, to kar sem prej rekla, da mi je tuje na njej vse. S.p. ma, digitalni marketing dela in mama je.

REŽISERKA: Sej tu je še ful prostora, da bi šla še bolj peglat s temi monologi. Da govori, govori, govori in je nek asociativni tok. Tko k ti včasih, ko govoriš pa govoriš.

K.G.1: Pa saj to pride ven.

UREDNIK: Men je drugač ta pogovorni jezik ful zajebana stvar v tekstih. Zdaj, ko sem bral, sem kr mal avtomatsko trollal to Patricijo. Zdi se mi ful težko pisat nek pogovorni jezik, ker je treba ujet to, da ni knjižen, ampak da ne trollaš. Ne smeš ful krajšat besed, težko je neko ravnovesje najt. Pa kaj to nardi za nek karakter.

AVTORICA: Pri njej mam napisano tud to, da je ne vidim več kot kadilke, ker one so si vse ful podobne po karakterju. Česar kasneje nisem znala več rešit in sem dopisala epilog, v katerem povejo avtorci, kaj jih moti. In če bi naštela tri lastnosti, vi pa bi morali uganit katero opisujem, bi lahko govorila o katerikoli ali o vseh.

REŽISERKA: Ja, ta je ful podobna Leni.

AVTORICA: Vse so si ful podobne, podoben dialekt majo, vse očitno ful kadijo.

SCENOGRAFINJA: In pijejo kavo.

AVTORICA: To je v bistvu to, kar njih definira kot karakterje.

Režiserka nadaljuje z branjem:

ELIZA: Vedno bolj razumem ženske, ki se odločijo ne met službe in bit gospodinje in mame, res. Jaz bi isto nardila, če bi mela dovolj keša. Ker zdaj pa delam 8 ur, potem pa je treba po otroke, pa skuhat nekaj zdravega, ker instant lazanja ni dovolj dobra in če to zvejo v vrtcu, bom morala spet na razgovor in prisegat, da jim tega ne dajem vsak dan. Potem pa spucat pa se igrat s tamalimi pa vzpodbujat njihov razvoj in igrat z njimi milijon športov. Potem pa počasi spat in vsak dan isto. Mislim, saj mi valda mož pomaga, ampak jaz res rabim kak urco tišine. Tak da ponoči, ko oni spijo, jaz v tišini sedim na balkonu zadekana, da se vsaj malo zberem.

AVTORICA: Pri tej repliki sem mela ene tri cringe momente. Ne razumem zakaj mora bit sploh mama, zakaj ne more met sam kariere al pa sam bit gospodinje, zakaj ji mož pomaga z otroki, saj so tud njegovi?

REŽISERKA: Se mi zdi, da je htela to pa to povedat. Da je kot monolog. Tko ne govoriš u lajfu nikol.

K.G.1: Pa tašča bi bolj težila okrog mikrovalovke, kot vrtec.

AVTORICA: Vidiš, se vidi, da mi manjka ta izkušnja.

K.G.1: Jaz sem to prebrala na nekem forumu.

IGRALKA: Men je ta replika strašno razlagalna. Pač onidve kot prjatlcı verjetno vesta druga o drugi že ful stvari. Tako da naslovník verjetno ni prjatlcı, ampak tvoj bralec. Se mi pa zdi, da se to da preko drugih sredstev. Je pa to itak ful zajeban. To so neke take stvari, ki se mi zdi, da bi v uprizoritvi šle ven, ker ti ponuja, da to lahko igralsko oddelaš.

AVTORICA: Po drugi strani se pa tud sprašujem, kolkokrat maš ene te iste pogovore z enimi te istimi ljudmi. Ali pa koliko je to družben problem, da se ne poslušamo. Kolkokrat gre recimo nekdo z agendo, kaj bo povedal in nima veze, kaj sogovornik odgovarja.

REŽISERKA: Ampak tle so ful strukturirane, da gre z a na b na c na d. Tko pa nikel v življenju ne govoriš.

IGRALKA: A pičimo dalje? *Piči dalje.*

PATRICIJA: Ej meni je res to delo od doma idealno. Saj sem vmes razmišljala, da bi si omislila neko pisarno nekje, tolko pač da nimam pisarne na kavču al pa v jedilnici. Ampak ne samo, da bi to bil kr strošek, pa ne vem, če bi mi finančno zneslo skupaj s kreditom in vsem, ampak mi dejansko dopoldne ful paše met mir in tišino. Pač prav to tišino, ki jo mam na vasi. Včasih mi je blo ful čudno bit brez glasbe, na faksu se recimo nikoli nisem mogla v knjižnici učít zares, ker me je spominjalo na mrtvašnico. Ampak zdaj pa prav niti enega glasu nočem slišat, nobenega radia, nobene glasbe, ničesar. Preveč je, res. Ker ko prideta tamala domov je potem skoz neko dretje, pa mož, pa risanke, pa Neca Falk... ne gre, res. Evo, zdaj pa sva že skoraj tukaj.

ELIZA: Ej kje točno sva to? Pomoje sem prvič tu..

PATRICIJA: Ma v bistvu ni to neka znana lokacija, ko sem bla mala, smo tu malo naprej živeli in sem si ta park zapomnila kot ful idiličnega. Vidiš to garažo z bršljanom? Tu sem si vedno govorila, da bi pa rada živela. Nič posebnega, vrstna hiša v predmestju, ampak se mi zdi tak...

Krohót vseh prisotnih.

UREDNIK: Sori, moral sem ga poudarít. *Še smeh vseh prisotnih, Ljubljánčani, ki se mučijo s Štajersčino, so pač vedno zabavni. Kaj češ. Potem Urednik nadaljuje z branjem.*

..varna. Nisem tega zdaj dobro povedala, lahko bi pač rekla, da je to en park, ki sem si ga zapomnila iz otroštva. No za kampanjo pa se mi zdi super, ker se vidi, da je družinsko naselje in da je mirno, ker sva sred dneva lahko na cesti in ni nikogar. Boš vidla. A si ga dala v prtljažnik?

ELIZA: Ja, čak, ga bom dala ven iz škatle. A opremo maš še kje al bova s telefonom?

PATRICIJA: Ne, kr s telefonom, ker mam vse aplikacije tud gor in bom lažje editala fotke pol. Pa en filmček bi tud posnela, tak čist kratek, ampak mogoče bo za uporabít. Mam pa tripod, tak da bova samo kot nastavli in potem ti stisneš gumb in je to to. Pri filmu pa bova isto nardili.

PATRICIJA in ELIZA postavita tripod in nanj telefon. Patricija nato demonstrira razne uporabe kolesa – kako je visok, če ga postavi pokončno, kje se dvigne sedež, kje se dvigne krmilo, kako balansirano je in kar samo stoji. Nosi ga z eno roko, nosi ga z drugo roko, ker je res lahko. Pa kje se lahko namontirajo pomožna kolesca, ki tudi pridejo zraven. Kakšno uro kasneje vse pospravita in se odpeljeta nazaj proti skladišču.

IGRALKA: Mal čútím odnos Avtorice do teh ljudi v didaskalijah.

PATRICIJA: Ja to kolo bom jaz zdaj vzela še domov, fotke pa ti bom poslala pomoje enkrat jutri, ko jih bom pregledala pa jih daš pol na spletno stran lahko. Čak, kdaj točno grejo ta kolesa v prodajo?

ELIZA: V ponedeljek, ko končamo s popusti pa začnemo kampanjo za božična darila. Itak bo največji naval zdaj, pa pol enkrat februarja, ko se bo bližala pomlad pa lepo vreme. Mislim realno bi jih lahko že takoj začeli prodajat, ampak smo septembra tak

začrtali letošnjo jesensko kampanjo... ker bi jih lahko zdaj recimo že basically razprodali.

REŽISERKA: To se mi tudi zdi ena taka replika, ki je čist random izbrana. Ne vem sploh kaj se dogaja. Pomoje nočeš gledat tega kar res delata? Ampak nič od tega nima veze s tem, kaj smo prej gledali. Ful random zgleda ta nabor.

AVTORICA: Ampak saj po tem, koliko sem jaz gledala njihove storyije, tak dejansko zgleda njihov dan. Najprej otroke v vrtec, potem je reklama za avtomat za kavo al pa Spar dostavo. Potem, ko pridejo otroci domov, pa so malo poganjalčki, malo kolesa.. Je pa tudi vprašanje, koliko od tega kar objavijo, je dejansko njihovo življenje, koliko pa je samo reklama. Ampak ja, kolikor sem jih gledala, je nabor njihov vsebin dejansko ful random. Sploh večji profili, ki majo nastavljene objave – ti nastaviš uro in dan- potem pa se zgodi kriza, kot recimo vojna Ukrajini. In potem maš promocija šminke, promocija šminke, promocija šminke, #ISTANDWITHUKRAINE, promocija šminke, promocija šminke,... Je pa res vprašanje, koliko je to uprizoritven prizor.

PATRICIJA: Ja ja, štekam. Ja kul pol, se slišiva jutri. Me zanima kak so ratale fotke.

ELIZA: Mene tudi. Ajde, lepo bodi.

PATRICIJA: Ajdi, drž se.

ELIZA: Čau.

Patricija sede v avto in se odpelje nazaj proti domu. Ko pride domov, si ponovno pripravi kavo, odpre računalnik, pregleda mejle in na telefonu začne gledat fotografije, ki so nastale. Vsako, ki ji je všeč označi in premakne v ločeno mapo. Ko vse pregleda, naredi še nekaj dodatnega materiala – snema zaslon, poln fotografij, ki se med sabo minimalno razlikujejo. Vklupi kamero na telefonu in jo usmeri proti sebi:

PATRICIJA: Čau! Evo jaz sem spet doma in urejam fotke za en super nov izdelek, ki ga boste kmalu lahko nabavli. Čez par urc boste na mojem profilu že zvedli zakaj gre in kaj se meni zdijo največji plusi in zakaj bi rekla, da je nakup nujen. Vmes pa valda pijem kavo, ker brez tega pač ne gre, saj veste kako je, ko si v gužvi.

Patricija sede na kavč in na telefonu ureja slike. To traja kar nekaj časa, saj mora za vsako sliko posebej izbrati presete, različne barvne kontraste, svetlobo, sence. Potem izpiše še par primernih opisov za slike, kot recimo »Preden sem imela otroke sem si rekla, da moji pa že ne bodo imeli izpadov v javnosti, zdaj pa se mi to zdi dobra šala. Ampak s tem kolesom bo otrok prej doma in lahko kričal diskretno.« ali pa »Za vsako lepo fotografijo, ki nastane doma, je mama, ki v en kot skriva vse nepospravljene igrače. Zato jaz raje objavljam izdelke za aktivnosti na prostem.«

Ko konča, se obuje, vzame kolo, ga priveže na otroški sedež, ki ga ima na svojem kolesu in odkolesari proti vrtcu, kjer se počasi in vztrajno nabirajo starši in čakajo svoje otroke. Patricija najprej priklene svoje kolo, potem pa iz sedeža vzame še otroško kolo in ga odloži poleg sebe. Na telefonu vključi kamero:

PATRICIJA: No, pa da vidimo. Pomežikne v kamero in jo izklopi.

Otroci začnejo kapljat iz vrtca. Nekje na sredini pritečeta tudi Patricijina dvojčka, ki se nemudoma začneta navduševati nad kolesom. Patricija enega od njiju posede na sedež na kolesu, drugi pa se vozi z novim kolesom. Ko so nekje na polovici poti do doma se ustavijo, otroka pa po nekaj pregovarjanja le zamenjata svoji poziciji.

REŽISERKA: Kak maš pa odnos do otrok v drami? Sploh malih otrok?

AVTORICA: Sam ta ma otroke.

REŽISERKA: Ne, nasplošno. Ker obviously ne igrajo tok mejhni otroci.

AVTORICA: Ja, ne vem. Zdi se mi malo vprašljivo.

REŽISERKA: Ker to je vedno težko.

AVTORICA: Ne zdi se mi nujno, no, da otroci na odru. Istočasno pa me ful moti, če se odrasli delajo, da so otroci. Idealno bi se mi zdelo, da je to neka polnoletna oseba, ki govori kot normalen človek. Se ne pači, se ne dela, da je nižji kot je. Vseeno je gledališče tud prostor fikcije, vsaj za ta čas, kolikor ga gledamo in če pride Marko Mandić na oder in igra Otroka 1 in se vozi s tem kolesom, mi je ok. Ne vem, kaj si pa ostali mislite o tem?

K.G.1: Men se zdi to čist legit.

IGRALKA: Mandić na kolesu?

K.G.1: Mislim.. kar se mene tiče, je lahko tud Hens. Vseeno je. Ni point v tem, da vidim otroka pred sabo.

KRITIK, ČLAN PREJŠNJE ŽIRIJE ZA GRUMOVO NAGRADO: Men bi se zdelo in Mandića in Henigmana škoda, da bi se tam en krog s peciklom peljala.

K.G.1: Mah men se pa zdi, da je vsaka vloga vredna.

KRITIK, ČLAN PREJŠNJE ŽIRIJE ZA GRUMOVO NAGRADO: Ok...

AVTORICA: Saj sta že igrala kdaj kake stataže, pa ne pravim, da morata samo Otroka 1 pa Poštarja 3 igrat za vse večne čase...

IGRALKA: Iskreno, bi pomoje znala ta otroka v uprizoritvi letet ven.

AVTORICA: Jaz nimam s tem problema, ker se tud sprašujem, če si ti model za nekaj in v tem oglasu maš pet otrok... A morajo bit to nujno tvoji otroci? Tud to je prostor fikcije. In tu je tud vprašanje, a morajo ti otroci nujno bit njeni.

K.G.1: Ej, jaz mam še eno vprašanje. Jaz mam že skoz filing, da je ona v tem prostoru sama. Da vsi ti drugi ljudje so tam za vrati, sploh jih ni. Ona je skoz sama. Kvečjemu je mogoče kak glas, ki pove, da izvleče telefon. Čeprav je to dupliranje momenta, ampak kvazi daje vrednost. Men se to vse zdi uprizorljivo. Je pa tud res, da jaz ne maram v gledališču gledat realnosti. Absurdno, ajde.

REŽISERKA: Meni je isto edino potencialno zanimivo delat neko diskrepanco med tem, kaj se zares dogaja in med tem njenim svetom. Nisem pa še čist sure, kak odnos maš ti v drami, kolk se to zares ločuje, kolk je prisotna neka internetna realnost...

AVTORICA: Saj men se realno ne zdi pomembno, kak sem si jaz kaj zamislila, ampak kaj komunicira z vami.

REŽISERKA: Ja, saj mislim, kaj je napisano not v tekstu.

SCENOGRAFINJA: Men tud, v bistvu mi vse deluje kot neko stanje.

Berejo dalje.

PATRICIJA: Čakaj, čakaj.. Daj, vozi se malo okoli mene pa povej, kak je občutek. *Izvleče telefon.* Wau, glejte to brzino! Kako ti je? A je težek za vozit?

OTROK 1: Ne, okej je.

PATRICIJA: Daj še zdaj naredi en krog, da vidimo kak se obrača!

Otrok uboga in naredi tri majhne kroge.

OTROK 2: Lahko zdaj jaz?

Otroka se zamenjata in sedaj se s kolesom vozi drugi otrok.

PATRICIJA: Kako pa je tebi?

OTROK 2: Meni je tudi fajn. Mami, glej kako hitro zabrezam!

PATRICIJA: Noro, res takoj prime. Torej to kolo sta požegnala tud otroka, tako da ne izpolnjuje samo kriterijev za starše, torej ali se zloži, koliko prostora zavzame v avtu, ampak je prijazen tudi za otroke. Res ni težek, otroka bosta komot z njim rastla, zloži se prej ko v treh minutah in super je za vozit, lejte to zabavo.

Otroka se začneta prerivati okoli kolesa, saj se oba želita voziti z njim.

PATRICIJA: Ok, zdaj pa moram it pomirit to navdušenje! #dvoreznimeč

Ejta vidva, vsak se vozi 15 minut in potem zamenjata, ok? Drugi pa se pelje pri meni, lahko pa gre tud peš. Smo?

AVTORICA: Zdaj, ko si to tak po štajersko prebrala, točno vidim ta prizor pod Pekrsko gorco.

IGRALKA: Ja v bistvu se ti je zgodilo točno to, kar se vsem Štajercem, ki se preselijo v Ljubljano – ful je nekonsistentno. Mal je štajersko, mal ne.

AVTORICA: Očitno pa tud ne živijo ful blizu do vrtca, če so uspeli stestirat že poganjalčke oziroma kolesa, zdaj pa se bo še vsak 15 minut vozil... To je ene 40 minut vse skup.

Najprej sledi minuta kašljanja, vendarle je prehodno obdobje, nato nadaljujejo z branjem.

Pospravi telefon in odpravijo se proti domu – en na kolesu, en peš, ona pa ob kolesu.

Ko pridejo domov, je najprej klasična rutina – sezuvanje, preoblačenje v oblačila za igro, otroka gresta na dvorišče in Patricija kuha kosilo. Vedno je gosta zelenjavna juha, teh skuha za vnaprej čez vikende, da jih potem samo odmrzne. Med tem, ko se juha odtaja, se pečica segreva, Patricija pa reže zelenjavo: krompir, brstični ohrovt, korenček. Minimalno jih polije z olivnim oljem, narahlo soli in za konec posipa še z naribanim sirom in mešanimi semeni. V sekundi, ko vse skupaj spravi v pečico, se vrata odprejo in skozi njih stopi Patricijin mož. Patricija za oba z možem pripravi kavo – on pije macchiato – in skupaj gresta ven v letno kuhinjo gledat, kako se otroka igrata s psom. Patricije ne skrbi, da bi se kosilo zažgalo, zelenjava mora biti v pečici vsaj pol ure, da se sir dovolj raztopi, juha pa je na minimalnem ognju. Sploh pa imajo po celi hiši požarne alarme in če bi se slučajno zgodilo, da bi bil njen občutek za čas po vseh teh letih kuhanja napačen, bi alarm začel tuliti in bi tekla noter izklopit štedilnik. Ampak to je res popolnoma nerealističen, malodane katastrofičen scenarij. Patricija in njen mož se pogovarjata o njunem dnevu – Patricija poroča o tem, kak hit je kolo, njen mož pa ji pripoveduje o sestanku, ki ga je imel v službi. Nek sodelavec, ki ima ženo na bolniški zaradi covid, je rekel, da on ne čuti potrebe, da bi ostal doma, ker potem ne bo uspel toliko narediti za službo. Oba se zgražata in oba prižgeta cigareto. Potem se smejita otrokoma, kako se igrata s psom, ki tekmujeta, kdo bo prvi, pes pa se istočasno z njima lovi, ju na vsake toliko počaka in potem spet teče. Ko pokadita, gresta noter – on se gre preoblečt in pripravi mizo, ona pa še malo meša juho in pospravi posodo v pomivalni stroj. Če sproti pospravljaš, malodane konstantno ohranjaš nek zmeren nivo higiene in samo enkrat na teden (ok, če imaš psa, potem večkrat), posešaš in pomiješ tla. Ampak to je pa praktično to. Ko Patricija v juho daje še zadnje sestavine, njen mož otroka pošlje v kopalnico umit roke in ju pripelje k mizi ter za vse pripravi pijačo, topel čaj, saj sladke pijače otroke nasitijo, tople vode ne pijeta, mrzla voda ob kosilu pa upočasnjuje prebavo. Patricija postreže kosilo in začnejo jest. Kot v vsaki družini z dvema majhnima otrokoma, starša velikokrat povesta, da se naj ne zmrdujeta, da naj popihata juho, da se ne popečeta, da naj popihata čaj in tako naprej...

UREDNIK: Ej, zakaj pa je tok poudarka na tem prehranjevanju? Najprej juha, potem ta brstični ohrovt.. Ful je poudarka na tem in ne vem zakaj.

REŽISERKA: Mene je pa mal spomnilo na to bernhardsko peglanje o enem dogodku.

UREDNIK: Ja, ampak pol maš sam nevem, čebula, ki se je pekla. On fiksira na eno stvar in jo ironizira.

AVTORICA: Pomoje malo izvira iz tega, da sem zdi, da je zdravo prehranjevanje v zadnjem času postalo ful bolj pomembno. Ne samo znotraj družine, tud nasploh. Al pa samo jaz naletavam na take vsebine. Malo pa zato, ker mam tud jaz rada brstični ohrovt in si tud jaz juhe čez vikend zamrznem za cel teden. Je pa tud res, da sem se s pisanjem nje najbolj mučla, ful nisem vedla, kaj naj počne, kaka stališča ma do sveta, sem pa hotela, da mi je manj podobna, kot ostale. Tak da na koncu sem kr palamudla, kaj bi ona počela.

KRITIK, ČLAN PREJŠNJE ŽIRIJE ZA GRUMOVO NAGRADO: Ampak a mora? Zakaj je ne spoznamo v okvirih njenega posla, zakaj ne reče »evo, to je pa ta juha, ki sem jo zadnjič propagirala v sodelovanju z zelenjavarjem«. Mislim, da bi blo boljše, če bi ble stvari bolj vključene v njeno življenje, ampak ne skoz opis, ampak skoz njeno početje. Namest, da bi karakter opisoval, bi ga moral spoznavat skoz posnemanje. In kje so pravzaprav tiste anomalije in posebnosti, očitno rada zauga po stanovanju in zdravo kuha. Al kaj je to, kar jo v temelju zaznamuje.

K.G.1 se obleče in odpravi iz tribune. Lepo se imejte ljudje, srečno. In odide.

UREDNIK: Ker juha je men recimo ful nekaj domačijskega. Topla bo, vsi se bomo pozdravl in bomo veseli. Prav ta stara fora. Bolj neki v smislu »a, zdaj bom pa juho skuhala za moža«. Ne razumem, a s to situacije, v katerih se izgradi nek lik. Ker so dost različne situacije in bi se lahko tak čuden lik napravil iz tega.

IGRALKA: Jaz se strinjam, malo se strinjam z gospodom...

KRITIK, ČLAN PREJŠNJE KOMISIJE ZA GRUMOVO NAGRADO: S tovarišem.

UREDNIK: Z gospodom tovarišem.

IGRALKA: No, se strinjam z gospodom tovarišem, ker če te prav razumem, si hotela, da se ona ful z neko zdravo prehrano ukvarja... ampak točno ta jed, ki jo dela, je tok nespecifična. Meni kot bralki, bi mi blo zanimivo, če bi delala ne vem, kale salad z nekimi semeni...

KRITIK, ČLAN PREJŠNJE KOMISIJE ZA GRUMOVO NAGRADO: To, kar Luka Novak kuha na televiziji.

IGRALKA: Ja, to. Ker vem, da te punce na Instagramu dostkrat fotografirajo to hrano in je cel nek kulinarčni dogodek. Ta pa del dost obično jed, ki jo lahko naredi tud en študent.

AVTORICA: Ampak.. ker ona je mal overbearing. In ona ma dva malčka. Kolko maš potem časa, se ukvarjat s pripravo nekih ful kompleksnih jedi.

IGRALKA: Njen job je biti influencerka in biti mama. Ona je iz tega nardila brand. To bo zdaj totalno posploševanje, niso vse enake, ampak njen brand je bit super mama. In take mame majo ponavadi tud meal prepping. No, sej loh je pa tud ta »nisem mela časa vlog«. Ampak nima veze, mene v resnici v didaskaliji malo zmoti je, da ma isti jezik kot naš lik. Pač didaskalija ima isti jezik in bi si želela, da je to mal ločeno. Čist jezikovno. Ker v bistvu stavki so na enak način pisani, tud s tem mešanim jezikom, enako kot govori lik. In bi si želela, da ne bi blo eno. Ker didaskalija postane potem kot da bi jo Patricija govorila. A je bil to namen?

AVTORICA: Mislim, malo ja. Ker sem se hotela igrat s tem, da so ene didaskalije ful opisne, ene bolj kot tok zavesti. In potem ko se dela predstava, greš skoz tekst in mamo opcije, kaj od didaskalije gre iz kurzive in postane replika, kaj se črta, ipd. Verjamem pa, da je težko sledit.

IGRALKA: Jaz tud ful čutim tvoj odnos. Ne vem al zato, ker mi to v živo razlagaš, ampak čutim, to je moja domneva, da so avtorici influencerke tuje in ne pretirano ljube. Pa bi si v resnici želela kot bralka... da mogoče mi ta behind scenes. Pa tud nekaj simpatije. Ampak mogoče.

AVTORICA: Ampak how do I know behind the scenes, če je behind the scenes.

IGRALKA: You meet them. Greš na teren in jih spoznaš.

KRITIK, ČLAN PREJŠNJE ŽIRIJE ZA GRUMOVO NAGRADO: Avtor vse ve, če hoče.

AVTORICA: Ja ampak nočem bit ta avtor.

IGRALKA: No, pa tu Youtube videi za behind the scenes so.

AVTORICA: A smo ready za nadaljevanje...

REŽISERKA: Jaz sem se zgubila v tej repliki..

UREDNIK: Daj kr od začetka.

Smeh. Režiserka najde kje je ostala in nadaljuje:

Po kosilu se otroka še malo igrata noter, res imata rada lego kocke. Patricija sedi na kavču in pije že četrto, ampak ne zadnjo, kavo tega dne. V naročju ima računalnik in

kljuka stvari, ki jih je naredila. Kolo je stestirano in pofotkano, materiala ima za 5 objav. Fotografije je poslala dalje, na aplikaciji je nastavila dve objavi za naslednji dan dopoldne. Takrat je namreč drugi prime time za objave na socialnih omrežjih, največjo videnost dobijo pozno popoldanske objave, ampak takrat je že prepozno, da bi kdo še v trgovino izbirat kolo, moraš že prej čez dan opozoriti, da je nov izdelek in da se ljudje tako zorganizirajo, da gredo popoldne na poti iz službe po nakupih. To je torej to, najnujnejše stvari je opravila. Malo še posedi na kavču, vmes naredi par fotografij kako počiva, kakšno uro po kosilu pa se družina odpravi na sprehod, da bosta otroka, pa tudi pes, res spali čez noč. Na sprehod gredo čez polje do gozda. Megla se je že spustila, kuža teka naokoli, voha po grmovjih in prinaša palico, ki mu jo izmenično mečeta otroka. Patricija posname par utrinkov #familyfun.

Ko pridejo domov, je že tema. Otroka gresta takoj v kopalnico, kopel jima pripravi Patricija, mož pa v kleti umije psa. Vsi skupaj pogledajo eno epizodo Pujse Pepe in eno epizodo Tačk na patrolji – vsak od otrok si lahko izbere eno risanko na dan. Patricija in njen mož se izmenjujeta pri uspavanju otrok. Danes je na vrsti ona. Prebere jima dve pravljici, ju pokrije, poboža in potem ugasne luč in se pridruži možu na kavču.

REŽISERKA: Zakaj pa si se odločila, da to celo sekvenco daš v didaskalije? Ker maš noter cel prizor. Onadva zunaj kadita, se pogovarjata o tem in tem, ni pa pač prizor. Kaj je kod? Da gre to v didaskalijo, ni pa prov prizor?

AVTORICA: Ful me je tud zanimalo, zakaj se odločiš. Kar sem prej odgovarjala, se da aplicirat tu. Kaj postane nek story, ki se ga snema oziroma uprizarja, kaj se spremeni v repliko, kaj pa ostane didaskalija. Nimam pa nekega specifičnega koda.

REŽISERKA: Ker to je res ful specifična odločitev.

AVTORICA: Zanimalo me je, kak dolgo je didaskalija lahko didaskalija, preden postane kratka zgodba.

REŽISERKA: Ja, ampak prej maš recimo to Elizo in se vozita v avtu... in maš tukaj čist drug format.

AVTORICA: Ja, res je. Ne vem zakaj. Štekan, kaj sprašuješ. Mogoče se nisem spomnila tega, mogoče sem hotela še en ženski lik ufurat. Mogoče pa tud ne. Sem se pa ful mučila s to Patricijo, res sem kr tavalala. Nisem je hotela nardit žrtev njenega dela, kot so recimo ostale, da je malce bolj emancipirana.. ma sicer probleme na drugih področjih..

IGRALKA: Če nisi vedla kaj z njo počet, al pa da ti ni bla blizu, kako pa potem ta odločitev, da vseeno spišeš o njej cel prizor?

AVTORICA: Ker sem se začela z njo mučit, ko sem bla na polovici. Najprej se mi je na papirju mislila, da je to ful obvious in preprosta odločitev. Ker sem mela cel concept že, tak da sem njo nekaj časa pustila in šla pisat zadnji del, potem pa sem se odločila ta prizor reševat z epilogom. Sem pa res hotela met eno žensko, ki bi v odnosu do dela, izstopala od drugih in hotela sem met eno, kjer vidimo več družinskega življenja. Čeprav glede na to, da ona to monetizira, vprašanje, koliko je to sploh družinsko življenje, koliko pa je dejanska služba. Pa malo sem hotela tud nek izziv za sebe in potem tud za nekega režisrja_ko, nekega intelektualca, kako gleda to Patricijo, ki pije kavo in dela gife in se sprašuje, kaj z njo na odru.

REŽISERKA: So far mam jaz tud neko asociacijo na Black Mirror. Brez sci-fija. Ful je izpraznjeno, moderno, ona nima nekega karakterja, tud ta Eliza ne, oziroma mata isti karakter. Ne vem. Ful bi blo tud zanimivo, kaj bi se zgodilo, če bi vse bla ena didaskalija. A bi bil to še sploh dramski tekst. Po moje mi ne bi blo ful drugač. Kot da je tam nek screensaver in se to neodvisno od tega dogaja.

AVTORICA: Saj to, da pri nobeni ni dramskega dogodka, je bla moja odločitev. In sprašujem se tud, a to mora bit nujno dramatikova odločitev? Zakaj to ni režiserjeva?

REŽISERKA: Saj ne vem, če bi potem bla še vedno drama al bi postala kratka zgodba.

UREDNIK: Kaj bi blo tebi ljubše?

REŽISERKA: Ne vem, sej pravim. Ni mi tko neki ful avtentičnega, da ona spregovori. Dobim kontekst, informacije, ne pa njenega.... Lajfa.

AVTORICA: Ampak bi vi za svoja življenja rekli, da mammo vsak da v službi ful avtentičen? Da mammo do čisto vsakega projekta, razpisa, predstave ful avtentičen odnos?

REŽISERKA: Ampak to je stvar pisanja. Ti lahko maš nek čist običn dogodek, lahko nekdo pobere smet in je to ful avtentično. Pomoje to ni stvar tega, kar si vprašala. Mislim, da je tud odločitev, da je jezik ful izpraznjen. Ne v smislu tega kaj dela.

UREDNIK: Mogoče res. Mogoče bi blo res ful zanimivo, če bi blo vse didaskalija, ker ne čutim potrebe, da ti liki nekaj izgovorijo. Kr bi tud čudno izpadlo, da je kr nek pogovor. Vsaj takrat, ko začne snemat, da je sam to replika. Je pa zanimivo kaj vse lahko daš v didaskalije. To neavtentičnost, dolgčas, lahko ful prikažeš s tem, kaj se dogaja. Potem pa ful excitement, ker delamo vlog. Tko, ideja, ne vem. Mogoče tud ni dobra.

Berejo dalje.

PATRICIJA: Kaj kaj pravijo pri poročilih?

MOŽ: Eh... da to ni bila korupcija, ampak dobro in pošteno opravljeno delo.

PATRICIJA: Lol, ok. Pa komu še to lažejo?

MOŽ: Kaj pa vem, tem zaverovanim volilcem. Oni jim itak verjemajo no matter what.

PATRICIJA: A bova pol gledala nek film al serijo?

MOŽ: Hm. U, lahko pogledava The Crown, tam je en del malo manj kot eno uro.. Ker če danes začneva gledat Normal People, ne bova šla spat. Sestra mi je rekla, da si je mislila, da bo gledala po dva dela na dan, ampak so dolgi pol ure in potem je ob pol 4 zjutraj gledala predzadnji del.

PATRICIJA: Pol štiri zjutraj je dve uri preden se vsaj en od tamalih dveh zbudi, tako da ne hvala. Dajva pol The Crown, a v tej sezoni že pokažejo Diano?

MOŽ: Ja, pa Thatcher tud. Ta osemdeseta so bila kr burna za kraljevo družino.

IGRALKA: No, ampak ta replika »Pol štiri zjutraj je dve uri preden se vsaj en od tamalih dveh zbudi...« to je replika, ki je nikol ne bi povedala svojmu možu.

KRITIK, ČLAN PREJŠNJE KOMISIJE ZA GRUMOVO NAGRADO: To starši ne govorijo en z drugim. Ker vejo, to je njihova vsakdanja rutina.

AVTORICA: Pa to vejo vsi očetje?

UREDNIK: Večina jih je slabih in ne! *Smeh.*

KRITIK, ČLAN PREJŠNJE KOMISIJE ZA GRUMOVO NAGRADO: Očetje, ki so se ob televizijskem programu pripravljani pogovarjat, to vejo.

AVTORICA: Potem pa mogoče moškimi delam krivico, se opravičujem.

IGRALKA: Ampak gre za to, da je ful razlagalno napisano. Ker bi blo dovolj, da reče »tamali se bo zbudil«.. ker je preveč »če slučajno ne veš...«. Zdi se mi, da ta replika ni namenjena možu.

UREDNIK: Ta stavk mi je pa vseen dost hud – »Ta osemdeseta so bila kr burna za kraljevo družino«. Ful bi rad to vidu, da na kavču začneta »faak, osemdeseta«.

IGRALKA: Zlo na mestu replika. Sem pogledala novo sezono... devetdeseta – še bolj heavy.

Berejo dalje.

PATRICIJA: Komaj čakam, da vidim kostume ej. Ta igralka je pa ista ko Diana, ista, majkemi.

MOŽ: A bova kokice?

PATRICIJE: Bog ne daj, da tamaladva zavohata hrano, se bosta spomnila da imata še 40 opravkov danes.

MOŽ: Čokolado mammo! To bova. Gre v kuhinjo do kabineta s prigrizki in se vrne s čokolado z lešniki.

PATRICIJA: Evo, jaz pa sem nastavla na prvi del. Pridi, no! Joj, daj še nekaj za pit prnesi, plis. Vodo bi, razen če boš ti kaj drugega pil, pol bom jaz isto, če ne pa samo vodo.

MOŽ: Bova samo vodo danes, al bi ti vino?

IGRALKA: Ful maš s hrano in pijačo v tem delu.

AVTORICA: Kaj naj rečem, bil je covid, bla sem zaprta na periferiji, dost druga se mi ni dogajalo.

IGRALKA se začne krohotat.

REŽISERKA: A loh daš tle didaskalijo »ekscentričen smeh«?

Ekscentričen smeh. Po nekaj časa nadaljujejo.

PATRICIJA: Ne vem... mogoče bi, ja. Daj prnesi en deci, pa si ga razdeliva, če nama ne bo kul.

UREDNIK: En deci razdelit, come on. Vendarle smo Slovenci.

AVTORICA: Če že ne Štajerci, kar še vedno ni ziher.

Nadaljujejo.

MOŽ: Evo evo. Na vodo, na vino, daj me malo pokrij po nogah, plis....

Smeh.

UREDNIK: Pa daj no, kaj je to za ena replika.

Še več smeha.

AVTORICA: Fak, meni je najbolj zanimivo spoznanje tega tedna, da za ful replik rečete »noben tak ne govori«, ampak jaz se skoz tak odzivam, skoz tak govorim, skoz dajem taka navodila.

Ponovno smeh.

UREDNIK: Meni je ta stavk super, ful mi pove o možu.

Nadaljuje z branjem.

...Hvala. Sva? Sva.

Ej ta kraljica pa zgleda malo nesigurno na konju, a?

PATRICIJA: Ne vem, če je nesigurna zarad konja... pomoje bolj zarad IRE.

MOŽ: No, ampak v vsakem primeru ne sme delovat prestrašeno, državo mora vodit nekdo, ki je odločen.

Vidiš, zdaj ko pa Charlesu izbirajo ženo, pa je že malo bolj angažirana.

IGRALKA: Ej zakaj pa mož nima imena?

AVTORICA: Hm. V bistvu nihče v celi drami, razen protagonistk in te frendice nima imena, vsi so tipizirani. Tako da boljše vprašanje je, zakaj ima frendica ime.

Smeh.

AVTORICA: Ampak na nobeno ne znam odgovorit. *Nadaljujejo z branjem.*

PATRICIJA: Ja kdo pa se ne bi rajši pogovarjal o poroki kot o vojni?

MOŽ: Pššt, no. Čakaj, kaj? A to je Diana? A ni bla ona bulimična?

PATRICIJA: Ja?

MOŽ: Ja tu njene noge ne zgledajo ful suhe, no...Ja glej jo, ona ga prav zasleduje. Svoji starejši sestri je ukradla tipa. In pol je bla Diana žrtev..

PATRICIJA: Ja pa saj je tud Charles mel možnost izbire med obema sestrama, no.

MOŽ: Ja a ne obstaja nek girl code?

Zakaj pa Thatcherco tak zateguje v ličnicah? Kot da bi jo nek krč..

PATRICIJA: Tak pač igra, saj je samo serija, no.

Izraz »tak« je že tolikokrat uporabljen, da se ob vsaki vnovični rabi avtomatsko začne vsesplošni krohot.

AVTORICA: Majkemi, da poznam tud druge besede.

MOŽ: Pa glej jo, cela sitna je skoz. A se ne zna nasmehnit?

Ta kraljica se pa obnaša kot da je to vse en hec. Kak...

Enaka usoda kot izraz »tak« doleti tudi besedo »kak«. Trudijo se brat med smehom, ampak ne uspeva.

...je poskočna, skoz se nehaj nasmiha...

UREDNIK: Ful si predstavljam neko gasilsko veselico.

AVRORICA: To be fair, Olivia Coleman je res igrala poskočno kraljico. Ajde, zberimo se in dokončajmo to.

...Joj daj no, pa ne more se igrat sestave parlamenta kot igro, no! Ona sploh ne jemlje politike resno!

PATRICIJA: Pa saj to ne vpliva na nikogar, midva se tud igrava kamen-papir-škarje, kdo bo kuhal čez vikend.

MOŽ: Tega pa res ne moreš primerjat, no.

PATRICIJA: V bistvu res ne, pri nama poraženec dejansko nosi posledice in skuha. Če kraljica slabo predvidi ministre, pa se ne zgodi nič.

MOŽ: Nehaj tolko govorit, da lahko gledam, no.

PATRICIJA do konca spije vino in odloži kozarec na tla. Tam nekje okoli 25. minute oba spita na kavču. Epizoda se odvrti do konca. Zbudita se ob prižganem televizorju kakšni dve, mogoče tri ali štiri ure kasneje. Tiho ugasneta TV, luči, si na hitro umijeta zobe in se odpravita spat. Če bosta imela srečo, je pred njima še skoraj 6 ur spanca.

AVTORICA: Ali imamo kakšne zaključne misli s strani publike in izvajalcev?

KRITIK, ČLAN PREJŠNJE KOMISIJE ZA GRUMOVO NAGRADO: Pomoje bi morala kej družga gledat, da se ne bi vidl, da se vidi, da živita v zmoti, da Kraljica imenuje ministre v Angliji, ker jih ne.

AVTORICA: Ampak saj piše, da se nič ne zgodi, če jih narobe predvidi.

KRITIK, ČLAN PREJŠNJE KOMISIJE ZA GRUMOVO NAGRADO: To ni stvar predvidevanja, ampak stvar premierja.

AVTORICA: Seveda, ampak onadva gledata serijo, v kateri kraljica za hec napove, kdo bi lahko bil minister. In o tem se pogovarjata. Ne pa o ne-ustavi Združenega kraljestva.

KRITIK, ČLAN PREJŠNJE KOMISIJE ZA GRUMOVO NAGRADO: Tko ignorantsko to prikaže... nek tračarski nivo spremljanja angleške politike. Kdo je poskočen, kdo je navihan... Glede na to, da mož, kolko razumem, dela v političnem pr-ju, marketingu.

REŽISERKA: V neki firmi dela.

AVTORICA: V firmi dela, ja.

KRITIK, ČLAN PREJŠNJE KOMISIJE ZA GRUMOVO NAGRADO: V oglaševalski firmi, ja. No, bilo bi za pričakovat, da bo mal bolj poznal politično ozadnje, tle pa se obnašata kot dve teenagerke, dve šestnajletnice, ki gledata bodoči kraljico pa princeso Diano.

AVTORICA: Ampak saj to počneta.

KRITIK, ČLAN PREJŠNJE KOMISIJE ZA GRUMOVO NAGRADO: Ne vem, nisem nikol gledal takih serij, tko da ne vem, kaj se ljudje pogovarjajo vmes.

AVTORICA: Sama sem gledala omenjeno serijo, sicer sama, ampak na primer to, da on negativno komentira samo ženske like in da kontrira čisto vsemu, kar reče njegova žena, vas pa ni zmotlo?

KRITIK, ČLAN PREJŠNJE KOMISIJE ZA GRUMOVO NAGRADO: To se mi zdi pa čist normalno pri zakoncih, ki se kregajo kdo bo čez vikende kuhal, da so v odnosih skoz tenzijski.

REŽISERKA: Jaz tud nisem dojela, a sta si z možem blizu. Ker zgleda, kot da sta si. Nisem dojela, al sta si odtujena al sta si blizu. Nobene intime ni.

UREDNIK: Men pa ta zadnji prizor je tko malo.. klasičen slovenski. Jaz sem dobu filing, da sta srečna. On je kreten, ona pa ma rada kretena. Ne da podpiram to, ampak ne zdi se mi, da ful ne laufa. Čeprav mož bi si na koncu že zalsužil met ime.

AVTORICA: Lahko je Janez, če smo že pri tradicionalnih slovenskih parih.

Nekaj časa je tišina.

AVTORICA: Če nima nihče več nič za dodat, vas vabim na neformalni del druženja.
Aplavz, veseli vzkriki. Avtorica izklopi snemalnik. Odidejo iz dvorane.

V. FRIDA

DRAMSKE OSEBE:

Izvajalci:

Avtorica

Režiserka 1

Režiserka 2

Dramaturg/performer

Dramaturginja/dramatičarka

Urednik

K.G. 1

Publika:

Avtoriteta vseh avtoritet, Avtoričina mama²³

Dramski liki:

Frida

Hassam

Prodajalec kruha

Kadrovska

²³ V vlogi k.g. so člani publike, ki so gostje na dogodku, ampak tudi sodelujejo. So torej kot gostje.

Tribuna na Novi pošti, sobota, 19.11. 2022 ob 19.00. V dvorano skupaj vstopijo Izvajalci, člani publike in hostesa. Posedejo se na tribuno – Izvajalci ob robove tribune, publika pa med njih. Izvajalci imajo v rokah vsak svoj natisnjen izvod besedila Delo in deklica I-V: Drame tlačank. Na odru je velik bel rolo papirja, na katerega se projicira isto besedilo. Izvajalci bodo brali prvi prizor iz drame in ga sproti komentirali skupaj s publiko (vsaj upamo, da se bo publika vključila). Kdo ali kaj bere je že določeno, vsakemu pripada po ena replika naenkrat. Prav tako bodo Izvajalci prvič skupaj, prvič naglas in prvič sploh prebrali besedilo. Format dogodka je nekaj med Zborom za publiko, če bi le ta bil predstava in med prvo bralno vajo, če bi le ta bila javni dogodek. Avtorica vzame telefon in prižge snemalnik.

AVTORICA: Dobrodošli na zadnjem večeru v nizu participatornih bralnih uprizoritev. Imamo skupino bralcev, ki bo sproti komentirala, kaj se jim zdi zanimivo, kaj ne, kaj ima uprizoritveni potencial in kaj ne. Na platno se projicira besedilo, da ga lahko bere tudi publika, ki je prav tako vabljen k sprotnemu komentiranju. Hvala, da ste prišli in lahko začnemo.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA začne z branjem.

Frida, 32, je pisateljica. Prejela je že nekaj nagrad za svojo dramatiko, čeprav si ona bolj želi pisati kratko prozo. Tudi roman, ampak roman bolj zaradi statusa. Discipline, da bi napisala epski roman s 400 stranmi pač nima. In če je čisto iskrena, tudi vsebine ne. Zdaj se je odločila, da bo napisala novo dramo in jo poslala na en natečaj, toliko, da dobi nek feedback ali je to sploh komu zanimivo in jo kasneje razvijala na masterclassih po svetu. Ta drama bo popolna. Vključujoča in ravno prav družbeno kritična na ravni vsebine, ter inovativna v formatu in stilu.

Frida sedi za računalnikom. Pred seboj ima odprt, ampak zaenkrat še prazen wordov dokument, beležko, v katero si zapisuje ideje, strukturo in opombe. Ob sebi ima kavo, cedevito in pepelnik. Napisanih in res dobro razdelanih ima pet likov, za vsakega od njih ima izdelan credo.

REŽISERKA 1: CrEdo?

AVTORICA: CredO. Mislim, da mi manjka naglas na zadnjem o, ampak ga ne znam v wordu nardit.

DRAMATURG/PERFORMER: Aja, credO. Ja, potem pa rabiš naglas.

REŽISERKA 2: Pa cedevita je nova. Ostale so mele kavo in čike, ta ma pa ša cedevito.

REŽISERKA 1 nadaljuje.

O njih ve vse od dneva rojstva, najljubše jedi in barve. Pisala bo o nečem pomembnem, kot recimo o stanovanjski problematiki, vprašanju spola in razrednem boju, slednji je namreč neposredno povezan z vsemi drugimi družbenimi vprašanji. Manjka ji samo še situacija oziroma nek dogodek.

FRIDA: Okej, mam različne profile ljudi, različnih starosti, identitet in družbenih pozicij. Mam geja, mati samohranilko, starejšo gospo, mlajšo samozaposleno in enega migranta. Uh, ampak čakaj, pomembna opomba, to si bom kar zapisala z veliki črkami... PAZI NA STEREOTIPE!!! Njihovi problemi morajo bit jasni, ampak ne smejo bit na prvo žogo, torej gejeva zgodba ne bo o tem, da je on gej. Nekak subtilno moram infiltrirat njegovo diskriminacijo v vsakdanje situacije. Recimo, da bodo vsi migranta nagovarjali v angleščini, čeprav se je preselil v Slovenijo pred 10 leti in kr dobro obvlada slovenščino. Ampak če bodo samo vsakdanje situacije, a bo to sploh gledljivo? Kaj naj potem napišem v zgodbo te samozaposlene, ki dela od doma za računalnikom? A pol če bo to kdaj predstava, bomo gledali tam neko igralko, ki bo cel prizor samo tipkala, al kaj? Al pa niti ne tipkala, samo buljila v ekran pa malo scrollala po telefonu? Ja kdo pa bo to gledal? No, pa ne samo gledal, kdo bi to sploh

dal na repertoar!? Šit, a bodo ljudje mislili, da ne razumem osnov dramskega pisanja? Sranje. Samo... če pa tak...

AVTORICA *se začne smejat*. Celo prejšnjo stran sem bla ful ponosna, da ni nobenega »tak«, tukaj pa se pač vidi, da se je slog že razvil.

DRAMATURG/PERFORMER nadaljuje z branjem. ...pač zgleda povprečen dan povprečnega samozaposlenega. Doma si, malo bereš novice, odgovarjaš na mejle, potem pa nekaj pišeš, al razpis, če si arhitekt pol nekaj rišeš... Tak pač je, naša življenja so res dolgočasna. Mogoče ji lahko računalnik crkne? Al pa zmanjka elektrike? No...samo to uprizoritve ne bo nardilo bistveno bolj zanimive, če bo kr naenkrat luč šla dol, ona bo prižgala neke sveče in pol tam meditirala. Al pa brala ob sveči. Isuse, to je še hujše. Mogoče pa lahko cel dan pokažem, kak si skuha kosilo, pa kak si umiva zobe in dela jogo, pa pije vodo, potem si lahko skuha kosilo al pa speče recimo quiche, vmes spet nekaj tipka, karkoli pač že, pol gre teč al pa v trgovino, mogoče, pol pa spet malo tipka, pa si nardi še eno kavo, pa pomije posodo. U, lahko bi tud brala, da se vidi, da je načitana. Pa je mogoče lahko zanimivo, da ona nič ne govori, pa da smo spremljamo to tugo od rutine vsakdana. To v bistvu ni slabo. Samo... je pol to dramski prizor? Če se nič ne zgodi pa nič ne govori... ni to bolj kratka zgodba? To je nemogoče. Nemogoče je napisat žanrsko hibridno dramo in iz katere je JASNO, da je to odločitev, ne pa nepoznavanje obrti. Nič, bom kr začela pisat, pa mi bo mogoče steklo, če ne pa bom vsaj padla noter, to bo najboljše. Bo kr ta Hassam prvi, naj se začne udarno.

AVTORICA: Mogoče bi vas na tej točki vprašala, če je ta fobija oziroma obsedenost z dramskim dogodkom nekaj, kar sem samo jaz ponotranjila tekom študija al je to nekaj, kar pogrešate v dramatike ali vam je ful pomembno pri branju/gledanju? Kar smo se tud prejšnje večere pogovarjali o nekih rutinskih opravilih, prijavih za razpis. Kako bi to brali? Se vam zdi za manjko dogodka ful velik minus, nasploh v dramatiko? Al je to nekaj, kar je pač sodobna dramatika?

REŽISERKA 2: Meni je to ful zanimivo že iz tega kar smo učeri govoril, če ne bi blo bolj zanimiv, če sploh ne bi govorili. Tle pa je en korak nad tem, da je ta monolog pač nek dogodek. Meni se to naslavljanje zdi nek dogodek. Tud v luči tega, da je to zadnji prizor v drami. Je pa tud odvisno, kako definiraš dramski dogodek. Meni se tle zdi ful dramskega dogodka, se mi tud zdi bolj smiselno, da to ona izreka, sploh glede na včerajšnji prizor. Men je ful jasn ta monolog, to njeno preizpraševanje, dvom, a je sploh dost dobra. To neko stanje. Ne vem, kaj pa si mislila pod dogodek? Da maš neki, kar se zgodi?

DRAMATURG/PERFORMER: Dogodek ali konflikt al oboje?

AVTORICA: Oboje ali katerokoli. Pač nekaj, kjer situacija eskalira.

REŽISERKA 2: Sam sej dogodek je vse, kar se teb zdi smiselno dat v dramo. Mislim, da ni vprašanje, vsaj men osebno, zakaj bi blo smiselno neko rutino dajat v dramo, če nimaš nekega pogleda na to, nekega stališča. In dogodek je v tem stališču.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: In konflikt je itak v temu, kaj ona misli, da mora pisat in kaj bi hotla pisat. Ker na začetku napišeš, da bi napisala roman s 400 stranmi, ampak tud to je nekaj, kar misli, da mora. Ona hoče kratko prozo pisat. In tle je že konflikt v tem, da ona piše nek dramski tekst, ki ga sploh noče pisat in se tle obremenjuje s tem dogodkom, kar je itak neka obrtniška obsesija. Pol ma pa ta monolog in se ukvarja s tem, al bo dovolj kritično, al bo dovolj to a luno in meni je v bistvu dogodek v tem, kaj sploh ona hoče.

AVTORICA: Mhm, ful si lepo povedala in sem v bistvu opazla ful vzporednic med njo in med Leno. Tudi ta v bistvu piše razpis – ma neke parametre, za katere ve, da jih umetniški vodje, komisije idr. majo radi in zdaj bo ona združila te parametre v en tekst.

DRAMATURG/PERFORMER: Zadnjič smo se tudi ful pogovarjali kaj v neki sodobni dramatik pomeni klasični dogodek. Ampak na začetku vidmo, da ona piše, ker je to nek trend in da piše o tem, kar je aktualno, neki popularnega v določenih gledaliških krogih in hoče temu zadostiti. In ona bo to pisala, da bo prišla v ta trend in ne, ker jo to res res zanima. In v tem razmišljanju kako bi to napisala, gleda na neke buzzworde, formo.. bolj kako to napisat na podlagi tega. Ni čist pristno iz nje prišlo, pa ne maram te besede. Bolj je to nek projekt in tuki se neka kontradikcija že nastavi. Vsaj tak filing mam, da ne bo šlo tko, kot si je ona zamislila.

AVTORICA: Ja. Mi je pa pri tem, oziroma pri njej, zanimiva neka potreba po pojasni, da ve stvari. Istočasno nesigurnost, malo bi probala druge žanre in formate...

DRAMATURG/PERFORMER: In že to, da one hoče vključiti vse – od stanovanjske problematike, rasizma, migranta, vse hoče. To me napelje k temu, da bo dala not čimveč tematik, ki so zdaj nevralgične.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Je pa ta prizor tudi refleksija celga teksta, ne. Je nek meta nivo, ki podaljšuje razumevanje. Saj se skozi pogovarjamo o tem dogodku. In doda še en layer tega konflikta.

REŽISERKA 2: Mislim, pa tudi tko... vsaj jaz zaenkrat to berem... samonanašalno s tvoje strani. Pol pa ustvariš lik, ki bi hotel to pisat, pol pa začneš pisat, nimaš niti za en monolog materiala in pol se že v prvem prizoru začneš to spraševati. Ful se mi zdi nekak smešno pripeljana, v resnici pa čutim, da maš ti neko avtentično potrebo nasloviti te teme, preko te trojne zanke.

AVTORICA: Absolutno, točno tako je bilo. Bil je 28.11.2020.

REŽISERKA 2: In zdaj se pogovarjamo o tem in bo spet zapisano in je nek full circle. Ne vem, kaj to povzroča.

AVTORICA: Ker nočem pisat, brat ali gledat predstav, ki se ukvarjajo same s sabo. Po drugi strani pa tudi nočem, da ljudje, ki ta material proizvajajo, da res vejo, o čem govorijo. Pol pa je praviloma al vse na prvo žogo al pa Kabaret Kaspar, ki je malo ta bejba.

REŽISERKA 2: Jaz sem pa dobla asociacijo na Adaptation od Kaufmana. Ker mora pisat to adaptacijo, pol se pa skozi ukvarja s tem, kok mu ne gre in te motive potem not pripelje.

AVTORICA: O, najs.

REŽISERKA 2: No, saj ne vem, kam bo to šlo, ampak je prostor nekega tega humorja.

AVTORICA: A nadaljujemo?

UREDNIK začne z branjem: Hassam.. Hassam?

AVTORICA: HassAm. On ni iz Maribora.

UREDNIK: No, bomo vidli.

Smeh. Nato UREDNIK bere dalje.

Hassam vsak dan najprej popije kavo in se odpravi na sprehod. Všeč mu je, da vidi, kako mesto počasi začenja živeti. Iz svojega stanovanja se odpravi proti staremu mestnemu jedru, skozi katerega gre do bližnjega parka in naredi en krog okoli večjega ribnika. V eno smer je to slabe 3 kilometre, kar je za jutranji sprehod idealno, dobro uro traja njegov jutranji sprehod. Na poti zmeraj sreča veliko ljudi, večina so tako kot on redni jutranji sprehajalci, nekateri imajo tudi pse in zato ima v žepu vedno nekaj pasjih prigrizkov. Sploh dva psa sta, ki se ga vsakič znova razveselita, on pa njiju. Ena od lastnic sicer ni pretirano družabna, vedno se ji mudi in Hassam sklepa, da se ji mudi v službo. Druga lastnica pa je bolj naklonjena pogovoru, če se ujamejo, krog okoli ribnika naredi skupaj s Hassamom, včasih tudi posedita na klopci in se

pogovarjata, kuža pa v tem času teka po parku. Hassamu je res všeč, da se lahko pogovarja z ljudmi, saj tako vzdržuje in upa tudi, da napreduje pri govorjenju slovenščine. Nekaj stvari mu povzroča še precej težav, kot na primer roditelj in dvojina. Vida, tako je ime njegovi prijateljici iz parka, mu je sicer povedala, da ga to ne rabi skrbet, ker tega ne obvlada vsaj polovica Slovencev, pa ta jezik govorijo že celo življenje. Ko se Hassam vrača proti domu, se ustavi še v pekarni. Ko vstopi, pozdravi in se nasmehne. Par ljudi je pred njim, zato mora počakati, ampak to mu da dovolj časa, da se odloči, kaj bo kupil.

PRODAJALEC KRUHA: Hello, what can I get you?

HASSAM: Zdravo, eno štruco koruznega kruha in dva makovi pletenici. Pardon, dve makovi pletenice.

PRODAJALEC KRUHA: O, govorite slovensko. Bravo, tako je prav. Evo koruzni kruh pa dve makove. 2 evra 20, prosim.

HASSAM iz denarnice vzame natančno 2 evra in 20 centov in jih nastavi na pult ter vzame vrečko s kruhom. Hvala. Lep dan.

PRODAJALEC KRUHA: Enako, dijo.

Hassam pride do stanovanja, razreže si obe makovi, pripravi namaz in začne kuhat še eno kavo.

Ja kaj pa bo zdaj? On je ja programer. On TUDI sedi za računalnikom cele dneve in tipka. Uu, čakaj, mogoče pa je on lahko programer in dela v pisarni. Predolgo sem že doma, gladko sem pozabila, da so nekoč nekje ljudje delali iz dejanskega delovnega prostora. Ok, bo pač prihajal v službo okoli 10ih, ostalo pa ostane isto. Kul, ni panike.

DRAMATURG/PERFORMER: Ej, jaz mam eno vprašanje. A to si namenoma tako pisala, da je na začetku bolj tak nek nevtralen ala zborni knjižni jezik, potem pa dobiva vse več prvin štajersčine?

REŽISERKA 2: Sprostila se je.

AVTORICA: Ne, tu pri tej sem mela kr v zavesti, ker sem se tud ful igrala s tem, kak se prodajalec kruha pogovarja. Ker če pogledamo tukaj v pekarni, Hassam reče, da bi imela dva makovi pletenici in potem se popravi, ker išče primerno sklanjatev. In Prodajalec kruha gladko reče dve makove. Tak da tu sem se kr igrala z jezikom, vidim pa, da se ful besed ponavlja in da bi to lahko zreducirala.

DRAMATURG/PERFORMER: Vprašam glede štajersčine, ker v bistvu je zdaj sam »kak« pa »tak«. A se ti zdi, da bi lahko še poudarila ta dialekt?

AVTORICA: Absolutno. V moji glavi bi ona naj bla tud najmanj izrazito štajerska, se pa res vidi, da ko gre za ne-zborni jezik, da jaz ne vem dialektov. Ne znam nobenega drugega uporabljat. Trudla sem se, da ona smanji, ampak nisem pa znala drugega uporabit.

DRAMATURG/PERFORMER: Sprašujem prav zaradi štajersčine, pa to so res majčkene nianse, da ona govori ne-štajersko, ma pa neke štajerske prvine. In jaz se trudim izhajati iz pozicije nekoga, ki ta tekst prvič bere in te ne pozna, recimo, ne vem, se mi zdi.. mogoče bi blo treba to štajersčino malček bolj poudariti. Ne vem.

AVTORICA: Meni se za njen karakter zdi, da ni pomembno, od kje je.

REŽISERKA 2: Kolk jaz razumem, si ti »tak« pa »kak« nezavedno uporabljala.

AVTORICA: Malo ja, ker mam to ful ponotranjeno.

DRAMATURG/PERFORMER: No, saj to sem te uprašu.

AVTORICA: Ja, malo malo. Ampak v primeru uprizoritve, se to lahko spremeni oziroma se izbere iz katere regije ona je in se potem jezik spremeni. Se pa mi je zdelo tud zabavno, da so likinje, ki niso to, kar Štajerci ponavadi smo v serijah, torej neke glupe primitivne budale, ki se ne znajo izražati ali razmišljati, tak da malo je to moj doprinos k prepoznavnosti marginalizirane štajerske kulture, malo pa ja. V končni fazi pa lektor lahko to kadarkoli spremeni.

DRAMATURG/PERFORMER: Saj jaz dul pogrešam več te štajersčine, jaz bi si je ful več prvošču.

AVTORICA: Se pa tud sprašujem, če bi to, ta tekst, napisal ti, a bi se isto pogovarjali o tem, koliko mora bit osrednjeslovenskega dialekta? Pač dogaja se v Ljubljani, kot velika večina tekstov, verjetno bi bil tudi tukaj uprizorjen, tu je več denarja, več ljudi. Očitno je osrednjeslovenski dialekt ta, ki se uporabi.

DRAMATURG/PERFORMER: Mhm, se strinjam.

REŽISERKA 1: Čeprav so skoz te debate z lektorji. Prav zato, ker mam tok ponotranjeno, da to prođe, publika, ki ni iz Ljubljane, pa to zelo hitro prepozna. Če hočeš prepričat ljudi, da je to zdaj tvoj krog ljudi in se njim dogaja, govorim pa vsi ljubljansko, ker sej štekamo. Ampak če smo že pri tem, glede na to, da si pri Hassamu odprla to debato, sama. Ko se nekdo nauči slovenščine na tečaju, kako to tolče ven, čeprav bolj pravilno govori. Se mi zdi, da si super šla v to med njim pa med Prodajalcem, kjer se en ful trud, drugemu pa je v njegovem okolju čist obično. Ker to se dogaja v Mariboru?

AVTORICA: Mislim.. ne, vsak prostor sem si drugje predstavljala. Ta pekarna je v moji glavi ta nasproti železniške, ampak park pa je mariborski.

K.G.1.: No, ribnik je kr tvoj mariborski.

AVTORICA: Ribnik absolutno, pekarno pa ne vem, zakaj sem si predstavljala, da pride iz pekarne, se obrne desno in gre mimo Kinodvora.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Sam men se pa zdi, vsaj tko sem jaz razumela, da sploh ni fora v jeziku, ampak v rasizmu. Da se ga avtomatsko naslavlja v angleščini. Jaz sem to bolj vidla, da je ta prizor samo in izključno funkcija, da ona lahko piše o rasizmu.

AVTORICA: Definitivno je to razlog za ta prizor, se mi je pa zdelo zanimivo tud na nivoju jezika, da čim bolj pravilno govori. In ko zazna napako, se jo trudi popraviti oziroma jo vsaj diagnosticirat. Ta Prodajalec kruha pa pač ne...

REŽISERKA 1: No, sej. Če govorimo o rasizmu je tud sistemsko nastavljeno, da bi se naj tujci govorili pravilne slovenščine, z njo pa nimajo kaj za počet in butnejo takoj ven z načinom govora. Grozn. Prisila na eni strani, po drugi strani pa si še manj sprejet.

REŽISERKA 2: Jaz sem pa razumela, da ko Prodajalec reče »dve makove«, da je on v bistvu čefur, da ni Slovec.

AVTORICA: Ne, ta Prodajalec je en od teh prej omenjenih Slovencev, ki ne znajo uporabljat roditelja in dvojine.

REŽISERKA 1: Ja, pa tud na koncu maš »Hvala, lep dan, dijo.« Zlo pogovorno, no.

REŽISERKA 2: Jaz bi še to vprašala glede didaskalije – ker ta didaskalija je v bistvu prva didaskalija, ki sebe ozavešti kot didaskalijo. Prej maš to v premem govoru, tle pa je didaskalije, ker tega ne govori ta ženska.

AVTORICA: Ne, to one govori. Ona se sama s sabo pogovarja, kak bo ta lik speljala.

REŽISERKA 2: Aja, kr ne piše Frida.

AVTORICA: Aha, sem mislila, da je jasno formatirano.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ker prej ti piše, ko ona govora, tu pa ne.

REŽISERKA 2: Ker jaz sem mislila, da se ti v bistvu zacikla tle in to ti govoriš. Da si nekak nad Frido.

AVTORICA: O šit, to bi blo res kul. Zdaj mi je kr malo žal, da sem te popravla.

Smeh.

AVTORICA: Bom dopisala.

REŽISERKA 1: A gremo naprej? *Bere.*

Ko Hassam pozajtrkuje, si v nahrbtnik spakira vse potrebno za v službo: planer, neko beležko, torbico z dodatnimi kabli, usb ključki, ipd., v termo flaško natoči kavo in odkolesari na drugo stran mesta, kjer je v službi v podjetju, kjer dela na računalniškem oddelku banke - posodablja sisteme in optimizira spletne storitve. Pisarno si deli še z enim mlajšim sodelavcem, ki je pravkar končal faks. Dobro se

razumeta, skupaj hodita na malico in kavo, včasih gresta po službi tudi skupaj na pijačo.

HASSAM: Zdravo!

SODELAVEC: Seos.

Smeh.

REŽISERKA 1: No, zato sem mislila, da se dogaja v Mariboru.

AVTORICA: Al pa se dogaja v Ljubljani in je pač tud sodelavec iz Maribora.

REŽISERKA 1: V Ljubljani brez Ljubljančanov, to mi je ful všeč.

K.G.1: In hkrati tudi poudarjaš, kako je cela Slovenija centralizirana in se mora ubogi sodelavec vsak dan ob 6 vstat, da pride iz Maribora v Ljubljano.

AVTORICA: Tako je, to je še ena izmed problematik, ki jih ta mega drama obravnava.

REŽISERKA 2 nadaljuje z branjem:

HASSAM: Kako si?

SODELAVEC: Mah, bo nekak. Ti?

HASSAM: Dobro sem, hvala.

SODELAVEC: Aja ej, iz kadrovske so te iskali prej.

HASSAM: Zakaj pa?

SODELAVEC: Ne vem. Prišli so not, vprašali, če si tu in šli.

HASSAM: Bom šel dol vprašat, kaj je. *Odpravi se dve nadstropji nižje, potrka na vrata in vstopi.*

HASSAM: Zdravo, slišal sem, da ste me iskali?

KADROVSKA: Amm.. aa, ja, res je. Veš kaj bi te prosli, dobili smo prošnjo od enega študenta iz Istanbula, da bi pri nas opravljal prakso preko Erasmus Mundus pa nas je zanimalo, če bi lahko ti bil njegov nadrejen.

HASSAM: Res? Super, hvala za to priložnost.

KADROVSKA: Ja, mislim, saj poročila bosta vsak mesec mogla itak oba oddat nam pa upravi, ne. Ampak tak, da se bosta lažje sporazumevala...

Tišina.

HASSAM: Am. On samo študira v Istanbulu ali je prav od tam?

KADROVSKA: Čaki, da vidim kaj piše v CVju...am bla bla bla bla, born in Izmir, moved to Istanbul for bachelor studies... No, ni prav od tam.

HASSAM: Ampak še vseeno je iz Turčije...

KADROVSKA: Ja, to pa je, ja. Zakaj? Je to problem? A se ne marate?

HASSAM: Ni problem, da se ne bi marali, jaz nimam nič proti, saj ga sploh ne poznam. Ampak jaz sem iz Sirije, ne iz Turčije.

KADROVSKA: Ok?

HASSAM: V Siriji govorimo arabsko, vsaj v mojem delu. Jaz ne govorim turško.

KADROVSKA: Aja. Pa je to razlika tak ko slovenščina pa hrvaščina, al?

HASSAM: Ne zares. Bolj kot...nemščina pa slovenščina.

KADROVSKA: Hm. To pa ni prav podobno.

HASSAM: Ne.. Žal. Lahko govorim z njim v angleščini?

KADROVSKA: Ma ja, lahko...samo to lahko tud vsi ostali, ne.

HASSAM: Verjetno res.

KADROVSKA: Dobro, bomo ti sporočili kaj bo. On itak pride čez pol leta. To je to.

HASSAM: Dobro. Hvala. Lep dan.

KADROVSKA: Enako.

Smeh.

AVTORICA: Ja, kaj pa si kaj mislite o tem poskusu problematizacije rasizma? Poenostavljanju vsega, kar ni evropsko?

DRAMATURG/PERFORMER: Men se zdi dost realno. Mislim, sem že slišal za kaj takega.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Men tud. Pa prav ta Turčija-Sirija naveza. To je vedno ta lapsus.

REŽISERKA 1: Pa tud problem kadrovskih služb. Ne samo na področju rasizma, ampak splošnega zavedanja česarkoli. Ker je velikrat to »aha, ti si ITjevc, a boš še mal sprogramiru? Aja to ni isto? Kako pa to?« Se mi zdi zlo... simptomatično za kadrovske.

AVTORICA: Ampak to, da je malo humorno, se vam ne zdi, da degradira resnost teme?

K.G.1: Mal si antropologijo humorja ufurala, ki govori prav o tem, da neke resne teme lažje ufuramo, če se mal poheckamo. Men se ne zdi čist nič sporno, da je tlele humorn prizor.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Pa en dokumentarc je, to sem ti že enkrat razlagala, Dangerous world of comedy, ki se ukvarja s humorjem v različnih državah in prav arabski humor je specifično ful.. sami iz sebe se norčujejo. Tko da v tem kontekstu makes sense.

REŽISERKA 1: Pa tu ko se skoz pogovarjamo o punch up ne top down humorju, se v bistvu puncha na problematiko kadrovske. Torej nekoga, ki bi moral skrbet za tebe in tega ne počne.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Če te skrbi, da bi blo žaljivo, ni.

AVTORICA: Pa tud ne razvrednoti problema?

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ne, jaz nisem tega tko razumela. Mislim, ljudje so lahko ful občutljivi, nikol ne boš vedla. Je pa vseeno napisano ful jasno in ne vem, zakaj bi se drgač interpretiral.

UREDNIK: Hm. Mogoče bom ful čudno izpadu, ampak meni to ni ful rasizem. Ni to še nujno rasizem, ne izpade mi to tak ful bed. Če pride nek temnopolt in začneš govorit v angleščini, je to lahko honest mistake. Meni je bolj bed ta, »bravo, govoriš slovensko, le tako naprej«. Ta mi je tak pokroviteljsko nacionalistični. Ta kadrovska ni glih najboljš, al kaj, sam ni mi nujno tak bed.

DRAMATURG/PERFORMER: Bolj orientalizem. Neki vzhodno, ampak ne vem čist kaj.

UREDNIK: Ampak ni isto, če ti nečesa ne znaš razumet, al pa če delaš iz tega neko figuro Drugega. Ne zdi se mi, da je tuki dovolj daleč, da bi bil to rasizem. Bolj se mi zdi nek pokroviteljski nacionalizem. Ne zdi se mi še tok zaostrena problematika. Mogoče ravno s to komedijo lahko nardiš neko neprijetno situacijo, da ne veš, al nekdo rasist izpade. A sem preveč reku, a sem zdej rasist?

AVTORICA: Tebi bi se zdelo zanimivo, če bi blo bolj zaostreno?

UREDNIK: Ne, boljš mi je, da ni. Ker danes je itak ful kompleksno kdo je rasist in kdaj izpadeš rasist. Pač ta nek white people guilt, da jaz pa ziher nisem rasist, pol nezavedno ziher si, ker je sistemsko in ti to sam zanikaš. Ful je močna problematika. In včasih lahko rečeš nekaj, kar je lahko problematično, ampak je lahko an honest mistake. Ful je te meja rasizma težka. Kdaj nekoga loviš, da je rasist, kdaj pa se nekdo ni potrudu, da bi poštekala.

AVTORICA: Zanimivo mi je zadnje čase raziskovat, kaj so honest mistake, kako te okolje v katerem odraščáš, determinira in vpliva na tvoje kasnejše življenje. Kako recimo tipi, ki jim v življenju ni bila velikokrat rečena beseda NE, kak praviloma postanejo neke sortne spolni nadlegovalci. In v razumevanju konteksta, kako se neki družbeni pojavi zgodijo, se tud pogosto začenjram spraševati, kdaj to zapade v apologetstvo. Kak dolgo lahko raziskuješ kontekst družbenih pojavov, ki so škodljivi in kako dolgo lahko razumeš njegovo situacijo in mu pridružuješ pravico, da ni vedel drugače, kdaj pa...

DRAMATURG/PERFORMER: Definitivno se da gledat na to osebo kot na nek honest mistake, istočasno pa kaže tud na sistemski problem. Ker to, da ne nekdo ne razlikuje turščine pa arabščine, je kr bed. To je osnovna izobrazba, mi je zlo žal. Če razlikuješ francoščino pa nemščino, pa ne razlikuješ turščine in arabščine, je to tud problem v izobraževalnem sistemu. Kot se mi ful radi

pritožujemo, da ljudje ne razlikujejo Slovenije in Slovaške, kao glupi Američani. In kot oni ne vejo, da je v Evropi še kdo drug kot Rusija in ajde, zdaj tud Ukrajina, kar je problem njihovega izobraževalnega sistema. In pač vidim v tem tud nek tak problem. Ker to so zelo velike jezikovne skupine, to niso neke majčkene, obrobne države. Pa ta dva jezika niti v isto skupino ne spadata, nemščina in slovenščina sta vsaj oba indoevropska jezika. Pač če tega ne veš in si v kadrovski... REŽISERKA 1: Tud, če nisi izobražena oseba, pa se greš pogovarjat s svojim zaposlenim in mu dajat napotke na podlagi tega kako zgleda, al pa od kje se teb zdi, da bi lahko bil ta člouk..

AVTORICA: Pa ta v kadrovski se men tud zdi kot nek white saviour, vsaj jaz jo tak berem. Ker njej se zdi, da dela Hassamu uslugo, ker mu je našla rojaka, s katerim bosta lahko skupaj preživljala dneve in se pogovarjala o tem kak pogrešata njuno skupno kulturo.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Hkrati pa tud ne smemo pozabit, da to ni prizor, ampak je prizor, ki ga Frida piše, ki ga ti pišeš. Tko da je to tretji layer te pisave in da to, kako je ta prizor napisan, govori tudi o tem, kako Frida razume, kaj je rasizem, kaj je za njo rasizem in kako ga ona hoče napisat. Kar ni nujno isto kot tvoje stališče. In v tem, ko ona piše ta prizor, lahko ti že nasloviš, kako ona piše ta prizor v svojem odnosu do nje do njenega odnosa do tega prizora. V tem smislu.

UREDNIK: Je pa res, da Hassam nima neke reakcije, nekega čustvenega odziva na to.

AVTORICA: Ja, ampak on je v službi. Podobno smo se pogovarjali pri arhitektki – v službi je, v državi, v kateri ni bila rojena, kjer vedno odreagiraš bolj prestrašeno. Sploh pa je taka nerodna situacija. Jaz recimo tud v Sloveniji ne bi upala svojemu šefu rečt »ej ti pa me zdaj diskriminiraš, a lahko naslednjič malo poguglaš, preden me to sprašuješ«.

REŽISERKA 1: Predvsem pa se že na začetku izpostavi, da se mu to večkrat zgodi, že v Pekarni je mel podobno izkušnjo, tako da je verjetno že malo navajen vsega tega. Predvidevam. Če je že deset let tu in se mu to že deset let dogaja...

UREDNIK: Jaz sem tud tak razumel, ja. A, še ena tak situacija.

REŽISERKA 1: Tako, še ena situacija, ki jo mam itak skoz. Al grem kupit makovke al pa se v službi pogovarjam al pa bilokaj.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Jaz sem še to hotla rečt, da glede na to, kok ona že na začetku izpostavi svojo obremenjenost s prvinami dramske obrti, se men tud zdi kul, da piše prizore na način, da so pravilni in že skoraj stereotipni, ker je to posledica neke zlo klasične dramske pisave. In to je ful v njenem liku, ker ma ta konflikt in ker piše o nečem, o čemer misli, da mora pisat, potem tud piše na način, na katerega misli, da mora misat. Ker pomoje ona, bi drgač napisala ta prizor, če bi dejansko hotla pisat o rasizmu.

REŽISERKA 1: Ja, se strinjam. Ne smemo pozabit omenjat načina v katerega Frida vstopa v svoj tekst.

AVTORICA: A nadaljujemo?

REŽISERKA 1 bere:

Ok, to naj bo zaenkrat to. Bom nadaljevala z enim novim, pa moram jih nekak preplest, da se vsi med sabo poznajo pa mogoče na koncu srečajo al pa kaj takega. Tak ko so ti filmi od Iñárrituja, Pasja ljubezen, 21 gramov in Babilon. Kaj pa, če je ta, ko šeta psa, ta samozaposlena, ko je doma za računalnikom iz drugega al tretjega prizora? Neka producentka al nekaj, ne, naj bo arhitektka... Pa se lahko mogoče zaljubita? Samo ona še vedno rabi neko akcijo, peljat psa tud ni tak zanimivo, da bi to bil njen osrednji dogodek. Ja fak, no. To je res ta mediokriteta milenjske generacije, nič se nam ne dogaja. Mi pač samo smo, delamo, pijemo kavo, malo se zjočemo in pol si zvečer s frendi pošiljamo meme po Instagramu. Kak bi blo kul, če bi lahko nardila dramo iz memetov. To bi blo nekonvencionalno in hibrdino!

REŽISERKA 2: A to govori zdaj Frida al ti?

AVTORICA: Frida. Ki sem jo očitno spet pozabila dopisat. Ja, dramski lik to pove.

UREDNIK: Ki bi raje šla pisat roman o milenijski mediokriteti s 400 stranmi in gifci. To se mi zdi ful dobr, končno je našla neko svojo temo.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Lahko bi kot Proust, ko ma te magdalence, tud ona pila kavo in pol bi blo sam 400 strani razpisov.

AVTORICA: Ooo, to bi blo grozno.

REŽISERKA 2: Jaz mal ne razumem tega prizora. Zakaj si pa tle že končala? Dala si nam tko dve drobtinci od prizorov, nastavlja temo, potem pa zaključla. Ne razumem te odločitve.

AVTORICA: Ta odločitev ima več razlogov. En je bil, da je bil rok za oddajo čez dva dni, tak da malo mi je zmanjkalo časa. Malo tud nisem vedla, kak se lotit samohranilke al pa geja. Malo mi je zmanjkovalo tud materiala. In sem se odločla, kot pri prejšnjih prizorih, da se bom zvlekla ven z Epilogom. Tu se mi je pa tud zdelo, da se dovolj navezuje na ostale dele...

REŽISERKA 2: Meni je zanimivo, da vpelješ drugi in tretji prizor, definitivno bi blo zanimivo, če sebe vpleteš. Da nekak povežeš.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Sam čak, to je pa napaka. Če ona govori o arhitektki in piše o rasizmu, tvoje drame so pa same bejbe... to je čist drug koncept. To ni ista drama.

AVTORICA: Pa saj arhitektko smo meli predvčerajšnjim

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Vem vem, hočem rečt, da: arhitektka in ostali štirje prizori so tvoja drama. In Frida je tud tvoja drama. Ampak Frida pa piše dramo o Hassamu, pa geju pa samohranilki. In to ni ista drama, ker ti maš Delo in deklica I-V: Drame tlačank.

AVTORICA: To je vse res. Če pa se ne motim, sva se pa to pogovarjali že takrat, ko sem to oddajala.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ja sej neki mam v spominu, pa mi zdej ni blo jasn...

K.G.1: V bistvu si zdaj užaljena, ker ni upoštevala tvojega nasveta.

AVTORICA: Sem.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ona ga glih je...

REŽISERKA 1: In zdaj razmišlja, da ni bil pravi....

Smeh

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Zafukala sem te, loh bi dobila Gruma!

AVTORICA: To be fair, si predlagala tud, da bi Frida morala bit Nika. Tega pa nisem upoštevala.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: To je tud res. Ampak ne, saj samo odločitev mora bit. Ker lahko bi bla to potem druga drama in maš tam migrante pa samohranilke pa ne vem kaj še vse, sam mogoče manjka tko... en stavk. Al pa nisem jaz čist tega poštekala.

AVTORICA: Upala sem, da je malo igra, ampak da ni moteče. Da je ravno dovolj, da je jasno, da bi se lahko povezovale, ne pa da razruši celo strukturo.

Drugače je bila to zadnja replika tega prizora. Tako da, me zanima, ali bi zdaj, ko smo prebrali celoto, če ima kdo kake splošne komentarje?

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Kaj pa epilog?

AVTORICA: Epiloga ne beremo, ker ga v bistvu izvajamo, ker se one cel čas bunijo kako so napisane, kar zdaj v njihovem imenu počnemo mi.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: To je tud res.

REŽISERKA 1: Ja ne vem, jaz sem brala sam to producentko in to in obe pišeta za računalnikom in se mi zdi, da se ful lepo povezuje. A ostale ne?

AVTORICA: Hja ena ja, ma zoom. No, pa ena je pri terapevtu.

REŽISERKA 2: Pa influencerka tud ne,

AVTORICA: Ok, dve ne.

REŽISERKA 2: Nobena druga ne piše na računalnik.

REŽISERKA 1: Aha, se prav to ni rdeča nit. Never mind.

Smeh.

REŽISERKA 2: Kava pa čik, to je rdeča nit.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Pa da vsi prizori se ukvarjajo s tem, kako bo to urpizorjen, al bo sam en tipkal na komp.

AVTORICA: To in pa štajerska shizofrenost.

REŽISERKA 1: To sem tud razmišljala, kolk se ti ukvarjaš s tem, kako bo to uprizorjeno. To mi je kr malo fascinantno, sploh, če govorimo o tekstih, ki se pišejo zdaj, ki se zavedajo, da so uprizoritve lahko popolnoma drugačne od samih tekstov. In ja, bi pričakovala, da je nekdo, ki piše, manj obremenjen s tem. Da lažje preloži to, nočem rečt odgovornost, ampak delo. Jaz sem to napisal, vi pa delite kar čte.

AVTORICA: Saj ta moj tekst je na nek način to, kar hoče Frida s svojim tekstom. Ker sem istočasno hotela napisat samostojecho zaokroženo delo na področju literature in istočasno ponudit ful uprizoritvenih možnosti, da to komunicira z gledališkimi ustvarjalci. Ker mam tud ambivalentn občutek do pisanja dramatike. Ne zdi se mi nujno, da je to na odru. Če pa že bo, potem pa bi rada, da ponuja raznorazne al pa vsaj več kot eno uprizoritvene možnosti. Da v glavnem ponuja nek dialog. V nobenem primeru pa drame ne pišem za sebe.

REŽISERKA 1: Ja, valda. Ampak ker so tud klasične misli vmes, recimo kako nekdo prižge svečo. Ful mi je zanimiva ta obremenjenost.

AVTORICA: Seveda. To je pomoje povezano tud s tem, kak se jaz počutim, pardon, kako se počutim in tud malo mehurček, v katerem živim. Ker se skoz pogovarjamo o sodobnejših formatih, sodobnejših pristopih,... potem pa gledaš predstave, ki grejo na festivale, ki so nagrajene, tekste, ki so nagrajeni... in s praviloma klasični. Vsaj po moje občutku. Vem, da nimamo vsi ustvarjalci na področju uprizoritvenih umetnosti enakega pogleda na to, se pa začnem potem spraševat, čemu vsi ti simpoziji pa raziskave o sodobni dramski pisavi, če nam je ful fino, ko je napisano nekaj, kar je napisano po muštru Cankarja.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ampak še vedno je glavnina sodobne dramatike, vsaj v Sloveniji, dost klasična. Tko da če maš razprave o temu, so razprave o zlo klasičnih tekstih. Torej ja, ljudje hočejo to brat in gledat. Po moje.

REŽISERKA 2: Če se navežem na to obremenjenost, mi je prvi vtis, če na grobo rečem, da ful hočeš napisat nekaj, nimaš pa pojma kaj ali kako. Hkrati pa ta obremenjenost, da ni vsebine. Meni so bolj zanimivi momenti, ko ta format ni slabost. Mislim, da bi lahko šla še bolj pogumno v ta format ciklanja, kjer neki ostružki vsebine pridejo, ki so izrazito nezanimivi. Kjer hočeš bit zanimiva, mi je najslabš. V tem smislu, da pač ostalo čutim kot pomanjkljivost, ne pa kot sredstvo. In pol tle izumljaš razne strategije, da se izogneš vsebini. Hkrati pa not prinaša druga sredstva. Mislim, da je tu še ful prostora za neko ciklanje, kot že recimo to, kar zdaj delamo. Zdaj boš pač dodala layer našega pogovora. Ker tud to, da so si vsi ti liki isti... Absolutno nimam pojma, kdo je ona. Uvedeš ta lik za to formo, onkraj tega pa sploh nimam pojma, kdo je, niti nima neke osebnosti. Pa tud ne vem zakaj vpeljat nov lik za tri strani monologa, ko bi lahko res šla na sebe. Al pa še ful bolj izpraznit, iskat nove načine kako čim več povedat pa čim manj povedat.

REŽISERKA 1: To mi je zdaj tud zanimivo, ta mediokriteta milenijska. Da je v bistvu vseeno al si arhitekt, al si whatever, vsi enako pijemo vino in se zjokamo in skadimo en čik in se ukvarjamo s tem, da nič nimamo od dogodka. Mogoče še bolj to potencirat. Da že samo pride ven, ne da je to treba povedat. Če je to misel, sej ne vem.

REŽISERKA 2: Meni je to dolgočasen lajf brez kakršne koli transcendence.

UREDNIK: O my god.

AVTORICA: Hotela sem, da jih definira predvsem njihovo delo. Da ni jasno ali pomembno, ali še imajo življenje izven tega. No, razen ta tretje, ki ma očitno psa. Ker v končni fazi prva leta, vsaj moja in mojega socialnega mehurčka, tak prva delovna leta zgleđajo. Ful se identificiramo

skozi delo, prioritiziramo ga pred večino stvari in vsaj jaz recimo sem ful lažje skenslala vse frende, kot pa rekla, da še te ne kritike res ne morem napisat, ker sem preobremenjena.

REŽISERKA 2: Saj v tem se mi zdi, da si obstala nekje na pol poti med svojim življenjem in govorit o nečem sistemskem. In hkrati hočeš bit partikularna v smislu, da ujameš neke trenutke vsakdana. Istočasno pa hočeš govorit o nekem zeitgesitu teh žensk, ker maš tud podnaslov od Jelinek. In je glih tle nekje vmes. Mogla bi bit ful bolj kruta do teh žensk, bolj izpraznit. Da je ta svet res neke usedline, neke rutine, kava računalnik, čik. Če bi bla še bolj brutalna v tem, bi blo bolj sistemsko in ne bi blo pomembno niti, kako jim je ime, a ma una otroke, a ma psa,... Al pa it bolj v neko mesenost in v nek jezik, ki specifično odraža neko identiteto in posebnost.

AVTORICA: Ja, se ful strinjam.

REŽISERKA 1: Jaz tud.

REŽISERKA 2: Kot da bi blo preveč tebe. Al pa premal tebe. Odvisno, v katero smer bi hotela it.

AVTORICA: Ja, čeprav v zadnjih dnevih sem zvedla, da mene jaz in drugi dojemamo različno in mam o ful stvareh za premislit v prihajajočih tednih.

Smeh.

REŽISERKA 2: V bistvu je bla te ena psihoterapija na račun Ministrstva za kulturo.

Smeh.

AVTORICA: hvala vam, dragi sodelavci, bralci.

REŽISERKA 2: No, pa mam še unikatno priložnost, da povemo kaj Ministrstvu pa komisiji za Gruma.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Jz mislim, da to mora bit nominiran za Gruma. To kr transkribiri. Jz, ko sem omenla Gruma v svojem tekstu, sem ga pol dobila. Mogoče je neki na temu.

REŽISERKA 2: No, pa profesor Toporošič je vrhunski teatrolog.

AVTORICA: Seveda, zato pa je naslov našega teksta hommage njegovemu delu.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Pa Jakor Ribič tud.

AVTORICA: Vesna Jevnikar je izjemna igralka.

AVTORICA: A še kakšne misli za konec?

REŽISERKA 1: Ja hvala za priložnost, da smo lahko soavtorji besedila, ki bo nominirano za Grumovo nagrado. Jaz mislim, da v življenju ne bom dlje prlezla, tko da hvala ti.

REŽISERKA 2: See you on the other side.

DRAMATURGINJA/DRAMATIČARKA: Ja mislim, da za eno dramsko besedilo tolko vložka s strani tolko različnih ustvarjalcev, še ni blo vložnega. Upam, da bo komisija to prepoznala.

AVTORICA: Hvala vam, zacahnajte si prvi vikend v aprilu 2023 in če ne prej, se vidimo v Kranju. *Aplavz, veseli vzkriki. Avtorica izklopi snemalnik. Odidejo iz dvorane.*

K O N E C